

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

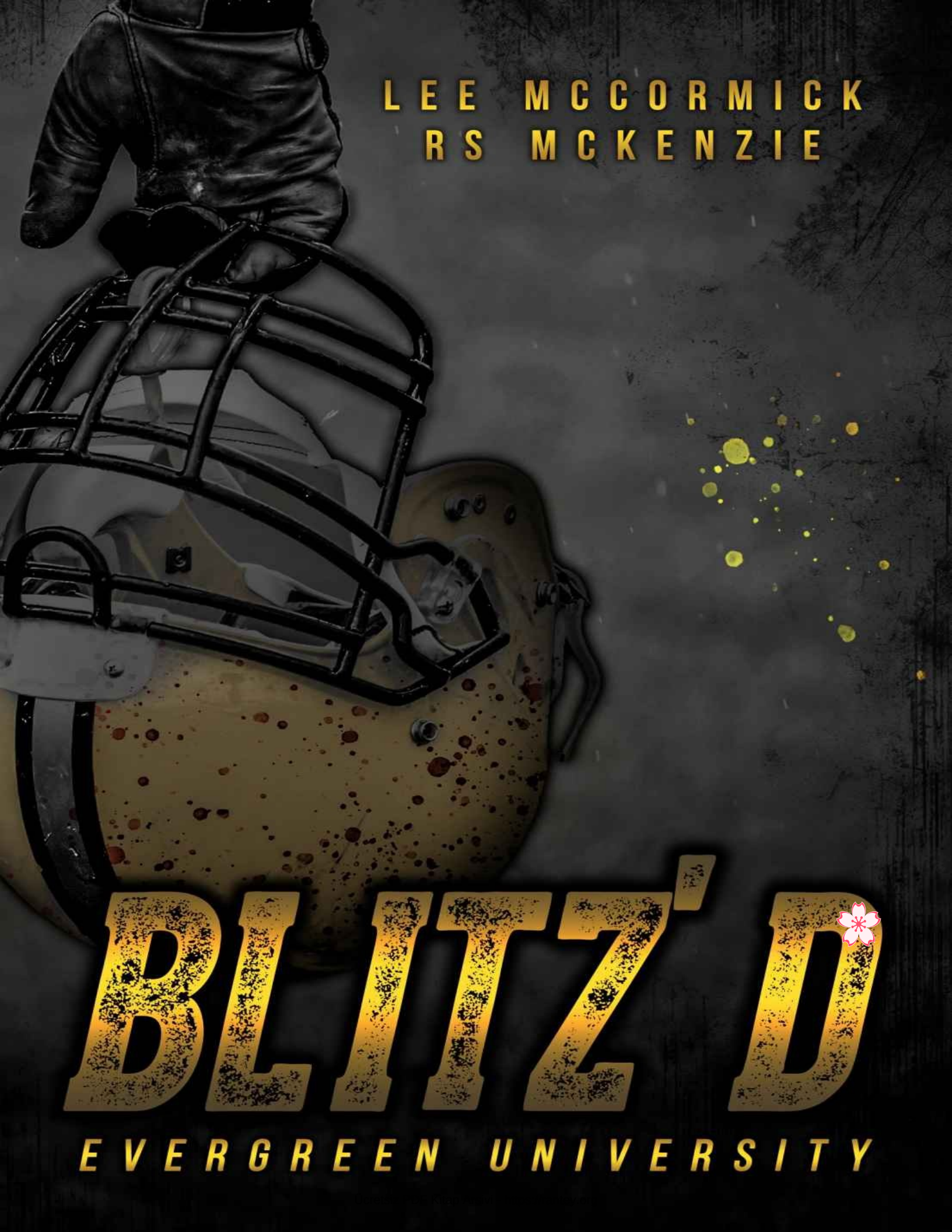
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEE MCCORMICK
RS MCKENZIE

BLITZ'D

EVERGREEN UNIVERSITY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Blitz'd

LEE MCCORMICK
RS MCKENZIE

İçindekiler

[İçerik ve Tetikleyici Uyarılar](#) _

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Epilog](#) __

[Lee McCormick hakkında](#)

[RS McKenzie hakkında](#)

[The Lovelee Misfits'in diğer](#)

[eserleri](#) [Lee McCormick'in](#)

[diğer eserleri](#) [RS](#)

[McKenzie'nin diğer eserleri](#)

İçerik ve Uyarılar

Rakiplerden aşıklara
Aşırı şiddet
Geçmişteki istismarların bahsedilmesi
İhmalci/istismarcı ebeveynlerden
bahsedilmesi Homofobi (ana karakterden
değil) Panik ataklar
Aşağılama/övgü İç
çamaşırılı seksi
sporcu Biseksüel
uyanış Takıntı/taciz
Ona dokunursan seni parçalarım
Aşık sosyopat (ama bunu kabul etmez)
Teşhircilik
Tükürük oyunu

Bölüm Bir

"OYUNA KONSOLOSLAN, Z," diyor en iyi arkadaşım Russ, kaskıyla benim kaskıma vurarak.

Ona gülümseyerek ve göz kırparak dönüp bakıyorum. "Her zaman. Meridian'ı ezip geçeceğiz. Ev sahibi avantajı, dostum."

"Biliyorsun!" Russ yine benimle el çırpıyor, ela gözleri parlıyor ve kıvrıcık saçları yüzüne düşüyor. Burnunu kaplayan çiller, açık kahverengi teninde keskin bir kontrast oluşturuyor. "O kaltaktan daha fazla pas yardası yaptığında bunu onun yüzüne vurmayı unutma. Sosyal medyadaki saçma sapan konuşmalarından bıktım artık."

Meridian Üniversitesi'nin oyun kurucusu aklıma gelince gülümsemem kaybolur.

Kerian Slade.

İkimiz de ikinci sınıftan beri oyun kurucu olarak oynuyoruz ve spor dünyası bunu unutmamıza izin vermiyor. Her birimiz mükemmel bir spiral pas attığında veya sack'ten kaçtığında, herkesin duyabileceği şekilde duyuruluyor ve karşılaştırmalar yapılıyor.

Kerian da haber analistlerinin bizi karşılaştırmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı. Hatta durumu daha da kötüleştiriyor, maç sonrası röportajlarında sürekli bana sataşüyor, rakibinden daha iyi olduğunu söylüyor ve her maçtan sonra bunu göstermeye çalışıyor.

Buna, iki şehir ötedeki daha prestijli bir üniversite olmaları da eklenince? Evet, rekabet gerçek.

Ama öfkemi kendime saklıyorum. Kerian'ın beni ne kadar sinirlendirdiğini kimsenin bilmesine gerek yok. "Bu bizim maçımız. Onlar bizim evimizde. Endişelenmiyorum. ESPN bu gece benim en önemli anlarımı gösterecek."

Russ sırtarak, savunma hattının toplandığı yere gitmeden önce benimle tekrar kasklarımızı çarpıştırdı.

"Zander," baş antrenörümüz Trevor McMillan, bana doğru yürürken diyor. "Kız arkadaşın dışarıda ve gitmek istemiyor. Buradaki havayı bozuyor. Bu galibiyeti uğursuzlaştırmadan onu gönder!"

Koç McMillan futbol konusunda batıl inançlıdır. Tanıdığım herkesten daha fazla. Maçtan önce kesinti ya da teknoloji yok,

kaybedene kadar tüm sezon boyunca aynı çorapları giymek, sonra yeni bir çiftle döngüyü tekrarlamak. O, Mississippi'nin bu tarafındaki en iyi koç, buna şüphe yok, ama lanet olsun, kuralları sinir bozucu.

"Anladım, Koç," diyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Hepimiz koruyucu giysilerimizi giymiş, sahaya çıkmaya hazır olduğumuz için diğer oyunculardan kaçınmak için yana dönmem gerekiyor.

Kız arkadaşım Megan, soyunma odasının girişinin karşısında, ponpon kız kıyafetiyle duruyor. Kahretsin, çok seksi. Uzun, esnek bacaklar, kalın uyluklar ve dik bir popo. Dolgun sarı saçları, tüm ponpon kızların takmak zorunda olduğu kıvrık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve yüzü makyajlı, yanakları berbat floresan ışıkların altında parlıyor.

Baş cheerleader ile quarterback'ın bir çift olması klişe bir durum, ama biz yaklaşık iki yıl önce birbirimize aşık olduk ve hala birlikteyiz.

"Selam bebeğim," diyorum, ona doğru yürürken sırtarak. Kıcını avuçlayıp kendime çekiyorum ve çilek tadı olan dudaklarına açgözlü bir öpücük konduruyorum. "Yiyesim gelecek kadar güzel görünüyorsun."

Gözlerini devirip beni itti. "Bugün için hazır mısın?"

"Tabii ki. Slade'i daha önce takımının geldiği sırada gördüm. O pislik bana aptalca bir sırtış attı. Onu silip atmak için sabırsızlanıyorum. Biliyorsun, o kadar yüzsüz ki..."

Megan'a Kerian hakkında sürekli sataşıyorum, ama o saçmalıklarıyla sinirimi bozuyor. Ben daha iyi bir oyun kurucuyum ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bunu kafasına sokması lazım.

Yani, o iyi. Virginia'nın en iyi Division 1 okullarından biri olan Meridian'a kabul edildiğine göre bu kesin. Kolu inanılmaz, topu fırlatma yeteneği neredeyse akıl almaz. Pocket'ta da iyidir. Benden daha iyi olduğu tek inkar edilemez yönü budur. Benden daha iridir ve ağırlığını kullanarak her türlü sack'i atlatır. Ben maç başına ortalama üç sack alırken, Kerian bir kez bile düşmezse şanslıyım. Ayakları hızlıdır ve alıcı ararken zihni de öyle.

Ama yine de benden daha iyi bir quarterback değil.

Megan ellerini kaldırarak benim bağırمامı durdurur. "Tamam, bu kadar yeter. Lanet olsun, bıktım artık, Zander. Koçun seni ilk on birde oynatmaya başladığından beri Slade'e takıntılısın. Bıktım artık. Onunla ilgili başka bir kelime daha duymak istemiyorum."

Ağzımı sıkıca kapatıyorum. Kerian'a takıntılı gibi mi görünüyorum? Yani, beni sinirlendiriyor ama o kadar da kötü davranmadım sanırım.

O, öfkesini henüz dindirmemiştir. "Bu mu? Sen ve ben mi?" Elini ikimizin arasında ileri geri sallıyor. "Biz bittik. Bitti. Bu maç bitene kadar bekleyecektim, çünkü Slade'in seni nasıl sinirlendirdiğini ve McMillan'ın aptal kurallarını biliyorum, ama siktir et. Aylardır Justin'le yatıyorum ve sen Slade'in kışına o kadar dalmışsın ki farkına bile varmadın."

"Justin mi?" Beynimin bunu kavraması bir saniye sürüyor, sonra anlıyorum. "Justin Echer'ı mı kastediyorsun, bizim lanet olası kicker'ımızı?"

Megan'ın bu bombayı patlattığı için üzgün görünmesini neden beklediğimi bilmiyorum, ama umurunda bile değil gibi görünüyor. "Evet, Echer. Ve sana söyleyeyim, bu gece beni yiyen o olacak. Bu maçta sana iyi şanslar dedim, ama umarım Slade seni yerle bir eder. Onun hakkında dert yanacak başka bir aptal kaltak bul.

Justin benim kız arkadaşımın mı yatıyordu? Aylarca mı? O orospu çocuğu Megan'ın içinde olduğunu bilerek yüzüme gülümsüyor muydu? Muhtemelen *bu yüzden* yüzüme sırıtiyordu.

Megan varken Justin'le takıldığım zamanları düşününce nefesim kesiliyor. Her zaman o aptal gizli gülümsemeleri paylaşıyorlardı, ama ben buna bir anlam vermedim. Aklım her zaman futboldaydı ve draft'a girmeden önce mümkün olduğunca çok maç kazanmaya odaklanmışım.

Slade'den çok fazla bahsettiğim için mi Justin'le yatmaya başladı? Futbol benim hayatım. Onunla rekabetim, draftta birinci sıraya seçilmemle ikinci tura düşmem arasındaki fark.

Ve Justin lanet olası bir kicker. Neden bir quarterback yerine onu istesin ki? Zaten kicker olarak berbat. Nadiren ekstra puan kazandırıyor ve sadece birinci kickerimiz mola verdiğiğinde oyuna giriyor.

"Z," diyor Russ arkamdan. "Gitme zamanı." Ona dönünce kaşlarını çatıyor. "Ne oluyor? İyi misin?"

Yüzümdeki ifadeyi bilmiyorum ama hemen düzeltirim. Benim saçmalıklarımı bilmesine gerek yok. Bu maçı kazanmalıyız. Maç bittikten sonra Justin'le konuşacağım.

Kariyerim gururumdan ve egomdan daha önemli olduğu için onunla kavga etmeye çalışmayacağım, ama yaptığının çok yanlış olduğunu ona bildireceğim.

Megan'ın itirafının ve ilişkimizin sonunun verdiği derin acıyı silkelerim ve yüzüme bir gülümseme yapıştırırım. "Evet, iyiyim. Hadi bakalım, bebeğim. Kazanmamız gereken bir maç var."

Kaskıma yapışan lanet çim, maçın ikinci yarısına girerken umduğum şey değildi. Beşinci kez sack yedim.

Kafam oyunda değil. Her saha kenarına baktığımda, eskiden sadece bana bakıp benimle ilgilenen Megan'ın Justin'e bakıp onunla şakalaştığını görüyorum. O pislik saha kenarında yaşıyor, bu yüzden konuşacak zamanları olması normal.

Meridian Panthers tarafına baktığımda, Slade'i görüyorum, elleri forması üstünü sıkıca tutuyor, her top kaybında ya da benim lanet kaskım yere düştüğünde yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

Bu lanet oyun olması gerektiği gibi gitmiyor.

Koç McMillan öfkeyle oyun kitabını yere atıyor, sonra beni çağırıyor. Sacklandığımda topu düşürdüm, bu yüzden oyun Panthers'a geçti. Kerian kaskını takıyor, oyun yüzünü takınmadan önce gözlerinde kötücül bir ışıltıyla bana bakıyor.

Ben kenara geldiğimde, McMillan kaskımı tutup yüzümü kendininkine yaklaştırarak bana bağıyor. "Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama bu saçmalığı kesmelisin. Bu maçı kaybetmem mümkün değil. Anladın mı?"

"Evet, koç!" diye bağıyorum, yüzüm utançtan kızarıyor. "Daha iyi olacağım." "Senin lanet olası işlerini düzelt. Bir dahaki sefere lanet olası kız arkadaşlarından biri

soyunma odama gelirse, o seksi kışını oradan kovarım. Şimdi kafanı oyuna ver ve bana bir galibiyet getir."

"Evet, Koç!" diye tekrar ediyorum.

Russ yanımda duruyor ve sanki ben olan biteni göremiyormuşum gibi oyunlar hakkında sürekli yorum yapıyor. Ayak bileğini incittikten sonra D hattı onu kenara aldı.

Ama yine de onu dinliyorum. Onun oyun analizi, Justin, Megan ve onların gizli ilişkisiyle ilgili düşüncelerimi kafamdan silip süpürüyor.

Neden bana Slade hakkında konuşmayı kesmemi söylemedi? Neden umursamıyormuş gibi davranıp arkamdan takım arkadaşım la yattı? Justin ve ben yakın değiliz, ama o hala takım arkadaşım. Bu lanet olası kardeşlik kuralını çiğnemek gibi bir şey.

Russ bana çarptı. "Sıra sende. Bu lanet TD'yi al da ben de birkaç kafayı ezebileyim, tamam mı?"

"Sadece senin için," diye mırıldanıyorum, yarım bir gülümsemeyle, kaskımı geri takıp sahaya koşuyorum.

Sıraya giriyoruz, O hattım beni koruyabilmek için yayılıyor. Oyunu başlatıyorum, gözlerim sahayı tarayarak bu rotayı koşturmak için yerim olup olmadığını kontrol ediyorum. Kafamda hızlıca oynuyorum, sonra Panthers'ın D hattının sol tarafında bir hareket görüyorum. Pozisyon değiştirmişler. Çok ince bir hareketti, ama ben fark ettim ve çok da geç kalmadım. Bu maçta o kadar çok kez sack yedim ki, muhtemelen beni tekrar kolay lokma olarak gördüler.

İkinci sınıfta boşuna başlangıç QB olmadım. Kafam oyunda olduğunda her şeyi görürüm.

Snap'ten önce, "Audible, Green fourteen. Green fourteen." diye bağırırım. Benim hattım da değişir, beni blitz'den korumak için içe doğru döner. "Hut, set hut!"

Merkezim topu atar ve ellerim topu kapar kapmaz, dönüp koşturmaya başlarım, ilk down için koşturam. Panthers'ın savunma hattı benim koşturmamı beklemiyor, çoğu benim alıcılarımı ve tight end'imi koruyor. Bir savunma oyuncusunun altından eğilirim, topu kolumun altına sıkıştırırım ve ayaklarımla çimlere basarım. Durup, ilk down'ı aldıktan sonra kayabilirim, ama peşimde kimse yok, bu yüzden devam ederim ve 60 yardlık bir touchdown için koşturam.

Takım arkadaşlarım etrafımı sarıyor, sırtıma atlıyorlar. Yapmamamız gerek, ama end zone kutlaması yapıyoruz, ben ve birkaç kişi, diğerleri bizi fotoğraf çekiyormuş gibi poz veriyoruz.

Ben sideline'a döndüğümde koştur kendinden geçiyor. "Az önce bize maçı kazandırdın evlat!" diye bağılıyor ve kaskımın yan tarafına sertçe vuruyor.

Yalan söylemiyor. Bir touchdown daha yapıyoruz, bu sefer dördüncü ve yirminci yardda. Justin'in punt veya field goal için sahama girmesine izin vermem mümkün değildi. Megan onun ne kadar işe yaramaz olduğunu görsün.

Panterler saçma sapan konuşuyorlar, ama ben kendimi kapladığım kalın kayıtsızlık örtüsünün içine girmesine izin vermiyorum ve hepsini engelliyorum. Kerian'ın açıkça görülen sinirli ifadesini görünce sırtıyorum.

Maçı kazandıktan sonra Panthers ile el sıkışırken bulutların üzerinde uçuyorum, ta ki kenara bakıp Justin ve Megan'ı orada dururken görene kadar. Megan kollarıyla Justin'in boynuna sarılmış, Justin ise iki elini Megan'ın poposuna sıkıca koymuş. Megan gözlerime bakıp alaycı bir şekilde sırtıyor, parmak uçlarına basarak dilini Justin'in kulağına değdiriyor. Gözleri yaramazlık dolu, sanki davranışlarının beni sinirlendirdiğini biliyormuş gibi.

Onları izlerken öfkeyle el sıkışıyorum, Megan'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor, azgın bir köpek gibi Justin'in her yerine sürünüyor. Onun gözleri de benimkilere kayıyor ve dilini Megan'ın ağzına sokup ıslak bir öpücük vermeden önce bana başını sallıyor.

Hayır, hayatta olmaz. O kazanmayacak. *Onlar* kazanmayacak.

Ama ne yapabilirim ki? Sıranın sonuna gelip Kerian'ın derin mavi gözlerine bakana kadar aklıma hiçbir şey gelmiyor. Onları 21-10 yenmiş olsak da, yüzünde her zamanki kendini beğenmiş sırıtışı var.

Megan benim ona aşık olduğumu mu düşünüyor? Slade'e takıntılı olduğumu düşünüyor ve bu yüzden takım arkadaşımınla yatıyor mu?

Bana doğru adım attığında, muhtemelen saçma sapan bir şeyler söylemek için ağzını açıyor, ama ben onun formasının önünü tutup ağzımı onun ağzına kapatıyorum. Diğer elim onun sırtına dolanıyor ve formasını tutarken alt dudağını ısıriyorum, sonra dilimle kısa bir süre dalıyorum.

Kahretsin... Sertleşmişim. Ne oluyor? Neden sertleşmişim? Onun yumuşak dudaklarını dudaklarımda hissederken, kasık koruyucum ve jockstrap'im rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor.

Erkeklerden hoşlanıyor muyum? Yoksa oyunun verdiği adrenalin mi? Evet, işte bu. Adrenalin. Erkeklerden hoşlanmam, hoşlansam bile, Kerian Slade'den hoşlanmam.

Geri çekildim, gözlerimi kırpıştırarak ona odaklanmaya çalıştım. Onu öptüğümde garip bir şey oldu. Tabii, sikimin sertleşmesi dışında. Sanki tüm düşüncelerim kafamdan uçup gitmiş ve etrafımda sadece Kerian varmış gibi hissettim. Gördüğüm, kokladığım ve hissettiğim tek şey oydu.

Bu çok saçma.

Elimi onun forması üzerinden çekip geri çekilmeye çalışıyorum, ama bu sefer beni tutan o oluyor. "Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyor ve dudaklarımızı tekrar birleştirip dilini içime sokarak beni ele geçiriyor.

Elini belime dolayarak beni sahiplenircesine ağzımı yağmalarken, diğer eliyle başımı istediği gibi hareket ettirir. Benim de başka seçeneğim yoktur, onu takip etmekten başka. Kafamda, bana yaptıkları ve sikimin kasıklarımın içinden dışarı çıkmak için zorladığı dışında hiçbir düşünce kalmaz.

Çok geçmeden, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtişla beni bırakır. "Bu gazetelere malzeme olacak." Beni baştan aşağı süzer ve geriye doğru yürür. "Yakında görüşürüz, Dimples."

Ona başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki?

Kameralar gözlerime flaş patlatıyor ve mikrofonlar yüzüme yapışıyor, ama onları görmezden gelip kenara doğru sendeleyerek yürüyorum. Russ, saç çizgisine kadar kaşlarını kaldırmış, formasının üstünü tutuyor. Ağzını açıyor, ama ben elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Şimdi olmaz."

"Megan..."

"Şimdi değil," diyorum.

Megan ve Justin'i daha önce oldukları yerde görüyorum, ikisi de ağzı açık bir şekilde bana bakıyorlar.

Evet, kazandım. Ama ne pahasına?

Bölüm İki

KERIAN

BİR DAKİKA, kafamda tekrar tekrar oynuyorum — oyunlar, *hatalar*, kaybettiğimiz her neden ve bunun için kışını tekmeleyeceğim her kişi. Ancak bir saniyeden diğerine, ağzım elma tadı ile doluyor.

Zander Braithe *neden* elma tadı geliyor?

Bu tat, dudaklarının benim dudaklarıma çarptığı hissin yanında ikinci planda kalıyor. Alaycı ama yüzeysel... ve nedense, bu bilgi beni her şeyden daha fazla rahatsız ediyor. O pislik, maçın başından beri aklımda çünkü bir şeyler biraz *ters* gidiyor. Onu gördüğüm anda, duruşundan ve ifadesinden bunu anlayabiliyordum.

Ve sonra beni *öpebileceğini* mi sanıyor?

Hayır, başka bir erkeğin üstüne tırmanan bir kızı izlerken beni öpebileceğini mi düşünüyor?

Olmaz. Ben kimseyi kışkırtmak için *kullanmam*.

Daha da şok edici olan ise, bir saat sonra bile dilimde hala elma tadı var ve bacaklarımın arasında sikim taş gibi sert.

Bu mantıklı değil.

Braith'e *sevmiyorum* bile.

Görünüşe göre, sikim mesajı almıyor.

Telefonumu alıp rehberimi kaydırıyorum — arayabileceğim neredeyse sonsuz sayıda insan var. Yarım saat içinde ya da daha kısa sürede bir kızı, bir erkeği ya da ikisini birden sikime alabilirim. Lanet olası bir süperstar olmanın avantajları var.

Ve...

Ne kadar kaydırırsam kaydırayım, hiçbir isim ilgimi çekmiyor.

Homurdanarak başımı, son yarım saattir oturduğum arabamın direksiyonuna eğiyorum. *Hiçbir* isim olmayan bir kampüste, hiç tanımadığım bir yurt binasının önünde oyalanıyorum.

Büyüleyici bir gülümseme takınırsam, hevesli bir birinci sınıf öğrencisinden biraz bilgi almanın ne kadar kolay olduğu şaşırtıcı.

Onlar o kadar bilgisiz ki, erişim kartlarını çalabiliyorsun ve onlar, verdiğin numaranın gerçek olup olmadığını kontrol etmekle ve kendilerini beğenmekle o kadar meşguller ki, bunu fark etmiyorlar.

Lanet olası çaresizlik.

Yurt binasının önünde arabasında oturan, aslında kendi dairesinde unutulmaz bir seks yapması gereken bir adam kadar çaresiz.

Yine de kendimi *çaresiz olarak* tanımlamazdım, daha çok bir şeyin tadını aldım ve onu *istedim*. Zander Braithe beni öptüğünde ne yaptığını bilmiyor.

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirdiğinde, onun nerede yaşadığını öğrenme ve onu bulma hakkını bana verdiğinin farkında değil.

Ne *istersem* yapma hakkını verdi.

O pislik, nakde çevirmeye hazır olmadığı bir çeki imzaladıysa, bu benim suçum değildi.

Yirmi dakika sonra *hala* arabamdayım, ne yapmak istediğimi düşünürken, sonunda göğsümden düşük bir homurtu çıkıyor. Bildiğim kadarıyla, tam olarak istediğini elde etti ve o sarışın kaltağı o kadar kıskandırdı ki, şu anda odasında, onun sikini sürüyor ve sahte inlemeler çıkarıyor.

Hayır.

Olmaz.

Beni arabamdan iten, her şeyden çok bu düşünce, beni elime kartı alıp yurt binasına gönderen, *olması gerekenden* daha fazla bu düşünce. Burası yarı yarıya düzgün bir kampüs olsaydı, masada, kimsenin izinsiz girmediğinden emin olmak için birisi olurdu. Ama şu anda, gözleri yarı kapalı yaşlı bir adam var.

Ben çaldığım kartı uzattığımda gözlerini açmaya tenezzül etmiyor ve ben tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum.

Bu mantıklı - eğer burada kalan öğrencileri çok iyi tanımıyorsa, ben de galibiyeti kutladıktan sonra gelen ve giden diğer sporcular gibi görünüyorum.

Tanrım, *zaferlerini* siktir et. Bunu düşünmek beni deli ediyor ve nedense, deli olmak sikimi *daha da* sertleştiriyor.

Ve merdivenleri çıkarken beni ele geçiren her neyse, siktir et. Bilgi toplamak için yaptığım araştırmada bu kadar ilerleyebilmişim.

Ben berbat bir takipçiydi, ama binaya girebilirim şansımın bana yol göstereceğine güveniyordum... ve görünüşe göre şans benim tarafımda, çünkü bu, kapıların yarısının önüne insanların küçük mesajlar bırakabilmesi için beyaz tahta asılmış olan yurtlardan biri.

Sikişmekle meşgul, içeri girme.

O adam olmasa iyi olur. Derimin hemen altında bulunan siyah bir öfke dalgası yüzeye çıkıyor ve iki kapı ileride bir şey gözüme çarpmadan önce ilerliyorum.

Anahtarını yine unutma, Zandy.

Zandy. Zandy?

Neden elma tadı vardı ve

Zandy gibi aptal bir lakabı vardı?

Bunu düşünmeden ilerleyip kapıyı çaldım. Ya *Zandy* evdeydi ya da kıskandırdığı için zafer turu atarak o kızı beceriyordu.

Üçüncü kez kapıyı çaldıktan sonra ayak sesleri yaklaşıyor ve kapı açıldığında, çok *dağınık* ve uykulu görünen Zander bana şaşkınlıkla göz kırptığında, içimi hafif bir memnuniyet kaplıyor.

Kimseyle sevişmemiş. Arkasında boş bir oda olması ve her şeyden çok sinirli görünmesinden bunu anlayabiliyorum.

"Slade, ne halt ediyorsun sen..."

Ona dikkat çekme şansı vermedim, omzumla kapıya çarptım ve onun şaşkınlığından yararlanarak onu odaya itip içeri girdim.

Şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılır, sonra tekrar ağzını açar ve ben onun konuşmasını dinlemek için *burada* olmadığımı anlarım. Elim boğazını kavrar ve vücudunu çevirir, omuzlarını kapıya doğru iter ve onu orada sıkıştırırım. Bu hissi alışık olmadığımı itiraf etmeliyim.

Zander uzun boylu, zayıf vücutlu ve yeterince kaslı bir herif, ona fırsat versem karşılık verebilir.

"Yakında görüşeceğiz demiştin, Dimples. Sanırım seninle konuşmamız gereken bir şey var."

Şimdi buradayım ve daha önce beni öptüğünde içimde kıvrılan o duyguya kapıldım — dudaklarının benim dudaklarıma değdiği anı hatırlayınca vücudumu saran sıcaklık. Göz kapaklarımda arkasında, o dudakların benim sikimi sararken ne kadar güzel görüneceğini *görebildiğim* bir görüntü beliriyor.

Siktir, bu yüzden mi buradayım?

"Odama girme, Kerian," diye tısladı Zander ve sesinde vücudunun ifade edemediği tüm zehir vardı.

Yanılmıyorsam...

Bir kaşımı kaldırıp ona doğru eğildim, dizimi bacaklarının arasına soktum ve...

Gözlerim vücudunun uzunluğu boyunca kayar ve kıkırdarım.

"Ya seni mastürbasyon yaparken yakaladım ya da gitmemi istemiyorsun, Braithe. Hangisi?"

Penisi bacağıma sürtünüyor, yarı sert ve ona bastırduğım her saniye daha da şişiyor.

Cevabın ne olduğunu biliyorum.

"Siktir git. Ben... ben..." Sözcükler ağzından çıkarken kekeliyor ve gözlerinin genişleyip çaresizce bakışına, içinden mantıklı bir cevap bulmak için çabaladığını neredeyse görebiliyorum.

Siktir, *onu istiyorum*.

Zander Braithe'in bana yalvarmasını, benim için diz çökmesini istiyorum. Onun bana muhtaç, sızlanan ve tam bir *fahişe* olmasını istiyorum.

Sorun şu ki, bir şeyi *istediğim*de, onu elde edene kadar vazgeçemiyorum. İnsanlar bana takıntılı diyebilirler, ben ise *kararlı* derim.

İnsanlar benim sosyopat olduğumu söyleyebilir, ama ben sadece ne istediğini ve neyi sevdiğini bilen bir adam olduğumu söylerim.

Ve benim istediğim şey, Zander Braithe'in benim için *ağlaması*.

"Hadi ama, *Zandy*." Takma adını ısırarak söylerim ve daha da yaklaşırım, böylece o mazeretler uydurmaya çalışırken nefesimin sıcaklığını dudaklarında hissedebilirim. "Bir erkeği öpüp de sanki hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın."

"Bunu sadece bir şeyi kanıtlamak için yaptım," diye patlar ve ben de dizimi bacaklarının arasına daha sert bastırırım, acı verici olmaktan bir adım öteye gelene kadar, ama o hala nefes nefese ve nefesi göğsünde takılı kalır. Gözleri fal taşı gibi açılır ve yanaklarında yayılan *büyüleyici* kızarıklığı izlerim.

"Ne kanıtlamak için? Benden hoşlandığını mı?"

"*Ben...*" Yalanını kesmek için parmaklarımı boğazına sıkıca bastırıyorum ve diğer elim aramıza giriyor. Parmaklarım sert penisini kavırıyor ve dudaklarından yumuşak bir inilti dökülene kadar sıkıyorum.

"O zaman bu ne, Dimples? Kaza mı? Kız arkadaşının başka biriyle seviştiğini mi düşünüyordun ve bu seni tahrik mi etti?"

"O..."

Hâlâ onun bahanelerine ilgi duymuyorum, sözleri boğazında kalana kadar penisini tekrar sıkıyorum.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen burada pantolonunun içine elini sokmuş, dilimin ağzında olmasının nasıl bir his olduğunu düşünüyordun." Eğilip, sesimi boğuk bir fısıltıya indirerek dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Bence sen burada benim gelip seni dizlerinin üzerine çökertmemi, boğulana kadar sikimi ağzına sokmamı dilmiyordun. Bence, Dimples, o kadar nefret ettiğin büyük kötü quarterback'ı öptün ve *daha fazlasını* istediğini fark ettin."

Şimdi kekeleyor, telaşlı ve kızarmış, ama sikinin elimde tekrar zıplamasını ve pelvisinin kendi kendine seğirip bana sürtünmesini *inkar* edemiyor.

"Erkeklerden hoşlanmıyorum," diye fısıldadı, vücudunun yaptıklarının tam tersini söyleyerek.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Parmaklarım onun penisini yavaşça, alaycı bir şekilde okşadı. O seksi, boğuk ses yine boğazının derinliklerinden çıktı, nabzını hızlandırdı ve vücudumu titretti. "Ama şu anda beni istediğine eminim, değil mi?"

"İstemiyorum."

Bunu itiraf etmemesi *sinir bozucu* - onu şu anda dizlerinin üzerine çökertip, dudaklarını penisime yapıştırabilirim ve muhtemelen bundan çok hoşlanır.

Ama...

Gözlerinde parıldayan meydan okuma, ikimizin de yalan söylediğini bildiğimiz halde şiddetle inkar etmesi de bir şey var.

Başladığı *oyunda* bir şey var. Kazanamayacağı bir oyun.

Bu onu daha da çok istememe neden oluyor.

Elimi onun sikinden çekip bileğini tutup ağzıma götürüyorum. Hâlâ şokta ve ben kasten avucuna tükürdüğümde ve onu benden uzaklaştırdığımda ağzı açık kalıyor.

"Ne oluyor *lan*, Kerian?"

"Ben gittikten sonra beni düşünerek kendini becerirken kullanmak isteyebileceğini düşündüm, Dimples."

Gülümserim ve onun arkasından uzanarak masadan telefonunu alırım. Pisliğin telefonu şifreli bile değil, bu yüzden numaramı girip kendime bir mesaj göndermek çok kolay, sonra telefonu yatağına geri atarım.

Hâlâ ağzı açık ve yüzü kızarmış bir şekilde bana bakıyor ve ben de boku yediğimi biliyorum.

Kesinlikle takıntılıyım.

Onu *istiyorum* ve o diz çöküp yalan söylediğini, hatalı olduğunu itiraf edene kadar durmayacağım.

Benim sikimin onu boşaltabilecek tek şey olduğunu itiraf edene kadar.

Siktir, bana iyi bir zaman gibi geliyor.

"Senden hoşlanmıyorum, seni çılgın pislik."

Bunu söylüyor ve ciddi gibi görünüyor... ama sikini hala sert ve avucundaki tükürüğümü silmedi. Ona göz kırpıyorum ve ona sırtımı dönüyorum.

"Söylemeye devam et, Dimples. Sanırım sakin sana inanmıyor."

Kapıyı açtığımda o geveliyor.

Zander'ın yurt odasından çıkıp koridora adım attığımda vücudum heyecanla titriyor ve içimden bir ses bunun muhtemelen en iyi fikir olmadığını söylüyor. Bunu unutmam gerek, *onu* unutmam gerek, ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

Beni istediğini itiraf etmesi için her şeyi yaparım.

Bana deli dedi.

Ona ne kadar deli olabileceğimi göstermeye hazırım.

Lafı açılmışken... Daha önce baktığı sarışın sürtük, tertemiz kırmızı bir VW Beetle'dan atlayıp, anahtarlarını çalarak, sahada birlikte olduğu adamın kollarına koşar gibi atladı.

İyi.

Bu, Zander'ın odasına gitmeyeceği anlamına geliyor. Şu anda o yetenekli ellerin onun sikini okşadığını bilmek istiyorum.

Ve kendini okşarken tek düşünebildiği şeyin ben olduğumu bilmek istiyorum.

Göğsümden düşük bir inilti çıkar ve kot pantolonumun içinde kendimi düzeltirim. Arabamın yanından geçip, hala araba galerisinden kalma etiketleri üzerinde olan kırmızı VW Beetle'a doğru yürürken, başka bir kötü karar verdiğimin farkında değilim.

Muhtemelen bir doğum günü hediyesidir.

Elimi cebime sokup, orada sakladığım bıçağı çıkarırım. Bana doğrultulmuş kamera olmadığından emin olduktan sonra, sırtarak arka lastiklerini kesmeye başlarım.

Bu beni daha iyi hissettirir ve uzaklaşırken sessizce kendimi tebrik ederim... Çünkü günün sonunda, bunun için suçlanacak kişinin ben olmayacağımı biliyorum.

Peki ya terk edilmiş erkek arkadaş? Evet... Zander sabah öfkeli bir telefon alabilir.

Bölüm Üç

"Sikiş," diye inledim, alnımı kapıya dayayıp elimle sikimi kavradım.

Kerian odamdan çıkar çıkmaz, tükürükle ıslanmış avucumu pantolonuma sokup kendimi tatmin etmeye çalıştım. Bu iğrenç, o iğrenç, ama kendimi durduramadım.

Elim sikime dokunur dokunmaz, taşaklarım vücuduma çekildi ve dizlerim titredi. Nasıl oluyor da bana böyle bir etki yapıyor?

Kerian'dan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim. Çatışmayı sevmem. Barışı korumayı ve işime bakmayı tercih ederim. İkimizin de ikinci sınıfta başlangıç oyuncusu olmamızla ilgili heyecan, arka planda kalan bir gürültüydü. Rakiplik saçmalığını aşabileceğimizi ve belki arkadaş olamayacak olsak da birbirimize açıkça düşmanlık göstermeyeceğimizi düşünmüştüm. Ama Kerian her zaman beni kışkırttı ve sinirimi bozdu. Yıllar sonra, hala durmadı.

Şimdi beni başka bir şekilde sinir ediyor. Bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden olacak şekilde.

Elim sikimi okşarken bir erkeği hiç düşünmemiştim. Dizlerimin üstüne çöküp onlara baktığımda nasıl göründüklerini hiç merak etmemiştim. Kerian'ın dudaklarına dudaklarımı yapıştırmadan önce bu düşünceler hiç aklıma gelmemişti.

Ne aptalca bir şeydi. Megan'ı kıskandırmak istemişim... Bilmiyorum, kıskandırmak değil de, kızdırmak mı? Sinirlendirmek mi? Justin'e sarıldığında yaptığı sinsi gülümsemeden sonra, *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Ama o bir şeyin bir erkeği öpmek ve penisimin daha fazlasını istediğini fark etmek olacağını düşünmemiştim. "Siktir, Kerian," diye inledim, gözlerimi kapatıp, beni kapımda boğazlarken mavi gözlerinin bakışlarını hatırlayarak gözlerimi kapattım. Ben hiç zorla bir şeye maruz kalan biri olmadım. Zorla bir şey yapan *benim*, kızları sertçe sikerken onları fırlatıp atarım.

Ama Kerian bana ne yaptı? Neredeyse aynı boyda olduğumuz halde beni nasıl bu kadar küçük hissettirdi? Beni tüy kadar hafifmişim gibi davrandı.

Bu kadar seksi olmamalıydı.

Sikimde hissettiğim tükürüğü - tam da bunu yapacağımı bildiği için bana tükürdüğü tükürüğü - cildimde zevk kıvılcımları uyandırıyor ve farkına varmadan sırtım kamburlaşıyor ve elimde ve yurt odamın kapısında boşalıyorum.

Testislerimi boşaltırken inleyip sızlanarak kendimi sağdım.

Vücudumdaki son damlayı da boşalttıktan sonra başım dönüyor. Kapıya yaslanıp, bu kadar yoğun bir orgazmdan sonra nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Gerçeklik beni vurur ve elimi sikimden çekip gömleğime sürterim. "Siktir lan," diye homurdanırım, kendime sürdüğüm büyük sperm damlasına bakarak.

Yatağımın yanındaki çekmeceye koşup bebek mendili alıp hemen geri dönüyorum. Oda arkadaşım geri gelip kapımızda inkar edilemez bir şekilde sperm olduğunu görürse, sorular soracaktır. Benim cevaplamak istemediğim sorular. Spermi ve kendimi hızla temizliyorum. Mendilleri attıktan sonra yatağıma gidip ağır ağır uzanıyorum.

Lanet olası Kerian.

Nerede olduğumu nasıl bildi? Binaya nasıl girdi?

Bu soruyu cevaplayarak alay ediyorum. Bert, yurt güvenliğimiz, işinde tam anlamıyla en kötüsü. Onu tanıyorsam - ve bu yurttan neredeyse dört yıl geçirdikten sonra tanıdığımı düşünüyorum - şu anda uyuyor, başı geriye yaslanmış, dünyadan habersiz. Nasıl henüz kovulmadığını anlamıyorum.

Ama bu, Kerian'ın nerede olduğumu nasıl bildiğini açıklamıyor. Oda kısmı kolaydı. Oda arkadaşım Luca, benim sevişirken odaya girmeye ya da dersindeyken onu arayıp oda anahtarını almak için nerede olduğunu öğrenmeye bıkmıştı. Bu yüzden bana mesaj bırakmak için bir beyaz tahta aldı. O küçük pislik bana Zandy diye seslenmeyi seviyor ve bana not bıraktığı her seferinde bunu yazmaya özen gösteriyor. O küçük adamı seviyorum, ama keşke bu sefer yazmasaydı.

Kerian'ın odama gelip beni duvara yapıştırdığına, sikime dokunduğuna ve elime tükürdüğüne inanamıyorum. Yani, ne oluyor lan? Adam kafayı yemiş.

Evet, ve o tükürüğü sikimi mastürbasyon yapmak için kullandım ve hiç olmadığı kadar sert boşaldım.

"Siktiğimin saçmalığı," diyorum ve yastığımı daha rahat hale getirmek için yumrukluyorum. Saat geç oldu ve ben uykuya dalmak üzereydim ki Kerian içeri daldı ve bana hissetmemem gereken boktan hisler yaşattı. Şimdi o kadar sert boşaldım ki, bir de oyun eklenince, bitkin düştüm.

O maç. Evet, o maç. Gözlerimi kapatırken sırtıyorum. Bu gece Meridian'ı yerden sildik. Kerian odama dalarak benden bir adım önde olabilir, ama bugün o yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Benim sayemde. Kolum ve koşu mesafem. O yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldı çünkü benden daha iyi değil. Hayatımı mahvettiğim için kendimi daha iyi hissettiren bir şey varsa, o da budur.

Bu düşünceyle ve yüzümde bir gülümsemeyle, battaniyemi çenemin altına çekip uykuya dalıyorum.

Sert bir vuruşla uyanıyorum, ardından adımın çığlık çığlığa haykırılmasıyla. "Ne oluyor?" diye uykulu bir şekilde mırıldanıyorum, *şimdi* ne haltlar çıkacak diye merak ederek.

Luca yatağından bana bakar, dizüstü bilgisayar dizlerinin üstünde ve yüzünde masum bir ifade vardır. "Sanırım kapıda seni bekleyen biri var."

"Biliyorum, ukala," diye mırıldanıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına atıp başımı ellerimin arasına alıyorum. "Neden cevap vermedin?"

Omuz silkiyor. "Eğer içeri alırsam, seni uyandıran kişinin bağırmaktan daha fazlasını isteyeceğini düşünmedim."

Haklı.

"Zander! Şu lanet kapıyı hemen aç!"

Lanet Megan. Kimse onun kadar dramatik olamaz. Sabahın dokuz buçukunda neye bu kadar kızmış olabilir ki? Masamdaki telefonuma bakıyorum. *O benden* ayrıldı. *Beni* aldatıyordu. Aldatılan bendim. *Neden* yurt odamın önünde lanet *bir banshee* gibi çığlık atıp bağırıyor?

İç çekerek yataktan kalkıyorum. Kapıyı açtığımda Megan göğsüme itiyor ve uykunun izlerini silip süpürüyor. "Seni pislik! Seni lanet olası pislik!"

"Ne oluyor lan?" Beni tekrar itmeye çalıştığında iki bileğini de yakaladım. Elleri hareket edemiyordu ama bu onu beni tekmelemekten alıkoymadı.

"Güvenliği çağırmadan önce kes şunu. Bana kıyamazsın. Aldatan sensin."

"Oh lütfen, Zander. Kendini övme. Sen ve Slade birbirinize layıksınız." Sözleri samimi gibi geliyor, ama bakışlarında bir anlık acı görüyorum. İyi. O da bunu hak ediyor.

Ona karşı iyi bir adamdım. Kerian hakkında biraz şikayet etmiş olabilirim, ama onu randevulara çıkardım - bazıları gerçekten karşılayamayacağım randevulardı, ama onun en iyisine sahip olmasını istedim - rutinine yardım ettim, bölüm değiştirmek istediğinde onu destekledim ve antrenmandan sonra yorgun olsam bile ona zaman ayırdım. Karşılığında ne aldım? Aldatılmak.

Ellerini çekip kalçalarına koydu. "Senin bencil bir pislik olduğunu biliyordum, ama bu kadar alçalacağını düşünmemiştim."

"Ne diyorsun sen?"

"Justin'le birlikteyim diye lastiklerimi patlattın. Senin yaptığını biliyorum."

Ne? Böyle bir şey yapmam imkansız. Çünkü tamir masraflarını karşılayamam. Paramın çoğunu bursumdan alıyorum ve arabam babamın ölümünden önce ona aitti. Lastiklerin ne kadar pahalı olduğunu biliyorum ve Megan'ın onları değiştirecek parası olduğunu bilsem de, lastikleri kesmek içimi acıtacaktır.

Ayrıca, onun ilk olarak benden şüphelenacağını bilirken neden lastiklerini patlatayım ki? Bu amatörce bir hareket olur.

Beni tekrar göğsümden itti ve ben de bileklerini tutup onu kapıya doğru çektim.

Onu koridora fırlatıyorum ve onun yanan gözleriyle karşılaşıyorum. "Maçtan sonra bütün gece buradaydım. Bert'e sorabilirsin, o sana söyler. Beni tanıdığın onca yıl boyunca, biri bana kötü bir şey yaptığında bile..." Ona sert bir bakış atıyorum ama umursamıyor gibi görünüyor.

—“Onların eşyalarını hiç bozmadım ya da kavga etmedim. Hakkımda başka bir şey bilmesen bile, bunu bilirsin.”

Kaşları, kafası karışmış gibi aşağı doğru iner. Herkes kavga etmeyi veya tartışmayı sevmediğimi bilir. Gerekirse yaparım, ama bu benim tarzım değil.

"Sen değilsen, kimdi?" diye sorar, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Bilmiyorum. Justin seninle yatarken yattığı orospulardan biri olabilir." Bunun üzerine kapıyı yüzüne çarparak kapatıyorum, ama önce onun şaşkın, sonra öfkeli ifadesini yakalamayı başarıyorum.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kolumla kapatıyorum.

"Megan için üzgünüm," diyor Luca, hafif ağırlığı yanımda hissediliyor. "İyi misin?"

Omuz silkiyorum ama kolumu hareket ettirmiyorum. "Yaşarım. Yapabileceğim bir şey yok." Ona bakıyorum. "Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır. Ders çalışmak için çok fazla zaman harcıyorum. Yüksek lisansa girmek istiyorsam, notlarıma odaklanmam lazım. Doktora yaptıktan sonra birini bulurum."

Oturarak kolumu omuzlarına atıyorum. "Seni hak eden birini bul, Luca. *Olması gereken kişiyle değil, istediğin kişiyle çık.*"

"Teşekkürler, ey bilge kişi," der ve gözlerini devirir. "Ve onun arabasına dokunmadığını biliyorum. Eğer bir mazeret ya da..."

"Hayır, merak etme. Ben hiçbir şey yapmadım, bu yüzden burada olduğun konusunda yalan söylemene gerek yok. Yine de beni desteklediğin için teşekkürler." Bana gülümser ve omzuma hafifçe vurur.

Telefonum çalıyor. Luca ona doğru başını sallar ve ayağa kalkar.

"Telefonuna cevap ver

—Bu makaleyi bitirmem lazım."

Ben telefonumu alırken o odanın kendi tarafına doğru yürüdü. Ekranda kardeşimin adını görünce homurdandım. Ne söyleyeceğini zaten biliyordum.

Dün gece uykuya dalmadan önce saatlerce maçımızın spor özetini izledim. En ön planda Kerian ile paylaştığım öpücük vardı. Dışarıdan bakan biri, daha önce de öpüştüğümüzü düşünebilirdi. Öpücüğümüz tanıdık geliyordu, sanki sonsuza dek birlikteymişiz ve birbirimizin dudaklarını tanıyormuşuz gibi.

Colson'ın başka bir şey için aradığına imkan yok.

Güç topladığım bir nefes vererek, telefona "Colson" diye cevap verdim.

"Biliyorsun, maçı seni kazanırken görmek için izledim, Meridian'ın oyun kurucusuyla öpüşmeni değil."

"Senden nefret ediyorum."

"Bütün sabah spor kanalları, küçük kardeşimin... İngilizce'de ne diyorlar... öpüldüğünü tekrar tekrar yayınladı. Seni bırakmak istemiyor gibi görünen, sert görümlü bir adam tarafından öpüldüğünü."

"Telefonu kapatabilirim. İstediğim zaman kapatabilirim."

Umursamıyor, devam ediyor. "Yanlış anlama. Erkeklerden hoşlansaydım, Slade iyi bir seçim olurdu. Ama bana önce söyleyeceğini düşünmüştüm. En iyi arkadaşız.

Sesindeki kahkahayı duyuyorum, bu yüzden onu ciddiye almıyorum. "Ben eşcinsel değilim. Megan'ın saçmalıkları yüzünden onu öptüm."

"Ne saçmalığı?" Sesi aniden tüm mizahını yitirir.

Hızlıca, maçtan önce olanları ve Kerian'ı öpmek için neden yanına gittiğimi anlattım. Luca burnunu çekerek başını salladı.

"En iyi plan değildi," diyorum Colson ve Luca'ya, çünkü Luca benim işime burnunu sokuyor, "ama başka ne yapacağımı bilemedim."

Kerian'ın dün gece geç saatlerde odama nasıl geldiğini ve avucumda onun tükürüğüyle nasıl kurtulduğumu onlara anlatmak dilimin ucunda, ama bu benim için.

Colson homurdanıyor. "Neden bu yolu seçtiğini anlayabiliyorum, ama onun haklı olduğunu kanıtladığını düşünmedin mi?"

Amaç da *buydu*. Megan'ın, Kerian'la bir ilişkim olduğunu düşünmesini istedim, ama aslında yoktu. *Yoktu*. Ama o bunu bilmiyordu.

"Her neyse," diyorum, özellikle Kerian ziyarete gelip beni zaten kafam karışırken daha da karıştırdıktan sonra, aptalca fikrimi açıklamak istemiyorum. "Beni azarlamak için mi aradın?"

"Onun için ve annem seni soruyordu. Bu sabah erkenden uğradım ve üzgündü. İkinizin, eşcinsel olsan ona söyleyeceğin türden bir ilişkiniz olduğunu sanıyordu."

İnleyerek yatağımın üzerine eğildim. "*Değilim*. Kerian'la aramızda hiçbir şey yok. Sadece aptalca bir öpücük vardı, ki bu açıkça bir hataydı."

"Bana söyleme, anneme söyle." Bir an durakladı, sesi ağabey ciddiyetine büründü. "Ama eşcinsel ya da biseksüel ya da her neysen, bize söyleyebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Sen benim sinir bozucu küçük kardeşimsin, ama seni daha az sevmeyeceğim."

"Biliyorum, aptal," diyorum ona, eliyle onu uzaklaştırarak. "Bu kadar ciddi olma. Ben eşcinsel ya da biseksüel değilim, heteroseksüelden başka bir şey değilim." *Muhtemelen yalan değil*. "Russ'la spor yaptıktan sonra annemi arayıp onu ikna edeceğim. Tanrım, hepiniz çok sinir bozucusunuz."

"Ben de seni seviyorum, seni küçük pislik." İkimiz de gülüyoruz ve telefonu kapatıyoruz.

Duş almak için eşyalarımı topluyorum, boktan yurtlarımızda odalarda banyo olması ne kadar da iyi. Eski yurtlarda hala ortak duşlar var.

Sikim taş gibi sert olmasına rağmen orada zaman kaybetmiyorum. Colson'la öpüşmemiz hakkında *konuşmak* aklıma onu *getiriyor* ve sikim bir tane daha için hazır.

Ama yapmıyorum. Bir erkeği öpmek iğrenç falan değil. Önemli değil. Kerian olduğu için.

Ayrıca, erkeklerden hoşlanmıyorum. Eşcinsel, biseksüel veya panseksüel olmanın yanlış bir yanı yok, ama ben öyle değilim.

Değil mi?

Saçımı ve vücudumu kabaca yıkadıktan sonra, duştan çıkıp giyindim. Spor salonuna gitmeden önce duş almak biraz anlamsız, ama kanım damarlarımdan akıyor ve sakinleşmem gerekiyordu.

Anahtarlarımı alıp kapıya doğru yürürken, Luca "Oda anahtarın yanında mı?" diye sorunca duruyorum.

"Evet, baba," diye şarkı söyler gibi cevap veriyorum ve umarım tatlı bir ifadeyle ona bakıyorum.

O alaycı bir şekilde, "Beni geri çağırıp kapıyı açmamı isteme, Zandy. Kütüphanedeysem, derslerim bitene kadar seni dışarıda bekletirim," diyor.

Luca böyle diyor ama ben istediğimde her zaman gelir. Çok nadir olur ama bazen anahtarımı kaybederim ve o da bana yardım etmeye gelir.

Cüzdanımdan anahtar kartımı çıkarıp ona gösteririm. "Ben iyiyim. Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Yurt binasından çıkarken, Russ'ın kaldırımında yürüdüğünü görüyorum. "İyi, o kadar merdiven çıkmam gerekmeyecek," diyor ve benimle tokalaşıyor. "Spor salonuna gidelim mi?"

Yanları kesik bir tişört giymiş, kollarını her salladığında kaslı gövdesi parlıyor ve şortu, ağaç gövdesi gibi kalın bacaklarını zar zor sığdırıyor. Kulaklıkları boynuna asılı, Kendrick Lamar gibi bir şey çalıyor. Sıcak kahverengi teni biraz kızarmış, sanırım koşarak gelmiş. Koştuktan sonra neden spor salonuna gitmek istediğini anlamıyorum.

Spor salonuna gitmek istiyordum, ama şimdi kaslarım bana haykırıyor. "Hayır. Dün geceki maç çok zorluydu. Kaç kez yere atıldığımdan omzum çok ağrıyor."

"Siktir et o boku dostum." Ona gülüyorum ve kolumu boynuna dolayarak onu aşağı çekip başını kilitliyorum. "Şikâyet etmeyi kes lan, bebek."

Onu bırakıp itiyorum. "Her neyse. Senin işin benim gibi insanları yere sermek, o yüzden anlamazsın."

Russ iri bir adam, benden çok daha iri, bu yüzden onu baş kilidine alabilmemin tek nedeni, onun izin vermesiydi. Adamın kilosu 100'den fazla ve boyu 1,95 civarında olmalı. Benim 90 kilomu aşıyor, ama boyum ondan sadece birkaç santim kısa olduğu için (1,88) benden çok daha uzun değil.

Kerian ile yaklaşık aynı boyda.

Russ'ın yanında yürürken bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. "Yemek. Sonra biraz dinlenmek istiyorum. Dün... evet. Çok şey oldu."

Bana bir bakış attı ve gözlerinde bir soru gördüm. Eşcinsel olduğumu ve bunu ondan sakladığımı mı merak ediyor? Yoksa duş alıp giyinirken ona baktığımı mı merak ediyor? Hiçbiri olmadı. Bir erkeğe iki kez bile bakmadım.

"Dinle dostum..." diyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Eşcinsel olman sorun değil dostum. Benim için fark etmez. Seni, rakip takımın oyun kurucusuyla öpüşmeden önceki aynı salak olarak görüyorum." Durur ve bana bakar. "Rakip takımla olan rekabet, insanlara söylememek için oynadığın bir oyun muydu?"

İnlerim. "Hayır. Erkeklerden hoşlanmıyorum." Russ bana inanmamış gibi görünüyor. "Hoşlanmıyorum. Aptalca bir hataydı."

"İkizim eşcinsel, sana söylemiştim. O benim en iyi arkadaşım. Eşcinsellerle bir sorunum yok, yoksa muhtemelen beni dökerdi. Ve o benden birkaç kilo daha ağır."

Russ ve ikiz kardeşi Reggie'nin fotoğraflarını gördüm. İkisi de dağ gibi. Aralarındaki kavga tanrılar arasındaki kavga gibi olurdu eminim.

Boğazımdan bir inilti daha çıkıyor. "Ben..."

"Evet, evet. Seni duydum. Bil diye söylüyorum, aramız hala iyi. Beni kesip durduğunu falan düşünmüyorum. Takımdaki çoğu kişi de öyle olmadığını biliyor. Biri kötü konuşursa, ben hallederim."

"Teşekkürler, ama endişelenme. Herkese bunun bir şaka ya da eşek şakası falan olduğunu söyleyeceğim."

"Eminim Justin ve Megan yüzünden olduğunu biliyorlardır."

Kafenin önünde durup, ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "İnsanlar bunu biliyor mu?"

Russ iç geçirip bana döner, elleri şortunun cebinde. "Dün gece Kappa partisine gittiler ve birbirlerine yapıştılar. Duyduğuma göre, Megan bazı arkadaşlarına maçtan önce senden ayrıldığını

seni terk ettiğini ve Slade'i sadece onu kıskandırmak için öptüğünü söylemiş. Yani onun ağzı sıkı olmayan bir pislik olması senin lehine."

Yani, belki. İşlerimin okulda yayılmasından hoşlanmıyorum. Televizyonda yayınlanan bir maçtan sonra bir erkekle öpüştüğüm için bu çok komik, ama bu, eski sevgilimin arkadaşlarına, biz birlikteyken başka bir erkeğin —hem de benim takımımından—onunla birlikteyken onu becermesine izin verdiğini söylemesi farklı bir şey.

Russ ağır kolunu omuzlarıma atıyor. "Takma kafana dostum. Megan gibi kızlar gelir geçer. Zaten ona karşı çok ciddiydın." Kafeteryanın kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Aslında ben giriyorum, Russ geçip beni kapıya sıkıştırıyor. Pislik.

Sırtına atlıyorum ve yine kafasını sıkıştırıyorum. Gürültülü bir şekilde gülüyor ve kalçasını bana vurarak beni neredeyse yere deviriyor.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye bağıriyorum ve Megan, Justin ve Kerian hakkındaki kafa karıştırıcı düşüncelerimi unutarak onun peşinden koşuyorum.

En azından bir anlığına.

Yemek kuyruğuna girdiğimizde, Russ bana cevap vermek istemediğim bir soru sorar. "Onu öpmek hoşuna gitti mi? Slade'i? Sahadan ayrılırken biraz... kendinde değildin gibi görünüyordu."

Kerian'ın etkileyici öpücüğünü hatırlayınca penisim titrer. Hoşuma gitti mi?

Şey, farklıydı. Öpüşmeyi başlatan taraf olmaya alışkınım ve yakaladığım dudaklar genellikle benimkine boyun eğiyor. Kerian'ın ağzı ise tam tersiydi. O emredici, sahiplenici, sahipleniciydi. Sanki her hakkı varmış gibi beni tuttu.

Russ benim en iyi arkadaşım ve ben ikinci sınıftayken o birinci sınıf olarak takıma katıldığından beri her zaman arkamda durdu. Yıllardır benim en yakın dostum. Beni yargılamaz.

Ona dürüstçe cevap vererek, "Bilmiyorum. Kafam karıştı" diyorum.

Anlayışla başını sallar. "Muhtemelen Slade olduğu içindir." Beni güldüren bir yüz ifadesi takınır ve bu durum beni rahatlatır. Öpücük hakkında ne hissettiğimi bir ara anlayacağım.

Belki.

Muhteme

len.

Bölüm

Dört

Egzersiz yapmaktan ter içindeyim ve kaslarımdaki yanma hissi ve hissettiğim yorgunluğun, zihnimi Zander'dan uzaklaştırmak konusunda hiçbir işe yaramamasına sinir oluyorum.

Elmalar. Gamzeler. Onu boğarken, sert, zayıf vücudu titriyor ve parmaklarımın altında nabızı hızlanıyor.

O da bundan çok hoşlanıyordu.

Benden hoşlanıyordu. İsteddiği kadar yalan söyleyebilir, ama ben gerçeği biliyorum.

Duşta hızlıyım. Daireme dönüp oda arkadaşım Asher'ı benim için diz çökmesini sağlamak istiyorum. Bana o kadar takıntılı ki, parmağımı kıvırsam bile koşarak gelir.

Zander'ın peşinden koşmanın bir anlamı yok, çünkü onun ağzı bana değdiği anda o kadar azgın oluyorum ki, hemen boşalıyorum.

Ben, ne kadar istesem de tek bir kişiye bağlı kalacak türden bir adam değilim.

Kiraladığım boktan daireye geri dönüyorum. Ailemin parası var, bolca parası var, ama onlardan bir kuruş bile istemiyorum, her ne kadar hiç dokunmadığım bir hesaba sürekli *harçlık* yatırıyorlarsa da. Büyükbabam ve büyükannem öldüklerinde bana bıraktıkları mütevazı mirasla geçiniyorum ve bu yeterli. Lüks bir hayata *ihtiyacım* yok. Sahip olduğum en pahalı şey, on altı yaşıma bastığımda ailemin bana aldığı araba; bana verdikleri ve benim sakladığım tek şey bu. Lanet olası *bir yıldız* olduğumda ve onların hayal bile edemeyeceği kadar çok paraya sahip olduğumda, bu noktaya onların yardımı olmadan geldiğimi onlara göstereceğim.

Babam, şöhretim için hiçbir övgü almayacak. Bana kötü davrandığı her an pişman olduğunu görmekten duyduğum memnuniyet, oynamayı ve kazanmayı sevdiğim kadar beni motive eden bir güç.

Yani, *genellikle* kazanmanın. Dün gece sinirlerimi bozdu ve inleyerek daireye girip kapıyı arkamdan çarptım.

Asher kanepede uzanmış, saçını boyadığı parlak pembe rengin arasından koyu renk kökleri görünüyor. Uzun boylu ve sırık gibi, ve dürüst olmak gerekirse, kendi iyiliği için fazla yakışıklı...

Ve o benim dikkatimi dağıtmak için mükemmel birisi olmalı. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve ben televizyona bakarken elimi kaldırıp ona gitmesini işaret ediyorum.

Neden dün geceki kayıtları izliyor *ki*?

Ve *neden* Zander'ın beni kendine çektiği ikinci sahneye takılıp kalmış?

Yavaş çekimde görebiliyorum — vücudunun tepki verdiği, bana doğru eğildiği anı. Neredeyse erimeden önce gerildiği anı.

Ama bundan daha fazlası var. İlk kez, sahadan ayrılırken yüzündeki ifadeyi görüyorum.

Sersemlemiş.

Kafası karışık.

Neredeyse

korkmuş.

Yanılmıyorum. Yanılmadığımı biliyorum. Beni *istiyor*. Ve ben, ekranında dudaklarının her zamankinden biraz daha kırmızı olmasına o kadar odaklanmışım ki, Asher'ın benimle konuştuğunu fark edemiyorum, ta ki o sözlerini tekrar edene kadar.

"Kerian, öğle yemeği yemek ister misin?"

Sözlerini gerçekten anlamam birkaç saniye sürer ve dikkatimi tekrar ona veririm.

"Hayır."

Kahretsin, bu biraz fazla sert oldu. İnsanlarla *yakın* değilim, ama arkadaş sayabileceğim biri olsaydı, o da Asher olurdu.

Ayrıca, birlikte yaşamak zorunda olduğum birinin benden nefret etmesini sağlamak çok yazık olurdu.

Yüzümden televizyona bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Kötü bir gün mü geçiriyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve ben onu benden nefret ettirmek isteyip istemediğimi tartışıyorum. Muhtemelen yüzümden anlayabiliyordur, ama devam ediyor. "Ağzı kokuyor muydu? Sanmıyorum, çünkü ona kesinlikle *karşılık verdin*."

Asher'ın sesinde en ufak bir kıskançlık izi hayal etmiyorum, ama o durumun nasıl olduğunu biliyor. Her zaman biliyordu. Ara sıra sevişmemiz, onun bana sahip olduğunu göstermez.

Kimsenin bana sahip olmasını izin vermeyeceğim. Yalnız başıma gideceğim yere varacağım ve bu *harika* olacak. Beni engelleyecek kimse yok, *beni oraya ben götürdüm diye* iddia edecek kimse yok, sadece ben varım.

Asher koltuktan kalkıyor ve ifadesinin alaycıdan yumuşak bir hale dönüştüğünü görebiliyorum. O, özünde biraz koruyucu biridir. En azından bana karşı.

"Sorun yok, Asher. Ben sadece..." Ne? Zander Braithe'i dizlerinin üzerine çökertme düşüncesini kafamdan atamıyorum. Göğsümde yavaşça yayılan yangını söndürecek tek bir şey olduğunu fark ediyorum. Onu becermem lazım, böylece ona bunu istediğini kanıtlayabilir ve onu bir çırpıda sistemimden çıkarabilirim.

"Sadece mı?" Asher bir şeyi unutmak konusunda hiç de nazik değildir ve buraya gelmenin bir hata olduğunu anlıyorum.

Bu benim istediğim şey değil.

Lanet olası Asher, kaburgalarımın arkasındaki tıkırtıya, kafesine öfkeyle çarpan ve özgürlük isteyen kalp atışlarına hiçbir şey yapmayacak. Tatmin.

"Cüzdanımı spor salonunda unutmuşum. Sonra gelirim." Bu bahane saçmalık, ama önemli değil. Zaten gitmek için dönmüş durumdayım, zihnim on iki adım önümde ve kendimi çıldırtmadan önce bu işi düzeltmemi istiyor.

"Bekle, Kerian. Ben öyle demek istemedim..."

Kapı arkamdan kapanıyor ve Asher'ın söylemek üzere olduğu her şeyi kesiyor. Daha sonra ona bunu telafi etmem gerekecek çünkü dürüst olmak gerekirse, o benim şimdiye kadarki en iyi ev arkadaşım. Bunu mahvetmek istemiyorum.

Bu da muhtemelen artık onunla yatamayacağım anlamına geliyor. Neyse.

Kendime spor salonuna geri döneceğimi, vücudum sikimin ne istediğini düşünecek kadar yorgun düşene kadar hayal kırıklığımı atlatmaya çalışacağımı söylemeye çalışıyorum. Aklımın takılıp kaldığı şey.

Spor salonuna geri dönmeliyim.

Bu yüzden... arabamı sağa değil sola çevirip yanlış kampüse geri döndüğümde kafam karışıyor.

Yine.

Bir parçam ne yapacağımı tam olarak bilmiyor değildi. Kahretsin, yüzündeki o şaşkın ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum.

Bana karşı hissettiği baskıyı cildimden silemiyorum.

Daha fazla kötü karar verme zamanı.

Telefonumu çıkarıp ona bakıyorum. Dün gece tanıştığım birinci sınıf öğrencisi bana mesaj atmış, ama Zander'ın atmadığını fark ediyorum, oysa benim numaram onda var.

Siktiğimin herifi.

Ona, ben gittikten sonra kendini ne hale getirdiğinin bir fotoğrafını göndermesini söylemeliydim. Muhtemelen yapmazdı, ama bu düşünce bile omurgamı ateşliyor ve inlememe neden oluyor.

Fotoğrafları alacağım. *Zander'ı bitirmeden önce ona yaptıracağım şeylerin* listesine zihnimde ekledim.

Yine de, birinci sınıf öğrencisi telefonuna cevap vermek için *son derece* hevesli ve hatta Zander ve arkadaşının kampüste öğle yemeği yemeye gittiğini gördüklerini bana söylemek için daha da hevesli.

Mükemmel.

Bir parçam, birini bilgi almak için kullanıp sonra onu görmeye hiç niyetim olmadığı için *muhtemelen* kötü hissetmeliydi... ama belki de beynimin *suçluluk* kısmı doğuştan bağlı değildi, çünkü hissetmiyorum.

Tek umursadığım şey istediğimi elde etmek. Ve *istediğim* şey Zander'ı alt etmek.

Dün gece dışında bu berbat kampüse daha önce hiç gelmemiştim, ama sporcuların yemek yemeye gittiği yeri bulmam çok uzun sürmedi. Sol tarafta bir sıra ağaç, sağ tarafta ise bir dizi bina olduğu için burası daha da iyi. Durmam için bolca yer var, böylece Zander burada olduğumu fark etmeyecek.

Biraz sapık gibi davrandığımın farkındayım... ama umurumda değil, özellikle de Braithe'in sahada sürekli birlikte takıldığı takım arkadaşlarından biriyle dışarı çıktığını gördüğümde.

Russell Washington.

O koca piç Zander'ın omzuna kolunu attığında, göğsümde bir tahriş dalgası hissediyorum.

Onu tek başına bulmayı planlamıştım, belki de yanımdan geçene kadar bekleyip onu bir koridora veya sokağa çekmeyi düşünmüştüm.

Dün gece ayrıldıktan sonra işlerin nasıl gittiğini sorduğumda yanaklarının nasıl kızardığını görmek istedim.

Onu yalnız yakalamak *istedim*, ama tüm planlarımı mahveden devasa bir pislikle dolaşıyor.

Bir süre sadece izliyorum — o hareket ettiğinde ben de hareket ediyorum, onun göremediği bir gölgeyim, ama orada olduğumu anlayabildiğini düşünüyorum. Gülümsemesi ara sıra titriyor ve gözleri, beni ulaşamayacağı bir yerde hissedebiliyormuş gibi etrafta dolaşıyor.

Beni *hissedebildiğini* bilmek içimi yakmamalı. Hiçbir anlamı yok. Gerçekten yok.

Ama aynı zamanda, Zander'ın orada olduğumu bilmediğinde onu ne sıklıkla izleyebileceğimi görmek fikrine gittikçe daha fazla kapılıyorum.

Ancak bir süre sonra, izlemek yetmez oluyor. Dışarı çıkıp onunla uğraşmak *istiyorum*.

Yine ellerimi boğazına koymak *istiyorum*.

Ona, savunma ucunda duran, tam bir çöp gibi duran kendi fotoğrafını göndermeye karar veriyorum. Ona yakın olması *umurumda* değil. Gerçekten umurumda değil. Aptal gülümsemesiyle, o lanet gamzeleriyle, neredeyse ona yapışmış gibi durması umurumda bile değil.

Ama yine de fotoğrafı ve altına yazıyı gönderiyorum.

Ben: Yani herhangi bir futbolcuya aşık mısın? Kahretsin, Dimples, özel olduğumu sanıyordum, ama galiba değilim.

O benim nerede olduğumu anlamasın diye, metni göndermek için avlunun diğer tarafına geçene kadar bekledim ve o telefonunu çıkardığında, yüzündeki gülümsemenin kaybolup yerini yanaklarında hafif pembe bir kızarıklığa bırakması *çok hoştu*.

Koyu renkli kaşları birleşir ve telefonum elimde titrer.

Zander: Neredesin lan?

Ona söyleyebilirdim. Herkesin ortasında, burada bir şey yapabileceği yoktu. Ama... onunla dalga geçmek daha eğlenceli, değil mi?

Ben: Dün gece, ben gittikten sonra kendini okşarken, dudaklarının benim sikimi ya da parmaklarımın senin kıcını okşadığını hayal ediyor muydun?
?

Pembe renk tuğla kırmızısına dönüşür ve bu manzara doğrudan sikime atlamasına şaşırırım, özellikle de o, yürümeye devam etmeden önce kendini düzeltmek için ellerini bacaklarının arasına çok da ince olmayan bir şekilde koyduğunda.

Ben: Hadi ama, Dimples. Ben gittikten sonra kendini unutulmaz bir şekilde sikmediğini söyleyemezsin. Bir dahaki sefere sana bir dildo vereyim de beni almayı pratik yapabilesin mi? Sadece bir oyuncaksa eşcinselce sayılmaz, değil mi?

Telefon tekrar titrediğinde çenesi seğiriyor ve tam yirmi üç saniye sonra telefonu çıkarıp mesajıma bakıyor.

Zander: Siktir git Slade, ben seninle ilgilenmiyorum.

Şimdi hareketlerime dikkat etmeliyim, telefonumun zoom tuşuna basarak onun kasıklarına ve gizlemeye çalıştığı, pek de gizli olmayan ereksiyonuna odaklanıyorum.

Ona fotoğrafı gönderiyorum.

Ben: Beni kandırabilirdin.

Zander başını kaldırıp etrafta beni arıyor.

Arkadaşının ona bir şeyler söylediğini, yüzünde endişe dolu bir ifade olduğunu ve Zander'ın bunu görmezden gelmek için sahip olmadığı tüm oyunculuk becerilerini kullandığını görebiliyorum. Bir şeyler söylüyor ve elini sallıyor, sonra ikisi ayrılıyor.

O pislik Washington gözden kaybolur kaybolmaz, Zander telefonunu tekrar çıkarır ve öfkeyle tuşlara basar.

Zander: Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.

Gülümsüyorum.

Ben: Tabii ki yok, Dimples. O zaman neden tuvalete gidip eşcinsel olmayan sikinin fotoğrafını çekmiyorsun? Kanıtla.

Ben: Eğer uslu bir çocuk olursan, belki de senin için üzerine tükürmeye gelirim. sen kendini sikiyorken üzerine tükürmeye gelirim.

Ben: Belki izlerim bile.

Mesajı gönderir göndermez, düşük bir inilti çıkardım. Onu kızdıran benim —bu, sikimin öyle titremesine neden olmamalıydı. Kimsenin duyabileceği kirli bir kampüs tuvaletinde onu sikebilmek için onun evet demesini bu kadar çok istememem gerekirdi.

Ama öyle oldu. Öyle oluyor. Ve bu fikir olması gerekenden daha seksi geliyor.

Zander yine telefonuna bakıyor, sonra ağzı hoşuma gitmeyen meydan okuyan bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Zander: Sana daha iyisini yapacağım, gerizekalı. Sana bir fotoğraf göndereceğim. Bu gece benimle, benim sikimi yutan seksi bir hatunla. Sonra siktirip gidebilirsin.

Kendinden emin sırıtışı, sanki bizim küçük oyunumuzu kazanmış gibi çok *memnun* görünüyor. Kelimeleri tekrar okudum ve göğsümde çirkin bir şeyin kıvılcımlandığını hissettim, alışık olmadığım bir sıcaklık.

O uzaklaşırken çenemi sıkıyorum ve bir şeyin farkına varıyorum.

O tamamen *boku yedi*. Bugün oyun oynuyordum, o benim sikimi yalvarana kadar zamanımı kullanacaktım.

Ama şimdi?

Şimdi beni kızdırdı. Gece bitmeden, sikten boğulan tek kişinin Zander olmasını sağlayacağım.

Bölüm Beş

"Hadi ama Russ. Sadece birazcık," diyorum telefona, kulak ve omuz arasına sıkıştırarak kot pantolonumu giyiyorum. "Yarın antrenman geç saatte. Uyuyabilirsin."

Telefonun diğer ucundan gelen derin iç çekişi bana ulaşıyor ve ağzından çıkmadan ne diyeceğini biliyorum. "Bu gece olmaz dostum. Sadece evde dinlenmek istiyorum. Çok fazla insanın etrafımda olması beni rahatsız eder."

"En fazla bir saat."

"Gelmek isterdim ama... Bu gece bir kız gelecek."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Demek insanlarla birlikte olmak istiyorsun, ama seninle yatmayanlarla değil."

"Siktir git," diyor gülerek. "Sen de bir kız bulacaksın, neden bana sızlanıyorsun?"

O öyle düşünüyor. Ben de öyle *istiyorum*. Kerian'la olan bu durum gerçek olamaz. İstememem gereken tek kişinin duygularımı ve arzularımı alt üst etmesi mümkün değil. Hayatım boyunca kadınları sevdim. Kerian'ın bir öpücüğü nasıl olur da bildiğim her şeyi sorgulamama neden olur? Bu *doğru* değil.

O mesajlar bütün gün kafamı karıştırdı. Onları o kadar çok okudum ki neredeyse ezberledim, bu da hiç yardımcı olmadı. Söylediği şeyler hem sinir bozucu hem de tahrik edici. Söylediklerinin hiçbirini tahrik edici, çekici ya da buna yakın bulmamam *gerekir*. O, nefret ettiği birine böyle şeyler söylememesi gereken kaba bir piç.

Kerian'ın bana tekrar mesaj atmasını umarak telefonumu elimden bırakmadığım için kendimi suçluyorum. Ama ona sikimde bir kız göstereceğim diye tehdit ettikten sonra sessizleşti. Telefonumu bir kenara koyup ödevlerimi yapmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Dikkatimi başka yere vermek için iki kompozisyon yazdım, bunlardan biri bir hafta sonra teslim edilecek.

Dikkatimi başka yere vermek işe yaramadı. Penisim zonkluyordu ve tek düşünebildiğim Kerian'ın beni kapıma itip penisini avuçladığıydı. Dokunuşu sert ve emrediciydi.

Ve çok tahrik edici.

Tanrım, benim *neyim* var böyle? Kerian'ın bana dokunması, beni duşta deli gibi sikimi sıvazlayıp, kendime ve duş fayanslarına boşalmasına neden olmamalıydı.

Canavarca orgazmımın ardından duvara yaslandığımda, tek bir şey yapabileceğimi biliyordum: lanet bir kulübe gidip ilk istekli kızı bulmak ve onun ıslak amına dalmak. Kerian'a erkeklerden hoşlanmadığımı söyledim ve ciddiydim.

Eğer olsaydım, Kerian benim son çarem olurdu.

İşte buradayım, en iyi arkadaşımı benimle çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum ve reddediliyorum.

Yatağıma oturup çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyiyorum. "Öyleyim, ama senin gibi bir yardımcın olması güzel olurdu. Kızlar o buklelere ve aptal çillere karşı koyamıyor."

Russ derin bir kahkaha atar. "Evet, biliyorum. Çillerim yüzünden dayanamayacağım kadar çok kızla birlikte oldum. Chuck'a sor. O her zaman dışarı çıkmaya hazırdır."

Charles "Chuck" Winchester bizim pivotumuz ve tüm zamparaların zamparası. Ona benimle gelmesini istesem, sırf yapabileceği için istediğim tüm kadınları kapar. Benim yüzüm yakışıklı olabilir, ama Chuck lanet bir Yunan tanrısı gibi görünüyor. Buna uzun saçları ve çukur çenesi de eklenince kadınlar ona atlıyor. O etrafta olduğunda eve götürecek kimseyi bulamam.

"Kesinlikle hayır." Banyoya gidip aynada kendime bakıyorum, yataktan yeni kalkmış gibi görünüp, pis bir incel havası yaymadığımdan emin olmak için. Saçlarım ustaca dağınık, yüzümden geriye doğru taranmış, ama belirli bir şekilde hareket ettiğimde öne düşüyor. Kızlar buna bayılacak. "Yalnız kalacağım. Sadece Nirvana'ya gitmeyi planlıyorum. Birkaç saat orada kalacağım. Sikişmeyi bitirdikten sonra istersen gel, takıl."

"Sanmıyorum. Oda arkadaşım hafta sonu için eve gitti, ben de maraton seansı yapmayı planlıyorum. Anladın mı?"

"Anladım, ucube." Gülerek telefonu kapatıp cebime koyuyorum.

Görünüşe göre tek başıma gideceğim. Sorun değil, tek başıma kulübe gittiğim ilk sefer olmayacak. Ama bu kadar heyecanlı ve gergin hissettiğim ilk sefer olacak.

Telefonum cebimde titriyor. Kalbimin göğsümde çarpması ve sikimin sertleşmesinden nefret ediyorum.

Telefonu cebimden çıkarırken havayı bir homurtu doldurur. Kerian'ın vücudum üzerinde bu kadar kontrolü olmamalı.

Mesajı Kerian'dan almadığım için mutlu mu yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, emin değilim. Mesaj Luca'dan.

Luca: Bu gece dönmeyeceğim, yani dışarıda kalırsan, mahsur kalırsın.

Huzursuz hissetsem de, Luca'nın mesajına gülüyorum. Bir kez -ya da beş kez- anahtarımı kaybetmişim ve o bunu hiç unutmamıştı.

Ben: Anahtarımı aldım. Dırdır etmeyi bırak.

Luca: Lol. Ben de seni seviyorum. Pazartesi görüşürüz.

Telefonumu cebime koyup, anahtarlarımı alıp dışarı çıktım. Nirvana kampüsten sadece on beş dakika uzaklıkta. Okulumuzdan birçok kız orada takılıyor. 21 yaş ve üstü bir kulüp olması gerekiyor ama kapıdaki güvenlik görevlileri reşit olmayanların içki içmesini umursamıyor. Aşırı sarhoş olup başlarına gelen sorunlar için kulübü suçlamadıkları sürece sorun yok. Futbol takımının tecrübeli oyuncularını, ilk antrenmanımızın ertesi günü birinci sınıf takım arkadaşlarımı oraya götürdüler ve hepimiz zil zurna sarhoş olduk. Russ takıma girdiğinde ben de aynısını yaptım. Böylece arkadaş olduk —o diğer birinci sınıf öğrencileriyle değil benimle takıldı ve biz de gülüp eğlenerek iyi vakit geçirdik.

Nirvana'ya girdiğimde içerisi tıklım tıklımdı. Dans pistinden bara doğru yürürken, sıcağın tişörtüm hemen tenime yapıştı. Birkaç kız dikkatimi çekmek için beni tuttu, ama ben dans etmeden önce bir iki içki içmek istediğim için parmağımı kaldırdım.

İçkimi sipariş ettim ve dans pistine döndüm, kulübü ve etrafımdakileri gözlemledim. Çıplak sayılabilecek kızlar dans ediyor, en son hip-hop şarkısına göre kıvrılırken vücutlarını kışkırtıcı bir şekilde sürüyorlardı. Kalçalarını sallayıp bana "becer beni" bakışları atıyorlardı... ama hiçbir etkisi olmadı. *Hiçbir şey* hissetmedim. Penisim bile kıpırdamadı.

Kerian'ın haklı olması imkansız.

Her renk, şekil ve boyuttaki kadınları incelerken, hepsini bir şekilde çekici buluyorum, ama aklım beni öpen ve kendi adımı unutturan adama takılıp kalmış durumda.

İçimde bir öfke kabarıyor. İçkimi bir dikişte içip iki shot daha sipariş ediyorum ve onları hızla içiyorum, tekilanın yakıcı tadı midemde yerleşiyor. Sanki biri tam arkamda duruyormuş gibi boynum karıncalanıyor. Dönüp

Russ'ı veya ekibimden birini yakınlarda görmeyi bekliyorum, ama kimse yok.

Telefonumu çıkarır, kendimin bir fotoğrafını çeker ve Kerian'a gönderirken yaramazca sırtıyorum. Elbette, etrafımda kızlar falan yok, ama ona bir kulübe gideceğimi söylemişim. Dizlerinin üzerine çökmüş, benim aletimi ağzına alan seksi bir kızın fotoğrafını bekleyecektir. Ne kadar eşcinsel olmadığımı görecektir.

Yani, eşcinsel olmazdım. Belki biseksüel? Kerian-seksüel?

Hayır! Hayır, *lanet* olsun! Kerian'a hiç ilgi duymuyorum. Siktir et onu. Sikimin fotoğrafını alacak, tamam mı, ve üzerinde sulu dudaklar olacak.

Kerian mesajımı okudu ama cevap vermedi. Ekranın altında, sanki bir şey yazıyormuş gibi noktalar bile görünmüyor. Sadece okudu, hepsi bu.

O pislik beni okundu olarak mı bıraktı? Daha önce bana saçma sapan mesajlar attıktan sonra mı?

Hırıldayarak bardan uzaklaşıp kadınlara daha yakından bakıyorum, bu gece benim için diz çöktürebileceğim en kötü kadını bulmaya çalışıyorum. Seçebileceğim çok kişi var, ama seks enerjisi yayan birine ihtiyacım var.

Bakışlarım, büyük göğüslü ve beni kendine çağıran şehvetli bir ifadeye sahip esmer bir kadına takılır. Kıçını zar zor örten straplez bir elbise ve bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren topuklu ayakkabılar giymiş. Kerian kafamı allak bullak etmeseydi, tam benim tipim olurdu.

Dolgun dudaklarını yalıyor ve tekrar beni çağırıyor, elini kasıklarına götürüp okşuyor. Evet, bu gece için uygun.

Ellerimi pantolonumun üzerine silerek, ona doğru yavaşça yürüdüm ve ona ulaştığımda sırttım.

Kız hemen bana sırtını dönüyor ve kıçını benim sikime doğru itiyor. Yumuşak kalçaları kasıklarına bastırıyor, sikim aralarına sıkıca giriyor.

O çok iyi, hareketleri herhangi bir kanlı canlı erkeğin onun içine girmek istemesini sağlayacak şekilde ölçülü.

Ben *hiçbir şey* hissetmiyorum. Penisim, ona yaklaşmadan önceki kadar gevşek.

Başını geriye eğerek, "Ben Lyla. Sen Zander mısın?" diyor. "Evet. Nereden bildin?"

"Futbol oynuyorsun. Seni televizyonda gördüm. Onunla yatacağımı hiç düşünmemiştim."

bu kadar yaklaşma şansı." Lyla kollarımda dönerek ellerini

boynuma doladı. "Seninle sevişmeyi çok uzun zamandır istiyordum."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılır, onu olması gerektiği gibi hissetmesem de. Bu kadar kalın ve seksi birinin benimle sevişmek istemesi beni çok mutlu etmeliydi, ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Ama Kerian'a benim sikimde zıplayan bir kızın resmini borçluyum. Neden Lyla olmasın? Sik beni diyen gözlerine bakılırsa, hazır ve istekli.

Eli benim sikime düşer ve neredeyse derimden sıçrayacağım. Takdirle mırıldanır ve göğsüm gururla şişer. "Evet, bu gece eğleneceğim."

"Bir içki daha alayım," diyorum kulağına, "sonra senin için geri döneceğim." Poposuna bir tokat atıyorum, avucumun altında yumuşak eti hissediyorum. Sikim hala kıpırdamıyor, ama ağzı sikimin başını sardığında ya da yüzüme binince bu durum değişecek.

"Çok uzun sürmesin." Lyla'nın sesi nefes nefese ve yalvarır gibidir.

Ondan uzaklaşıyorum, kafamda bir plan oluşurken gülümsüyorum. Önce Lyla'yı yurduma götüreceğim, bana oral seks yaptırıp fotoğrafını çekip göndereceğim. Fotoğrafi göndermem için izinini almam gerekecek, ama eminim sorun etmeyecektir. Herkese gösterecek değilim ya. Sadece Kerian'a.

Fotoğrafi gönderdikten sonra, onu sert ve derinden sikeceğim, ciğerlerinin tüm gücüyle bağırmasını sağlayacağım. Luca ortalıkta olmayacak, bu yüzden onu istediğim gibi sikebileceğim. Kerian'a ondan hoşlanmadığımı kanıtlamak için her şeyi yaparım. Hoşlanmıyorum...

Sert bir el pazıma kondu ve beni durdurdu. Bana dokunanın kim olduğunu görmek için döndüm ve Kerian'la yüz yüze geldim. Ve kızgın görünüyordu.

Sikim sertçe zonkluyor, neredeyse pantolonumdan fırlayıp ona ulaşmaya çalışıyor.

Bana yaklaşıyor, sıcak nefesi yüzümü okşuyor. "Ne lanet olasıca ne yaptığını sanıyorsun?"

Bölüm
Altı

KISKANÇLIK.

Kıskançlık.

Bu, hiç düşünmediğim bir kelime. Benim yapımda hiç yer almayan bir şey. Hiç kimseye bakıp, "*Senin sahip olduğun şeyi istiyorum, bu yüzden kızgınlım*" demedim.

Bir şeyi istersem, onu alırım. Soruya veya tartışmaya yer yoktur.

Ama Zander dans pistindeyken, öfkeli ve mest olmuş bir şekilde, rastgele bir kızın üzerine çıkmasına, ellerini ona dolamasına, penisine dokunmasına izin verirken, kendimi *ona bakarken* buluyorum.

Kıskançlık.

Bu mu?

Eğer öyleyse, bundan nefret ediyorum. Bu, göğsümde yanıp tutuşan, omurgamda dolanan, kafatasımın dibine yerleşip zehirli sözler fısıldayan karanlık bir iblis gibi bir şey. Bana, benim olanı al, *al*, al ve onun derisinin her santimetresine adım kazıyana kadar durma diyor.

Onun heyecanlanıp *başarısız* olmasını izlemeyi planladığımda, beni harekete geçiriyor.

Onun kolundaki parmaklarımı olması gerekenden daha sert hale getiriyor, sesimi içimi parçalayan duyguları ele veren boğuk bir hırıltıya dönüştürüyor.

Belki de Zander Braithe'in gerçek cazibesi budur: bu duygular. Hiç böyle bir şey *hissetmemiştim*, hiç bu kadar *yoğun* bir şey hissetmemiştim.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Gözlerinin büyüdüğünü ve nefesinin kesildiğini görüyorum. Yüzünde, inanamama, arzu ve sonunda sinirlenmenin izlerini taşıyan küçük kırmızı lekeler dans ediyor.

Bunu *seviyor*.

"Tam olarak söylediğim şeyi yapıyorum, Slade. Fotoğrafi beğendin mi? Üzerinde çalışıyorum..."

Onun kolunu arkasına çevirip erkekler tuvaletine sürüklerken aklım başımda değildi. Onu son kabine zorla soktum ve

düşük bir homurtuyla kapıya çarptım.

"Tekrar dene, Dimples." Kolunu bıraktım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim, başını geriye doğru çekip boğazından bir homurtu kopardım. Gözleri hâlâ çok meydan okuyan ve vahşi, ben ise sertçe yutkundığında gırtlığındaki adem elmasının sallanışına takılıyorum.

"Sana zaten söyledim," dişlerini sıkarak tıslar. "Ben..."

Duymak istemiyorum.

O esmer kadını nasıl dizlerinin üzerine çöktüreceğini planladığını duymak istemiyorum. Buraya gelmesinin tek nedeninin beni düşünmekten kafasının karışması olduğunu bilmek istiyorum.

Onu takip edeceğimi bilerek buraya geldiğini duymak istiyorum. Bunun yerine, yalan söylemesini engellemek için serbest elimi kaldırıyorum.

Parmaklarımı boğazının arkasına kaydırıyorum, ta ki boğulana kadar, ve geniş, ıslak gözleriyle bana bakışı, sanki en kötü kabuslarını gerçeğe dönüştürmek için gelen bir şeytanmışım gibi, sikimi o kadar sertleştiriyor ki, düşünemiyorum bile.

Siktir, Zander Braithe'i mahvetmek istediğim kadar birini mahvetmek istediğimi sanmıyorum.

"Ağzını kapat ve em, Braithe. Eğer gerçekten *uslu* bir çocuk olursan, belki bu gece boşalmana izin veririm."

Parmaklarımın arasında çirkin bir şey mırıldanıyor, ama ona doğru eğildiğimde, pantolonunun içindeki sikinin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece parmaklarımı biraz daha derine sokuyorum, boğazı tekrar kasılana kadar, kirpiklerinde gözyaşları birikene ve bana yarı çaresizlik, yarı nefretle bakana kadar...

Sonra dudaklarını kapatıp yutar ve aklımdan tek bir düşünce geçer: parmaklarımın arasında dilini kaydırırken verdiği his ne kadar da güzel.

Göğsümden çıkan iniltiyi durduramıyorum, ama parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirerek, ağzını sikerek ve onu önümde salya akıtan, öğüren bir halde bırakarak, bunu duyduğunda yüzüne yayılan neredeyse kendini beğenmiş bakışı durdurabiliyorum. Hatta daha da iyi, çünkü kalçalarının benim uyluklarımla sürtünme bulmak için küçük, yarı yarıya kesilmiş itmelerle sallandığını ve sarsıldığını fark etmediğini düşünüyorum.

Daha da iyisi, saçlarını sıkıca tutup onu dizlerinin üzerine çöktürdüğümde bana karşı koymaması.

Parmaklarımla ağzını tutarak bakışlarını bana çeviriyorum ve lanet olsun, onun bu haliyle *muhteşem* olduğunu itiraf etmeliyim. Islak gözler ve tükürükle ıslanmış dudaklar.

"Sikimi çıkar, Zander." Ben rica etmiyorum, emrediyorum.

Aramızda bir saniye var, bu saniye içinde onun direneceğini merak ediyorum, bir saniye içinde onun direnmeye çalıştığını *görebiliyorum*. Parmaklarımı dilinde esnetiyorum ve o refleks olarak onları tekrar emiyor, ben de onun kararlılığının dalgaların kıyıya vurduğu kumdan kale gibi çöküşünü izliyorum.

Ellerim beceriksizce kot pantolonumun fermuarını açıp sikimi çıkarır ve ben, bana dokunmasına fırsat vermeden parmaklarımı ağzından çekip bileklerini başının üstüne sabitlerim.

"Ne *oluyor*, Slade?"

"Ağzını aç."

"Neden sen..."

"Ağzını aç yoksa seni yerde bırakırım. Dans pistine geri dönüp sikini yalatabilirsin... ama ikimiz de bunun gerçekten istediğin şey olmadığını biliyoruz."

Bana öfkeyle bakar, gözleri neredeyse çaresizce yüzünden birkaç santim uzaklıkta sallanan sert sikime kayar.

"Beş."

Gözleri büyüdü ve bileğini tutan elimden kurtulmaya çalıştı.

"Dört."

"Ciddi olamazsın."

Başımı eğip öne doğru eğildim ve devam ederken dudaklarına az miktarda ön sıvı damlattım. "Üç. *İki*."

"Kerian, bekle..."

"Bir."

Onu serbest bırakmak üzereyken, sanki cinlenmiş gibi öne atılır ve dudaklarını penisimin etrafına kaydırır, o kadar beceriksizdir ki dişlerinin derimi sıyırdığını hissederim. Boğazının arkasına, onu tekrar öğürtmeye yetecek kadar sert vururum, ama umursamam.

Siktir. Bu, şimdiye kadar aldığım en beceriksiz, en sakar oral seks olabilir ve *umurumda olmazdı* çünkü dudakları, tutunamayan düşük tiz bir iniltiyle uğuldarken, ağzının sıkı sıcaklığı beni saran kadar iyi bir şey hissetmemiştim.

Parmaklarımı bileğine sıkıca geçiriyorum ve kalçalarımı ileri doğru itiyorum. Zander omuzlarını banyo kabinine yaslayıp çenesini indiriyor ve kirpikleri titrerken boğazının arkasına kaymama izin veriyor.

Sanki *uçuyormuş* gibi görünüyor ve ben daha başlamadım bile.

"Siktir, sen buna açgözlüsün, değil mi Braithe?" Kalçalarımı öne doğru itiyorum ve onun etrafımda inlediğini hissediyorum. Elleri titriyor ve onun kendini mastürbasyon yapmaya can attığını *biliyorum*. "Sen benim sikime o kadar düşkünsün ki, ben sana dokunmadan bile kot pantolonuna boşalabilirsin. Lanet olası *pis* fahişe." Refleks olarak başını yana doğru sallamaya başlar, ama ben geri çekildiğimde durur ve benim sikimi kovalamaya başlar.

Banyo kapısı açılır ve gözlerinde paniğin parladığını *görüürüm*. Belki de benim sikimi boğazına almak istediğini kabullenmiştir, ama kulüpteki herkesin bunu bilmesine hazır olmadığı açıktır.

Öne doğru eğilip, taşaklarım çenesine değene kadar sikimi boğazına sokuyorum — bu, boğulma sesini ve ıslak sesleri bastırıyor ve boğazı sıkıştığını hissettiğimde gözleri daha da genişliyor, boğulma sesi beynimi bulanıklaştırıyor, çünkü boğazı etrafımda çok sıkı ve sıcak.

Sesim fısıltıya düşer. "Şşşş."

Bu kadar iyi olmamalıydı - sadece yanaklarından gözyaşları akan halini görmekle bile boşalmaya yaklaşmamalıydım, ama kendimi tutamıyorum. Gözleri geriye dönüyor ve ne kadar uzaklaşmak istediğini, ne kadar nefes almak istediğini, ne kadar beni geri itmek istediğini görebiliyorum.

Muhtemelen onu bu şekilde öldürebilirim, sikim boğazında ve vücudu oksijen eksikliğinden gevşemiş halde... Siktir, muhtemelen sikimi ağzında tutmak için bana *izin verir*, değil mi?

Yabancı, kabinden çıkıp lavaboya giderken, ben de pes ediyorum.

Bileklerini bırakıp geri çekilmeye başlıyorum, ama elleri ileri atılıyor, çaresizce tutunuyor ve beni kendisine bastırmak için kalçalarımın derisine kazınıyor.

Su akışı durur ve ayak sesleri uzaklaşır. Ve Zander hala benim sikimde.

Gözleri yine bana doğru dönüyor ve işte orada. Havada asılı kalmış. Uzaklaşabilirdi.

Kaçabilirdi.

Bu da onun da benim kadar bunu istediği anlamına geliyor.

Artık kendimi tutmuyorum. Vücudum öne doğru sallanıyor ve o kendini tamamen bana teslim ediyor. Onu sikmeye çalışır gibi ağzını sikiyorum ve çenesi gevşerken, üzerimdeki parmakları sıkılaşıyor. Artık çıkardığı sesleri saklamaya bile *çalışmıyor* - emme ve öğürme sesleri,

inlemeler - ben ise ona dokunduğum andan itibaren biriken orgazmı kovalıyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Siktir, onun *her* şeyini istiyorum, ama buna karşı koyamayacağımı biliyorum. Şu anda değil. Dudakları benim sikimin etrafında bu kadar güzel gerilmişken ve dilinde benim spermimi görmek istediğimde değil.

"Boşalacağım ve sen de bir sık delisi gibi *her* damlasını yalayacaksın, Dimples. Mmmf." Ağzı benim etrafında kasılmaya başladı, elleri kalçalarım vuruyordu. "Dilini çıkar."

Geri çekiliyorum ve o da talimatlarımı itaatkar bir şekilde yerine getiriyor, o kadar çok gitmiş ki göz bebekleri büyümüş ve ona baktığımda kendimi siyah bir arzu denizinde boğulmuş buluyorum. Boşalmaya başlamadan önce sikimi sadece birkaç kez sıvazlamam gerekiyor ve dilinde beyaz boya izleri görmek neredeyse dayanılmaz bir manzara.

O çok fazla.

Elim onun başının üstündeki duvara çarpar, vücudum titrerken orgazmımın son damlasını onun bekleyen ağzına boşaltırım. Dudaklarını kapatmaya başlar, ama o anda aklımdan kötü bir düşünce geçer.

Elim aşağı iner ve onu tekrar çenesinden yakalarım.

"Hayır. Sanmıyorum." Gözlerinde panik belirir - ağzı spermle doludur ve ne yapacağını bilemez, ta ki ben elimi çenesinin altına indirip parmaklarımı şıklatıp avucumu düzleştirene kadar. "Ver onu bana."

Bana bakar, yüzü kızarır, sonra başını eğip benim spermimle onun tükürüğünün yapışkan karışımını avucuma tükürür. Sıcak bir karışıklık, parmaklarımdan kayıp yere düşer ve bunu sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Zander konuşabilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı ve sesi boğuk, boğazı mahvolmuştu.

"Ne oluyor lan?"

"Ayağa kalk." Bu emir dudaklarımdan dökülüyor, ama ben tam bir pislik değilim. Saçımdan tutup çekiyorum ve dudaklarımdan başka bir inilti koparken ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ben onun kot pantolonunu açıp kaygan parmaklarımı külotunun önüne sokarken, o da sikişmiş gözleri ve şişmiş ağzıyla beni izliyor.

"Kerian, ben..." Ne söylemek istemiş olursa olsun, elim onun penisini kavrayıp ıslak parmaklarımla sert ve kaba bir şekilde okşadığımda, sözleri dilinde hemen yok oluyor. O kadar sert ki, neredeyse ben de acı çekiyorum, o kadar hevesli ki

kafası anında omzuma düşüyor ve onu ayakta tutmak için bir elimi beline dolamalıyım.

Sadece bir dakika sürer — nefesinin kesilmesi ve boğuk küçük inlemeler, vücudu gerilmeden ve parmaklarımın üzerine, kot pantolonunun üzerine boşalmadan bir saniye önce onu ele verir. Elimdeki penisinin nabızı sarhoş edici, neredeyse fazla. Benimki de seğiriyor, ikinci raunt için kolayca hazır olduğumu söylüyor.

Üç.

Zander'la sonsuza kadar sevişebilirim ve bundan asla doyamayacağımı düşünüyorum.

Kollarımda gevşediğinde, pantolonundan çıkardığımız yapışkan karışıklığı elimde tutuyorum. Ben *tsk tsk yapmaya* başladığımda, başını kaldırıp bakması iki deneme alıyor.

"Ne boktan bir karışıklık." Parmaklarımı öne doğru eğip, ikisini dudaklarının arasından geçirerek, birleşik orgazmımızın tadını diline sürüyorum.

Ve "*Ben eşcinsel değilim*" diyen Zander Braithe, ne yaptığını fark etmeden parmaklarımı emiyor ve beni geri itiyor.

"Siktir." Hala sesi kısık, kot pantolonunu ilikliyor ve önündeki ıslak lekeyi saklamaya çalışıyor. "Ben... oh, *siktir*."

Yüzündeki paniğe bu kadar kapılmamalıyım. Zevkten sarhoş olup *daha fazlasını* istememeliyim.

Ve parmaklarımı ağzıma götürüp kasıtlı olarak ikimizin tadına bakmamalıyım. Hareketinin ortasında durur, gözleri hareketleri takip ederken genişler, omuzları geriye doğru sallanır ve vücudu duvara yaslanır.

Şokla dudaklarını araladığında, sırtarak elimi indirir, kot pantolonumu düzeltir ve Zander nefesini toparlamaya çalışırken tuvalette kimse var mı diye dinlerim.

Ortalık sakinleşince, sanki az önce onu duvara yapıştırıp becermemişim gibi kabinden çıkıp lavaboya gidip ellerimi yıkarım.

Bir an için arkamda sadece sessizlik var. Giysilerin hışırtısını ve kapının kapanışını duyuyorum... ve sonra Zander yanımdan geçip, sanki bir kurt onu kovalıyormuş gibi tuvaletten dışarı fırlıyor.

Dönüyorum, onun haklı olduğunu biliyorum. Onu bu kadar kolay kaçırmayacağım.

Ona birkaç saniye öncelik verip peşinden koşmaya başladığımda, onu kapıya doğru giderken buluyorum.

Yüzümde bir gülümseme belirlemeye başlar, ta ki devasa bir adamın bir elini beline dolayarak onu kendine çekip kulağına bir şey fısıldadığını görene kadar.

Zander'ın yüzü soluyor... ve benim görüşüm kırmızıya dönüyor.

Bölüm Yedi

"Tuvaletteki sen miydin? Dizlerinin üstüne çökmüş, bir penisi ağzına almış? Çok seksi geliyordu," diyor yabancı adam kulağıma. Ona bakıyorum, panik tekrar başlıyor. Ama neyse ki adam daha yaşlı görünüyor, otuzlu yaşlarının ortalarında, bizim okuldan biri değil. Tuvalette insanlara oral seks yaptığının duyulmasını istemiyorum.

Nasıl anladı? Belki ayakkabılarım kabinin altından görünüyordu? Ya da Kerian'ın beni tuvalete ittiğini mi gördü? Eminim çoğu kişi, 1,88 metre boyunda, 90 kilo ağırlığındaki bir adamın, kendisiyle aynı büyüklükteki bir adam tarafından tuvalete itildiğini görmüştür. Belki de kabinde ne yaptığımızı tahmin etmiştir.

Onun yorumu beni hazırlıksız yakaladı, ama kendimi toparlayıp elini ittiğimde paniğim geçmişti. "Hayır, seni lanet olası ucube. Bana bir daha dokunma..."

Sözlerim, adama doğru uçan bir gölge onu yere devirince kesildi. Kerian adamın göğsüne oturdu ve yüzüne yumruk üstüne yumruk yağdırdı. Adam Kerian'ı itmeye çalıştı ama kahvaltıda ağırlık antrenmanı yapan bir futbolcuya karşı hiç şansı yoktu.

"Bir daha ona dokunma!" Kerian her kelimeyi bir yumrukla vurgular ve adamı pestil gibi döver.

Ben de morbid bir hayranlıkla izliyorum. Sahada olduğum zamanlar dışında şiddetten nefret ederim, ama gözlerimi önümdeki manzaradan ayıramıyorum.

Kerian'ın bunu *benim için* yaptığını anlamam biraz zaman alır. Çünkü adam bana dokundu, en azından tehditlerine bakılırsa.

"Kerian, yeter," diye bağıryorum ve bir darbe daha indirmeden kolunu tutuyorum.

Gözlerime bakar, göz bebekleri büyür, sonra tekrar normal boyutlarına döner. "Bu..."

Kerian'ın saldırısı etrafında bir kalabalık oluşur ve bir güvenlik görevlisi, parmaklarını çatlatarak kalabalığın arasından geçer. "Siz ikiniz!" diye beni ve Kerian'ı işaret eder. "Gidelim. Bu gece buradan gidiyorsunuz!"

Kerian birkaç raunt daha devam edecek gibi görünüyor, ama ben onu yakalayıp, güvenlik görevlisi ona dokunmaya çalışmadan önce onu adamdan uzaklaştırıyorum. "Gidiyoruz,"

müzik sesini bastırarak bağıryorum. "Buradan gidiyoruz."

Kerian'ı kapıdan dışarı çıkarırken, yerde yatan adama bir bakış atıyorum. Oturmuş, bize öfkeyle bakıyor, ama hayatta ve akli başında, bu yüzden bunu bir zafer olarak kabul ediyorum. Burnu kırık, dudağı patlamış, berbat durumda, ama yaşayacak.

Dışarı çıktığımızda, Kerian benden uzaklaşır ve ellerini saçlarına geçirerek bir sokağa doğru hızlıca yürür. Onu takip ederim, ama yalnız kaldığımızda ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kafam çok karışık. Bu gecenin hiçbir şeyi mantıklı gelmiyor, Kerian'ı dövdükten sonra onun iyi olduğundan emin olmak istemem de dahil.

"Kerian, bekle," diyorum, ona doğru koşarak. "Yavaşla."

Kolunu tutuyorum ve o hızla dönüp beni duvara itiyor. "Ne oluyor lan?" diye bağıryorum, bana yumruk atmasını bekliyorum. Hayatımda hiç kavga etmedim, ama gerekirse kendimi savunurum.

Bana bastırır, dizini bacaklarımın arasına koyar. O anda sikimin taş gibi sertleştiğini fark ederim. Kerian'ın benim için biriyle kavga etmesini görmek beni tahrik mi etti? Siktir, şu anda kafam çok karışık.

Burnunu çeneme doğru kaydırarak kokumu içine çekiyor. "Sana ne dedi?"

Ellerimi beline koyduğumda bir titreme hissediyorum. Ses tellerimi mahvedecek kadar sert bir şekilde boğazımı siktiği sırada ellerimin olduğu yerin aynısı. "Tuvalette miyim diye sordu, dizlerimin üstünde."

Kerian homurdanarak bana daha da yaklaşır. "Onu daha fazla sikkeliydim. Onu tanıyor muydun?" Kerian kalçalarını sallayarak sert penisini bana bastırır. Onun küçük itişlerini hissederken nefesim kesilir, boğazıma kadar giren penisinin hatırası sikimi titretir.

"Hayır." O tek kelime, o tek *hece* bile, sikilmiş ve ham geliyor.

Tanrım, ne olup bittiğini anlamam lazım. Kerian Slade'in benim üzerimde böyle bir etkisi olmamalı. Tek bir öpücükle tüm cinselliğimi sorgulamama neden olmamalı. Beni lanet bir gece kulübünün tuvaletinde dizlerimin üzerine çöktirip, hayatımın ilk oral seksini yapmamı sağlamamalı.

Bunu *sevmemi* sağlamamalıydı.

Geri çekilirken, Kerian'ın bakışları yüzümde dolaşüyor, gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor. Elini boğazıma dolayarak baskı uyguluyor. Ben

Siktir, *inleme* sesi, benim çıkabileceğimi hiç düşünmediğim bir ses. Siktir, Kerian bana normalde yapmadığım her türlü şeyi yaptırıyor.

"Benimle eve gel, Dimples. Oda arkadaşını uyandırmadan bütün gece boğazını sikebilirim."

Dilini kulağımın üzerinde gezdiriyor, beni titretiriyor. Sorusuna cevap vermek istiyorum, ama kafam allak bullak. Dilimin ucunda ona hayır demek var, onunla gelmeyeceğim. Onu istemediğimi ve gece boyunca onun sikini ağzıma almak istemediğimi söylemek istiyorum. Ona hoşuma gitmediğini söylemek istiyorum.

Yalanlar. Hepsi yalan, ama Kerian bunu bilemez. Zaten kafamı yeterince karıştırdı.

Kerian'ın telefonu aniden çalınca cevap vermekten kurtuldum. Elini cebine sokup telefonu çıkarmak için boğazından bir homurtu yükseldi. Telefona "Evet?" diye cevap verirken gözlerini benden ayırmadı.

Yüzünü izlemiyor olsaydım, ifadesindeki değişikliği fark edemezdim. Mavi gözleri kapanır ve sıcaklık yerini başka bir şeye bırakır... ölü bir şeye. Boş bir şeye.

"Her neyse."

Kerian, beni duvara dayamış, benim sikim onun için zonkluyor gibi değilmiş gibi uzaklaşır.

"Ne oluyor lan, Slade?" Arkasına doğru bağıriyorum, ama dönmüyor, beni duymuş gibi bile davranmıyor, sadece hızlı adımlarla yürümeye devam ediyor.

Ellerimi saçlarımın arasına sokup, pantolonumu düzelterip duvardan uzaklaşıyorum.

Kulüpteki kızı çoktan unutmuş olarak arabama doğru yürüdüm, içine girdim ve kapıyı arkamdan çarptım. "Lanet olsun."

Sikim hala sert, bacağıma vuruyor. Sanki tuvaletteki orgazm hiçbir şey ifade etmemiş gibi. Sertleşmiş ve daha fazlasını istiyorum.

Ama Kerian'dan değil. Kerian'dan olamaz. Zaten kafamı o kadar karıştırdı ki, düzgün düşünemiyorum. Onun beni eve götürmesine ve sikini yememe izin versem ne olacağını hayal etmek zor.

Tanrım, onun sik. Kalın, uzun ve sünnetsiz. Onu tamamen alabildiğim için şok oldum. Boğaz refleksim devreye girdi, ama onu itecek kadar değil. Tadı... misk gibiydi. Bir erkeğin tadı böyle olmalı diye hayal ettiğim gibi.

Siktir, ağzımda başka bir erkeğin spermi vardı. Neredeyse *yutuyordum*. Kahretsin, kendi spermimi ağzıma sokmasına izin verdim.

"Lanet olsun!" diye bağıryorum, anahtarımı kontaka sokup arabamı çalıştırıyorum ve yurduma geri dönüyorum.

Artık kulübü düşünmek istemiyorum. Oraya vardığımda yapmaya çalıştığım şeyi ve ayrılmadan önce yaptığım şeyi düşünmek istemiyorum. Ve Kerian o telefonu almadan önce yapmayı planladığım şeyi kesinlikle düşünmek istemiyorum.

Odamda kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum. Suyun püskürmesi sikimi acı verici bir şekilde zonklatmasına aldırmadan, Kerian'ın spermlerini sikimden hızla temizliyorum. Ama bunu görmezden geliyorum. Kerian'la ilgili hiçbir anının bana rahatlama getirmesine izin vermeyeceğim. Kendime dokunursam, ne kadar am ve göğüsleri düşünmeye çalışırsam çalışayım boşalamayacağım. Kerian olacak. Şu anda bununla yüzleşmeye hazır değilim.

Duştan çıktıktan sonra, kendimi sertçe kurulayıp iç çamaşırımı giydim, penisim hala acı verici bir şekilde sertleşmişti.

Telefonumu alıp, Kerian'ın mesajlarını bulana kadar mesajlarımı kaydurdum ve ona öfkeli bir mesaj attım.

Ben: Beni öyle bir şekilde sokakta bırakmak gerçekten pislikçe bir hareket. Pislik.

Mesajı okuduğunu ama cevap vermediğini görünce, telefonumu masanın üzerine atıp gözlerimi ellerimle kapatıyorum. Hala ağrıyan sikimi çıkarıp kendimi orgazma ulaştırmayı reddediyorum. Kulüpte olan yeterdi. Kerian benden başka bir tatmin daha alamayacak.

Elimdeki futbol topunun hissi beni sersemliğimden çıkarır. Geri çekilip pas atarım, D hattım bana çarpmadan önce geniş alıcıma derin bir pas atarım. Yere sertçe düşerim ve O hattından gelen iniltiyi duyunca küfür ederim. Ya pas çok uzundu ya da çok kısıydı.

Russ beni ayağa kaldırır ve ayağa kalktığımda kaskımı okşar. "Neredeyse benden kaçıyordun, koca adam."

Şaka yapma havasında olmasam da, ona gülümsüyorum. "Neredeyse yetmez."

"Haklısın, yeterli değil!" Koç, ellerini beline koyup bana bakarak bağırır. "Kafanı kışından çıkarman lazım, Braithe, yoksa maç günü boku yiyip kalırsın. Neyin var ki bu kadar dikkatin dağınık? Bir kız mı?"

Justin, özel takımlarla antrenman yaptığı yerden kıkırdıyor. Arkadaşına dokunup bir şey fısıldıyor ve ikisi de gülmeye başlıyor. Sonra Justin, birini kalçalarından tutup ona doğru ittiğini taklit ediyor. İfadesi müstehcen, gözleri geriye dönmüş ve ağzı sanki inliyormuş gibi açık. Özel takımın geri kalanı bunu görüp gürültüyle gülüyor, kahkahaları kulaklarımda çınlıyor.

İçimde öfke birikir ve ilk kez birinin ağzına yumruğumu sokup lanet olası parmak eklemlerimi yutmasını isterim.

"Buna değmez," diyor Russ, ama yüzü gerçekte ne hissettiğini ele veriyor. Russ, Megan ve Justin'le olan olaydan dolayı ne kadar sinirlendiğini gördükten sonra beni destekledi, Justin'i dışladı ve ona hiç sıcak davranmadı. Ona bunun gereksiz olduğunu, onun saçmalıklarının beni etkilemeyeceğini söyledim, ama Russ dinlemedi. Birinin beni desteklemesi iyi bir şey.

Görünüşe göre koç da öyle. Üç kez düdüğünü çalarak herkesin dikkatini çekiyor. "Komik bir şey mi var, Echer?"

Justin, herkesin önünde çağrılmaktan muhtemelen şok olmuş bir şekilde başlar. "Hayır, Koç."

"Bu çok komik, çünkü senin benim antrenmanımda lanet olası bir baş belası olduğunu gördüğümü sanıyordum. Sen ve tüm özel takımlar, intihar egzersizleri. Şimdi. Ben yorulana kadar ya da kusana kadar. Ve bugün kendimi hasta hissetmiyorum."

Tüm oyuncular Justin'e öfkeyle bakarken, son bölgeye doğru koşarak intihar antrenmanlarına başlarlar. Gülümsemeyi bastırıyorum, çünkü gülümsersem koçun benim O hattımı da onlara katacağını bilirim.

Russ, sırtışını gizlemek için ağızlığını ağzına tikiştirir.

"Çizgiye," diye bağırır koç, düdüğünü tekrar çalar.

Oyun için sıraya giriyoruz ve ben kafamı oyuna vermeye çalışıyorum, ama zor.

Kerian'dan haber almayalı beş gün oldu. Ona defalarca mesaj attığımı söylemekten utanıyorum - bazıları kızgın, bazıları neredeyse yalvaran, bazıları ise gerçekten kafası karışık. İlk günden sonra, ya mesajlarımı okumayı bıraktı ya da okundu bildirimlerini kapattı. Her halükarda, ondan hiçbir haber almadım.

Sik demişken, her sabah mastürbasyon yapmak zorundayım, Nirvana'da yaptıklarımız aklımdan çıkmıyor. Anılar zamanla zayıflamalı, ama her geçen gün daha da heyecanlanıyorum. Sikime hafif bir dokunuş bile beni sertleştiriyor ve sikimin sönmesi için en az iki orgazm gerekiyor.

Bu hafta sonu kulübe geri dönüp bir kız bulmalı ve onu tuvalette sikkeliyim. Onu eve götürmeyi siktir et. Kerian'ı bir an önce kafamdan çıkarmam lazım. Erkeklerden hoşlanmadığımı ne kadar çabuk anlarsam o kadar iyi.

Oyunu başlatırken boğazımdan hafif bir kahkaha çıkıyor. Erkeklerden hoşlanmasaydım, Kerian'ın üzerimde böyle bir etkisi olmazdı.

Son birkaç gün içinde düşünmek ve bir çözüm bulmak için zamanım oldu. Her şeyi kafamda oturtmak neredeyse imkansız. Başka bir erkek olsaydı, eminim bununla başa çıkabilirdim. Ama bu lanet olası Slade. Bana karşı bu kadar güçlü olmamalı.

Ama dürüst olmak gerekirse, var. Bununla yüzleşemiyorum, tamamen değil, ama rakibim söz konusu olduğunda, boku yedim.

"Hut, set hut." Chuck topu fırlatır ve ben onu avucumda çevirerek yakalarım. Birkaç adım geri çekilip kolumu geriye doğru çekerek topu fırlatırım. Russ'ın hücumunu atlatır ve o sırtımın üzerinden uçarken sırtarak gülümserim. Tam zamanında ayağa kalkarak, sıkı uç oyuncumuzun topu göğsüne sıkıca tutarak son bölgeye koştuğunu görürüm.

Koç tekrar düdüğünü çalar. "Bu çok daha iyi, Braithe. Şimdi kafanı kışından çıkar da üç gün sonra U of C'ye karşı maçı kazanabiliriz, tamam mı?"

"Evet, koç," diyorum, kaskımı çıkarıp saçlarımı gözlerimden çekip tekrar takıyorum.

"Tekrar koş."

Tekrar sıraya girip koç mükemmel bulana kadar oyunu tekrar tekrar oynarız.

Yaklaşık bir saat sonra tekrar üç kez düdüğünü çalar ve antrenmanın bittiğini işaret eder. Özel takımlar, cezaları bittiğinde acı içinde inlerler. Bu sefer, Justin'in gözlerine baktığımda yüzümde bir gülümseme belirir. Dişlerini sıkar ve soyunma odasına doğru sendeleyerek yürür. O ve takımının geri kalanı, bir saat boyunca intihar koşusu yaptıkları için acı çekiyor olmalı.

Duşumu bitirdiğimde, lanet olası bir pislik gibi, dolabımdan telefonumu çıkarıp kontrol ediyorum. Her gün antrenmandan sonra

Kerian'ın bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmek için yaptığım şeydi. Ve her gün hayal kırıklığına uğruyor, mesajım olmadığını görünce içimde bir korku hissediyorum.

Ama bugün farklı. Ekranımda onun adını görünce nefesim kesildi. Bankta oturup, havluyu belime sararak mesajına baktım. İnce kumaş, giderek büyüyen ereksiyonumu gizlemeye yetmiyordu. Lanet olası Kerian.

Siktiğimin pislği: Naber, Dimples? Beni özledin mi?

Beni iki gün boyunca görmezden geldikten sonra telefonumdaki adını değiştirdim. Çocukça bir davranış, ama umurumda değil.

Beni Dimples diye çağırdığında sesinin ne kadar derin ve boğuk olduğunu hatırlayınca sikim seğiriyor. Siktir, Kerian neden kafamda bu kadar yer kaplıyor?

Ben: Bana mesaj atmaya ne cüret edersin? Seni engellemeliydim.

seni

Siktiğimin pislği: Evet, ama engellemedin. Bu da benden haber almak istediğin anlamına gelir. Gururum okşandı.

Ben: Siktir git. Ne istiyorsun?

Siktiğimin pislği: Sen, Dimples. Antrenmanlar nasıl gidiyor?

Ben: Bu konuşma bitti. Hoşça kal, sikik pislk.

Telefonumu fırlatıp, giyinmek için ayağa kalkarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Sikim hala sertleşmiş durumda. Sinirli bir ses çıkararak, havlumu hızla bırakıp külotumu ve pantolonumu giyiyorum, umarım kimse sikimin sertleştiğini fark etmemiştir.

Gömleğimi başımdan geçirirken arkamda birinin varlığını hissediyorum. "Antrenmanda yaptığın şey için kıcını tekmelemeliyim," diyor Justin, sesinde öfke dolu.

Kaşlarımı kaldırarak ona dönüyorum. "Ne yaptım? Son baktığımda, takımını intihar koşusu yaptıran sendin." Dolabıma yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bacakların ağrıyınca kızını sikemeyeceksin, ha?"

O, bana yaklaşarak hırladı. "Onu sikmeyi çok istiyorsun, değil mi?"

Kerian ve onun eliyle beni bir yük treni gibi boşaltması aklımdan geçiyor. Megan ya da başka hiçbir kız

beni o kadar hızlı ve o kadar sert boşaltmamıştı.

Sırıtarak başımı sallarım. "Hayır dostum. O sadece senin. Nirvana'da Megan'dan daha iyi biriyle tanıştım. Gerçi arkamda sıklıkla hoşlandığın için mutluyum."

Bana atlamaya çalışır, ama konuşmamızı dinleyen birkaç kişi onu durdurur.

"Sakin ol," diyor birinci takımın kickeri Brett Moone, Justin'i göğsünden iterek. "Sen lanet olası galibiyeti nasıl kabul edeceğini bilmediğin için ben de lanet olası intihar koşusu yapmayacağım. Kızı aldın. Bırak artık."

Justin bana bakar, sonra öfkeyle uzaklaşır. En azından dener. Koçun dikkatli gözleri altında neredeyse tam hızda bir saat koşmak, onun zarif bir şekilde ayrılmasını engeller.

"Teşekkürler dostum," diyorum Brett'e. O da başını sallayıp giyinmek için dolabına gider.

Russ duştan çıkar ve kaşlarını kaldırır. Kafamı sallar ve "Akşam yemeği yemek ister misin?" diye sorarım.

"Olmaz," der, kıvrık saçlarını havluyla kurularken. "Odamda bir ödevim var, hemen başlamam lazım. Bütün gece çalışacağım."

"Hangi ders?"

"Lanet olası Devre Analizi."

Russ bilgisayar mühendisliği okuyor. Kahrolası zeki. Ben sayılarla aram iyidir, o yüzden muhasebe diploması alacağım. Matematik derslerinde hiç zorlanmıyorum, ama diğerleri çok sıkıcı. Sayılar mantıklı, diğer her şey çok değişken. Ama notlarım

3,5 not ortalamam var, bu yüzden mutluyum.

"O konuda yardımcı olamam," diyorum yüzümü buruşturarak.

"Sorun değil. Son dakikaya kadar bırakmamalıydım. Yarın hazır olacağım ama."

"Olur." Onunla el çırpıp soyunma odasından çıkıyorum.

Kerian'ı düşünmemek için kendimi meşgul etmeye çalışıyorum, ama ödevlerimi çoktan bitirdim. Gelecekte yapmam gereken ödevlerim bile yok.

Cebimde gelen bir mesajın titreşimi hissediyorum. Kampüsü geçerken bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama nafile.

Hızla telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum. Kerian'dan gelen uğursuz mesajı okuduğumda sesli bir şekilde yutkunuyorum.

Siktiğimin pıslığı: Yakında görüşürüz, Dimples.

Bölüm Sekiz

KERIAN

İçki içmek, telefon görüşmesinden kaynaklanan sinirimi yatıştırmaya pek yardımcı olmuyor. Zander'a o kadar dalmıştım ki, dikkatimi vermeden telefonu açtım. Annemin sesini duymak, kafatasımı delen bir buz kıracağı gibiydi. Önemli bir şey bile değildi; maçımı izlediklerini ve *ne olduğunu*, neden *kaybettiğimi* bilmek istediklerini söylüyordu. Ses tonundan, aramak istemediğini anlayabiliyordum, ama *babam* ısrar etti, böylece ikisi için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumu duyabilecektim.

Ve saat gibi, annemin sesi, arka planda babamın benim maçımı izlediğini ve Zander'ı *gördüğünü* söyleyerek sızlanmasının sesiyle karışıyordu. Ağzından bir hakaret döküldüğü anda, telefonu kapattım, çünkü daha fazla dinlersem, pişman olacağım bir şey yapma ihtimalimin çok yüksek olduğunu biliyordum. Kulüpteki adama saldırmak bir şeydi. Bundan paçayı sıyrabilirdim, çünkü o adam beni bir daha görmeyecek ya da umursamayacaktı.

Zengin bir iş adamını dövmek için eve kadar araba sürmek mi? O adam, iş dışında tacizci bir narsist. Ben aptal değilim. Polisi arar, beni hapse attırır ve kariyerim daha başlamadan mahvolur.

Ve o anda bunun çok yoğun olduğunu fark ettim — tüm bunlar çok yoğun. Net düşünemiyorum, ki bu çok saçma, çünkü hayatımın en iyi oral seksini yaptırdım ve bulutların üzerinde uçuyor, duvara dayadığım adamı eve götürüp bir tane daha yapmalıydım.

Bunun yerine, Zander'ı hiçbir açıklama yapmadan orada bırakıyorum.

Onu sikmek daha iyi bir çözüm olabilirdi, ama ben *kızgınım* ve bu kimse için iyi olmaz.

Bu yüzden eve gidip sarhoş oluyorum ve sonraki birkaç günü egzersiz yaparak ve pratik yaparak geçiriyorum. Ruh halimi tamamen saran kara bulutun içinden yüzeye çıktığımda, Zander'ın bana birçok kez mesaj attığını ve her mesajda hafif bir çaresiz hayal kırıklığı olduğunu fark ediyorum.

Siktir, kızgın rolünü oynarken bile ne kadar *muhtaç* olduğunu görmek, hissettiğim son sinir kırıntılarını da yok ediyor ve beni *aç* bırakıyor.

Bu beni gülümsetmemeli, ama gülümsetiyor.

Onun yüzündeki ifadeleri görebilmek için onu avlamak istememem gerekir, ama bu düşünce aklımın bir köşesinde takılı kalıyor ve ondan kurtulamayacağımı anlıyorum.

Ne istediğimi biliyorum ve bir kez istediğimde... Şey... Onu elde edene kadar pes edemem.

Asher'ın bir biyoloji projesi için bir hafta boyunca evde olmaması işimi kolaylaştırıyor. Bu, dairenin tamamen bana ait olduğu anlamına geliyor.

Bu da, eğer eve birini getirirsem, onu yatağıma bağlayıp, benim sikimi vermem için yalvarana kadar ağlatabileceğim anlamına geliyor. Bu düşünce, cildimde sıcak bir ihtiyaç dalgası yaratıyor ve bunu yapmam gerektiğini biliyorum.

Zander Braithel'i altıma alıp, onun sıkı kışında hissettiğim tüm hayal kırıklığını giderene kadar düzgün düşünemeyeceğimi biliyorum.

Onun kampüsüne yarı yoldayım, onu şaşırtmak için ondan önce yurduna varmak dışında bir planım yok.

Bunu tatlı olmak istediğim için değil, çünkü eminim ki, o farkına varmadan ellerini arkasına getirip onu arabama sürüklemek daha kolay olacaktır.

Boyları 1,80'den uzunsa ve kendilerini kaçırmaya çalışan çoğu insanı dövüp haklayabilecek durumdaysa, bu kaçırma olarak kabul edilir mi?

Kaçırma mı?

Hm. Sanırım buna *ikna* demek daha uygun. Bu, davranışlarımdan daha az psikopat gibi görünmemi sağlıyor.

Ama yine de, Zander'ın bana ne isim vermek isterse, onu yatak çarşaflarına bağırıldığı sürece, ben de onu omuzlarının arasına ellerimi sokup yere yatırdığım sürece, bunu kabul etmeye hazırım.

Sadece bu düşünce bile park ederken inlememe neden oluyor. Gözlerimin neden etrafı taradığını anlamam bir saniye sürüyor. Onu aramıyorum; yine o iğrenç kırmızı arabayı arıyorum. O kaltağın lastiklerini kesmek garip bir şekilde tatmin ediciydi. Şimdi de anahtarlarımı kırmızıya boyamak istiyorum. Onun için şanslı ki, arabayı görmüyorum, bu yüzden Zander'ın arabamı fark etmeyeceği bir yere park edip iniyorum.

Bir grup insanın yanından geçerek odalarına çıkarken, sorunsuz bir şekilde yurda giriyorum. İçlerinden biri bana yan gözle bakıyor, şoktan kaşları havaya kalkıyor. Beni tanımadıkları için değil, futbolu takip eden herkes benim kim olduğumu bilir.

Belki de gözlerimi tehlikeli bir şekilde kısmamdan, ya da belki de başımı hafifçe sallamamdan... ama onlarla birlikte merdivenleri çıkıp tanıdık bir yurt odasına doğru ilerlerken hiçbir şey söylemiyorlar. Neyse ki, onlar bir kat yukarıda, bu yüzden nereye gittiğimi bilmiyorlar.

Zandy, anahtarını unuttun. Kapıyı çal, ben seni içeri alırım.

Kapıda kalın harflerle yazıyor ve yüzümde yavaşça bir gülümseme belirliyor. Onun eve gelmesini koridorda beklemek zorunda kalacağımı sanıyordum, ama bu daha da iyi. Kapıyı yumrukluyorum ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor ve karşımda dağınık saçlı, sıradan görünümlü bir adam belirliyor.

"Oh, şey. Sen Zandy değilsin." Sanki başının belada olduğunu biliyormuş gibi konuşuyor ve yüzümdeki gülümsemeyle onun haklı olduğunu anladığını biliyorum.

"Hayır, değilim. Ama yine de beni içeri alacaksın."

Onu zorlamama bile gerek kalmaz. Kapıyı itip içeri girerken ve Zander'ın yatağına yerleşirken, o sadece geniş gözlerle ve hafifçe solmuş bir yüzle bana bakar.

"Şey... Senin burada olman gerekip gerekmediğini bilmiyorum." Oda arkadaşı bana gergin bir şekilde bakar, parmakları telefonuna doğru seğirir. En son ihtiyacım olan şey onun Zander'ı uyarmış olmasıdır, bu yüzden eğilip telefonu masadan alırım.

"Merak etme. Sadece Braithe'in gelmesini bekliyorum. Yakında gitmiş olacağız."

Davet edilmişim gibi, burası benimmiş gibi yatağa uzanıyorum ve tanıdık bir koku dalgası beni sarıyor. Midemi sıkıştırıyor, vücudumu titriyor. Sıcak ve biraz tatlı.

Siktir

.

Nasıl

Neden tadı kadar kokusu da bu kadar güzel?

Kafamı sallayıp, kokudan tahrik olmamışım gibi ellerimi başımın arkasında kavuşturuyorum, başımı yana eğip adama bakıyorum.

"Şey. Tamam. Ben..." Ne yapacağını bilmediği belli, çünkü gömleğinin altını karıştırmaya başlıyor. "Ben Luca. Bu... tanıştığımıza memnun *oldum*?"

Kendimi tutamıyorum, gülüyorum.

"Tabii ki, Luca." Gözlerim kapıya kayıyor ve bu kadar sabırsız olduğuma şaşırıyorum. "Braithe genellikle ne zaman döner?"

On dakika sonra kapı açılır. Zander yüzünde bir gülümsemeyele içeri girer. "Luca, herkese anahtarımı kaybettiğimi söylemeyi bırakmalısın. Yoksa..." Beni yatağında yatarken görünce sözleri kesilir ve Luca küçük bir ses çıkarır.

"Üzgünüm! O yeni geldi. Ne yapacağımı bilemedim."

Otururum, Luca'nın telefonunu yatağına atarım ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok uzun sürdü, Dimples. Sonsuza kadar bekledim."

"Burada ne halt ediyorsun?" Parmaklarının yanlarında sıkılıp gevşemesine, rahatsız bir şekilde hareket etmesine takılıyorum ve beni gördüğünde vücudunun tepki vermemesi için kendini zorladığını görebiliyorum.

Yavaşça yataktan kalkıp başımı eğiyorum, gülümseyerek gözlerimden sarı saçlarımı çekiyorum.

"Ne oldu? Beni özlediğini sanıyordum."

Kaşları çatılır, ağzı açılır ve kapanır, sanki bana söylemek istediği yalanla boğuluyormuş gibi, sonunda kararını verir. "Saçmalıyorsun Slade. Seni neden özleyeyim ki?"

Sesindeki meydan okuma, cildimde karıncalanma hissi uyandıran ve gülümsememi tehlikeli hale getiren bir sinir ve tahrik savaşı başlatır.

"Hatırlatmam mı gerekiyor?"

Odadaki başka birini neredeyse unutmuştum, ta ki telefonun yere düşme sesi ikimizin de dikkatini ona çekene kadar. Görünüşe göre Luca da kendini cevap verirken şaşırtmış.

"Ben... o... Oh, Zandy, onu içeri *almadığımı* söz veriyorum." Luca, Zander ve benim aramda gözleri fal taşı gibi açılmış bakıyor ve kendimi ne kadar kendini beğenmiş hissettiğimi engelleyemiyorum, özellikle de benim yurda girmemi engelleyeceğine kendini ikna ettiğinden *eminim*. "Kapıyı çaldı ve sonra içeri girdi, ben de..."

"Oda arkadaşını suçlama, *Zandy*." Takma adını uzatarak, gözlerimi deviriyorum. "Sanırım ikimiz de, istediğimi elde etmekte iyi olduğumu biliyoruz."

"Hiçbir şey elde edemeyeceksin."

"Sen öyle diyorsun." Ona doğru adım attığımda yüzü çoktan kızarmıştı ve onu kapıya doğru ittiğimde boğazından düşük bir ses çıktı, tıpkı ilk kez aynı odada olduğumuzda yaptığım gibi. "Sanırım istediğimi elde ettiğimde hoşuna gidiyor."

"Ne yapıyorsun sen, Kerian?" Ses tonu, kırgın olduğu kadar tahrik olmuş gibi geliyor ve ben ona yaklaştığımda nefesinin kesilmesini seviyorum. "*Luca hemen* orada."

Eğilip, sesimi hala havayı dolduran bir hırıltıya indiriyorum. Odada biri olup olmadığı umurumda değil. "Onu ömür boyu travmatize etmek istemiyorsan, muhtemelen teslim olmalısın."

"Neye boyun eğeyim, Slade?" Sanki buraya boş ellerle dönmek niyetiyle gelmişim gibi, şimdiden etrafımdan dolanmaya çalışıyor.

"Dimples, ya benimle gelirsin ya da şu anda, burada, kıçına sikimi sokmam için yalvarırsın."

Gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve kot pantolonunun içinde sikinin titrediğini hissediyorum.

"Gidebilirim. Ben, şey..." Arkamızda Luca çok utanmış görünüyor ve onun önünde Zander'ı sikme düşüncesinin çok seksi olduğunu itiraf etmeliyim.

"Hayır... hayır, neden kalmıyorsun? *Zandy'nin* tam olarak neyi sevdiğini sana gösterebilirim." Parmaklarımı göğsünden aşağı kaydırmaya başlıyorum ve Zander'ın kot pantolonunun üst kısmına gelene kadar cesur bir yüz ifadesini koruduğuna hayran kalıyorum, gömleğinin altına dalıp keskin tırnaklarımı karın kaslarına sertçe sürüyorum.

"Oh... lanet olsun," diye inliyor ve yumruğunu kapıya vuruyor. Bileğimi çevirip kumaşın altında onu tahrik etmeye başladığımda, beni geri itip elimi yakalıyor ve sertçe kendi tarafına çekiyor. "Tamam. *Lanet olsun*. Koridorda konuşabiliriz."

"Sadece bunu yapacağımızı düşünmen çok tatlı." Elini çevirip parmaklarımı bileğine doladım ve omzumun üzerinden bakarak onu kapıdan dışarı çektim. "*Hoşça kal* Luca."

"Güvenliği çağırırsam mı?" diye sorar Luca küçük bir sesle ve Zander iç çekince ben de bir kahkaha atarım.

"Hayır."

"Tamam..." Sesi çok endişeli geliyor ve ben de kapıyı yüzüne kapatmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Zander koridorda bizi durdurmaya çalışıyor ve ben de elimi bileğinden boynunun arkasına kaydırıp ona yaklaşıyorum, böylece sesimi başka bir yumuşak, boğuk fısıltıya indirebiliyorum.

"Dinle, dışarı çıkıp arabama bineceksin. Eğer direnirsen, yurttan kalan herkesin senin inlemelerini duymasını sağlarım."

Bana çaresizce bakıyor ve gözlerinin bu kadar geniş olması ve yanaklarındaki sakalların cildindeki pembe izleri tam olarak gizleyememesi beni şaşırtıyor.

"Beni kaçırırsan, en azından nereye gittiğimizi söyleyebilirsin."

Siktir. Onu sikmek için buraya gelmişim. Artık onu kafamdan atmaya çalışıp çalışmadığımı bilmiyordum, ama son birkaç gündür vücudumu saran gerginlikten sonra, onun sıkı ağzının benim sikimde olduğu anı, sadece onun kışına girmenin ne kadar iyi hissettireceğini görmek istememe neden oldu... Onu hemen soymazsam, aptalca bir şey yapacağımı biliyorum.

Görünüşe göre yeterince çabuk başaramamışım, çünkü düşüncelerim kayıyor. Belki onu utandırmayı bitirmemişimdir, ya da belki ona müstehcen konuşurken kıvranışını seviyorumdur. Kendime, bir sonraki maçından önce kafasına girmeyi başardığımı söyleyebilirim, böylece o batırdığında gülebilirim...

Ama gerçek şu ki, onu toplum içinde utandırdığımda sesinin biraz yükselmesini dinlemekten vazgeçmedim. Bana ne kadar istemediğini söylemeye çalışırken, vücudu tam tersini gösterirken onunla mücadele etmesini izlemekten vazgeçmedim.

Onu sınırlarına kadar zorlamak istiyorum, ta ki beni evime götürmem için *yalvarana kadar*, böylece onu paramparça edebileyim.

Zander Braithe ile henüz *işim bitmedi* ve bir yanım, onunla yatarsam aramızdaki bu gerilim ve hissedilir *ihtiyaç* kaybolacak diye endişeleniyor.

Yani...

"Bir randevuya çıkıyoruz, Dimples. Merak etme," diye ekliyorum, ağzı açık kalmışken. "Ben ısmarlıyorum."

Bölüm
Dokuz

RANDEVU MU?

Kerian tüm bunları Luca'nın önünde bir *randevu* için mi yaptı? Of, o çok sinir bozucu.

"Hadi ama Kerian," diye iç çekerek söylüyorum ve ellerimi şortumun ceplerine sokup onun önüne geçiyorum. Antrenmandan yeni geldiğim için randevuya uygun giyinmedim ama onu yurt odamdan çıkarmam lazım. Aklında ne varsa, umarım lanet olası bir kıyafet kuralı yoktur.

Arkamda onun ağır ayak seslerini ve yumuşak bir kıkırdama duyuyorum. Tanrım, sinir bozucu.

Günlerce beni görmezden geldi, sonra da onu özleyip özlemediğimi soran aptal mesajlar gönderdi. Sonra da yüzüsüzce odama gelip beni randevuya zorlamaya mı kalkışıyor?

Onun sert talepleri altında bedenimin nasıl çiçek açtığını itiraf etmeyi reddediyorum. Son birkaç gündür zaten yeterince zihinsel enerjimi tüketti.

Hiç kimseyi Kerian'ı kadar duymak için bu kadar çaresizce beklemedim. Her geçen gün daha da gerginleşiyordum, daha da sinirliydim, daha da kafamdaydım. Hepsi onu orgazm ettikten sonra beni görmezden geldiği için.

Tanrım, o oral seks hala zihnimde taze, o anı o kadar yoğun ki, her düşündüğümde, şu anda bile pantolonumun içinde kendimi düzeltmek zorunda kalıyorum.

Özellikle şimdi, Kerian'ın yanında yürürken, onun baş döndüren kokusunu içime çekip profiline bakarken. Onun yanında bu kadar dengesiz davranmayı bırakmam lazım. Bu randevudan sonra, işimiz bitti. Artık yok. Beni görmezden geldiği birkaç gün, beni o kadar dengesiz hale getirdi ki, antrenmanda neredeyse her şeyi mahvedecektim. Ve mahvedemeyeceğim tek bir yer varsa, o da futbol.

Bu benim çıkış biletim. NFL, ailem için daha iyi bir hayat demek. Benim için her şeyi feda eden anneme borcumu ödemenin yolu. *Hala* fedakarlık yapan anneme. Hala benzin, yemek, cep telefonu ve araba sigortası için param olması için kendini paralamaya devam ediyor. En azından ona bakabilir, benim ve Colson için yaptığı her şeyin karşılığını ödeyebilirim.

Ama dikkatim dağınık olursa bunu yapamam. Kerian dikkatimi dağıtan bir unsur. Odamda yapacağı saçmalıklar konusunda endişelenmeseydim, randevu için bana baskı yaptığında ona siktirip gitmesini söyledim. Ama Luca oradaydı ve Kerian'ın psikopat davranışlarının neye yol açacağı belli değildi.

"Gümüş renkli araba," diyor Kerian, park yerindeki tek gümüş renkli arabayı işaret ederek.

Arabayı görünce boğazımdan düşük bir ıslık çıkar. Güzel bir araba. Benim hurda arabamdan çok daha güzel. "Epey pahalıya mal olmuş olmalı, Richie Rich," diye mırıldanıyorum, arabaya doğru yürüyüp onun kilidi açmasını bekliyorum.

Kerian'ın çenesi sıkı ve gözleri boş bakıyor. Sokağın ortasında gördüğüm ifadeyle aynı. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sormak istiyorum ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye ihtiyacım yok. Hiçbir şey öğrenmeme gerek yok. Bu... *randevudan* sonra, onunla işim bitti. Numarasını engelleyeceğim ve sadece sahada karşı karşıya geldiğimizde onu göreceğim.

"İçeri gir, Dimples."

Gözlerimi devirerek arabaya biniyorum, istediğim gibi kapıyı çarpmamaya dikkat ediyorum. Bu araba o kadar güzel ki, ona zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sahibinin pislik olması arabanın suçu değil. "Nereye gidiyoruz?"

Kerian'a döndüğümde dudakları sert ve talepkar bir şekilde dudaklarıma değiyordu. Aklımın sesine karşı, inleyerek elimi onun sarı saçlarına geçirdim. Beni öperken beynim bulanıklaştı ve tamamen kapandı. Ona bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, ama düşünemiyordum. Tek bildiğim, dudaklarının bana dokunuşu, dilinin dilime kayışı ve güçlü ellerinin beni yerinde tutmasıydı.

Ağzımı bıraktığında nefesim hızlanır. İnlerim ve daha fazlası için ona doğru eğilirim. Bundan utanmıyorum çünkü Kerian tekrar eğilir ve istediğimi verir, beni coşkuyla öper.

Herkes geçip gidebilir. Herkes bizi arabasında, lanet olası gençler gibi öpüşürken görebilir. Herkes beni en büyük rakibimle lanet olası bir genç gibi öpüşürken görebilir. Görebilirler ve...

Umurumda değil. Umursayamıyorum. Kerian beni bu haldeyken, eli saçlarımda, dili ağzımda ve kokusu burnumda iken umursayamam.

Mahvoldum.

Bu sefer Kerian uzaklaşırken, homurdanarak elini göğsüme koyuyor. "Uslu dur, Dimples. Randevumuz var."

İtirazımı yutarak başımı sallıyorum ve rahat deri koltuğa yaslanıyorum, yüzümün onun arabasından ne kadar etkilendiğimi göstermediğini umuyorum.

Kerian kampüsüne yaklaşır ve bir pizzacıya girer.

"Ne şık bir randevu," diye mırıldanarak arabadan indim. Bu sefer kapıyı *sertçe* kapattım.

"Pizzayı sevmez misin, Braithe?" Kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatır. "Akşam yemeğini atlayıp benim evime gidebiliriz."

Gözlerimi devirip restorana giriyorum. Onun evine gitmek mi, hadi oradan. Bu, duyduğum en büyük tuzak.

Garson bize istediğimiz yere oturmamızı söyler ve Kerian beni restoranın arka tarafındaki, acil çıkışa yakın bir masaya götürür.

Ön kapıya bakan kabine kayıyorum ve Kerian karşımda oturmak yerine yanıma kayıyor.

"Ne oluyor, Slade? Kabinin diğer tarafında yer var." "Sen buradasın, neden oraya geçesin ki?"

Bu konuşma sırasında gözlerim kafamın arkasına yapışıp kalacak. "Bu kadar yakın oturmak için çok iriyiz. Sen ısı yayıyorsun."

Kendinden emin bir şekilde sırtıyor, ama yine de yerinden kıpırdamıyor.

Beni geçerek, tutucudaki menüleri alır ve birini önüme koyar. "Ne istersen sipariş et."

"Evet, teşekkürler. Ne kadar da centilmen." Menüü inceleyip on iki parçalık hafif baharatlı kanat, büyük boy pepperoni pizza ve büyük boy salata sipariş ediyorum. Hepsini yemeyeceğim ama onun parasını harcayabilirim. "Ve paylaşmayacağım."

Kerian karanlık bir şekilde güler. "Ne dersen de, Dimples."

Garson gelir ve siparişlerimizi veririz. Boş olan tarafımıza keskin bir bakış atmasına rağmen, ikimize de imalı bir şekilde gülümser. Kerian hiç etkilenmemiş gibi görünürken, ben yanaklarım kızarır ve menüleri tutucularına geri koymakla meşgul olurum.

"O senin tipin mi?" diye sorar, kızı cinsel bir bakışla değil, daha çok bir rakip olarak değerlendirir gibi inceler.

Ona evet demeliyim, benim tipim *kadınlar*, o değil, ama arabasında beni öptüğü ve benim de buna çaresizce ihtiyaç duyduğum için, buna karşı çıkacak bir gerekçem yok.

"Hayır." Daha fazla açıklamıyorum. Ona, garsona nazik davrandığını dışında onu neredeyse hiç fark etmediğimi söylemiyorum. Güzel olabilir, ama ben fark etmedim. Çünkü o bana çok yakın oturuyor.

"Antrenman nasıldı?" diye alaycı bir tonla soruyor.

"Saçmalamayı kes, Slade," diyorum, ona dönerek. "Neden beni günlerce görmezden geldin? Beni bir ara sokakta ortada bıraktın. Ne olduğunu

Ne olduğunu söyle. Birkaç cevap hak ediyorum."

Bana yoğun bir şekilde bakarken çenesi titriyor. "Şimdi bunu mu konuşmak istiyorsun?"

Elini uyluğuma koyduğunda irkildim. Elini çekmediğimde gözlerinde dans eden o yaramaz ışıltıyı izleyerek zorlukla yutkundum. Ama yine de cevap verdim. "Evet."

Gülümser, parmaklarını uyluklarımdan yukarı doğru kaydırır ve şortumun içinden penisimin başına ulaşır. Ona şaşkın şaşkın bakarım, ama durmasını istemem. Bunun yerine, bacaklarımı açarım ki daha rahat ulaşabilsin.

Gülümsemesi, şortumun üzerinden penisimi kavradığında karanlık bir sırtışı dönüşür. "Hayır, konuşmak istemiyorsun, Dimples. Sana dokunmamı istiyorsun. Pantolonunun içinde boşalmanı istiyorum. Hem de seyircilerin önünde. Değil mi?"

"Dur, Slade," diye fısıldarım, gözlerimi zorla açarak restoranın etrafına bakarım. "Etrafta insanlar var."

"O zaman sesini alçaltman gerek." Bana yaklaşır ve dişlerini boynuma geçirir. "Ya da benim için çığlıkatabilirsin, umurumda değil. Nirvana'yı tekrarlamak ister misin? Seni şu anda bu masanın altında dizlerinin üzerine çöktürebilirim, değil mi? O sürtük boğazını sikimle doldurmamı çok isterdin."

Cildime değen ateşli sözleri beni titretir. "Kerian..."

Elimi tutup pantolonunun fermuarının üzerine koyar, sertliği avucumun altında titriyor. "Ne oldu Dimples? Sana dokunmam hoşuna gitmedi mi?"

Nefes nefeseyim, başım heyecandan dönüyor. Onu durdurmam lazım. Tek bir randevu ve hepsi bu. Ama lanet olsun, Kerian'ın yetenekli elleri benim için her şey demek.

Yine de, elimle onun penisini elimden geldiğince kavıyorum, yavaşça okşuyorum, onun ne kadar sıcak ve sert olduğunu seviyorum. *Benim için* sıcak ve sert.

Kerian mırıldanıyor, geri çekilmeden önce çenemi kokluyor. "Evet, hoşuna gittiğini biliyordum. Etrafta kim olursa olsun, ellerimin sana dokunmasından hoşlanıyorsun. Bana ağgözlüsün, değil mi?"

Düşünebileceğimden daha hızlı bir şekilde, Kerian elini şortumun bol bacağına içine sokar ve çıplak sikimi sıkıca kavrar. Sikimin başından ön sıvı sızar ve sikimi kayganlaştırır, böylece beni alaycı bir şekilde mastürbasyon yapabilir.

Henüz bitirmemişti. Sözleri içimde bir heyecan dalgası yaratır ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamam. "Kalıp yemek yemek ister misin, Braithe, yoksa benimle eve gelmek ister misin?"

"Denedim," diye fısıldayarak inlerim, hala kot pantolonunun üzerinden onu okşuyorum. O iniltiyi bastıramayınca kendimi haklı hissediyorum. "Neredeyse bir hafta boyunca beni görmezden geldin."

"Şu anda buradayım. Ve seni istiyorum."

Onun bu kadar kolay itirafı beni şaşırttı, gözlerimi kocaman açarak ona baktım. Bakışlarının ardında dolup taşan şehveti görebiliyordum. Birçok şeyi taklit edebiliyor olabilir, ama gördüğüm bu duyguyu taklit edemez.

Kerian'ın usta elleri, etrafımız insanlarla dolu bir restoranda, masanın altında benimle oynuyor. Ve ona durmasını söylemeye dayanamıyorum. Tek istediğim, müşterilerle dolu bir restoranın önünde bile olsa, patlayana kadar bana dokunması.

Aramızda hava bile geçmeyecek kadar bana yaklaşan Kerian, kulağımı ısıyor, neredeyse acı verecek kadar dişlerini kulak mememe batırıyor. "Söyle yeter, seni evime götürüp sırt üstü yatırıp adımı haykırmanı sağlayacağım."

"Akşam yemeği, Slade," diye fısıldıyorum, karnımın gurultusu, onun eli beni sertçe çekerek sarsarken çoktan unutulmuş durumda. Kulüp tuvaletinde de bana böyle dokunmuştu, bu his başımı döndürüyor.

O karanlık kahkaha, omurgamdan aşağı dans eden ecstasy dalgaları gönderir. Gözlerimi ona çevirip ağzımı açarak durmasını söylerim. Ama ağzımdan çıkan tek şey zayıf bir inilti olur. Onlarca insanın önünde, boşalmaya o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

"Yemekten sonra yiyebiliriz." Penisimi kavradığında boğazımdan yüksek bir inilti çıkıyor. "Seni o kadar sert boşaltabilirim ki, Nirvana'da olanlar çocuk oynacağı gibi kalır. Seni mahvolmuş görmek istiyorum, Dimples. Benim için parçalanmanı istiyorum." Eli penisimde yavaşlıyor, beni orgazma yaklaştırıyor ama bıçak sırtında bırakıyor.

"Kerian..." Kırık bir plak gibi, sadece onun adını söyleyebiliyorum. Daha fazlasını istiyorum, başladığı işi bitirmesini istiyorum. Sadece bir kez olsa bile. Sadece bu gece. Buna ihtiyacım var.

"Seçim yap, Zandy. Ya kalıp yemek yeriz..." Başparmağını penisimin başı üzerinde gezdirip tekrar mastürbasyon yapmaya başlar, ayak parmaklarım kıvrılır. "Ya da seni eve götürüp sikmeme izin verirsin. Ne yapacaksın?"

Kalmak ve yemek yemek istediğimi söylemek için ağzımı açtım, ama bunun yerine ağzımdan çıkan kelime "Öp beni" oldu.

Kerian'a iki kez söylemeye gerek yok. Dudaklarımızı birbirine çarptırıyor, arabada olduğu gibi aynı sahiplenici öpücük. Ve kulüpte. Ve lanet olası futbol sahasında.

Elini saçlarıma geçirir ve başımı geriye doğru çeker, ben dudaklarına nefes nefese bakarken gözlerimin içine bakar. "Seçimini yap, Braithe. Şimdi."

Tam o anda, garson pizzalarımızı ve kanatlarımızı getirir, yüzünde geniş bir gülümsemeyle yemeklerimizi masaya koyar. "Tamam, buyurun."

Kerian elini sikimden çekiyor ve dilimin ucunda biriken protesto iniltiğini bastırmak için tüm irademi kullanıyorum. Beni böyle bırakamaz. Sikim acı verici bir şekilde zonkluyor, Kerian'dan sadece onun verebileceği şeyi vermesi için yalvarıyor.

Nirvana'dan fırlayıp çıkmadan önce, ona evet, beni eve götür diyecektim. Tedbiri elden bırakıp, onun evine döndüğümde bana ne isterse yapmasına izin vermeyi planlıyordum. Bu, gece boyunca dizlerimin üzerinde kalmam ya da o beni becerirken kıcımlı havaya kaldırmam anlamına geliyorsa, umurumda değildi.

Gerginim, Kerian'la geçireceğim geceden ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama siktir et. Nirvana'dan kaçtıktan sonra, Kerian'la her şeyi deneyimlemek için tek şansım bu olacak, sonra onunla ilişkiyi keseceğim. Bir geceden fazlası olamaz. Odaklanmam lazım, ama Kerian odaklanmamı engelliyor.

Ama bu, bu gece kendim olamayacağım, bir kez olsun kendimi bırakamayacağım anlamına gelmez. Onun istediği gibi beni parçalamasına izin vereceğim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve korkutucu, ama bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum.

Gözlerimi Kerian ve kendini beğenmiş ifadesinden ayırmadan garsona soruyorum, "Bunu paket yapabilir miyiz?"

Bölüm On

KERIAN

Ne sipariş ettiğimi hatırlamıyorum, ama Zander'ın tadı ağzımdan çıkmıyor.

Onu kızdırmak, pantolonuna boşalana ya da istediğime boyun eğene kadar çıldırtmak istedim. Ne zaman kontrolü kaybettiğimi ve elini bacaklarımın arasına soktuğumu bilmiyorum, ama bu beni mahvetmek için çok iyi bir iş çıkardı.

Ama önemli değil. Sonunda istediğimi elde ettim. Zander arabamın yolcu koltuğunda sinirli bir halde oturuyor ve benim daireme doğru gidiyoruz.

Boş dairem.

Umarım komşular bütün gece uyanık kalmaya hazırdır, çünkü ona sessiz olmasını söylemeye niyetim yok. Her çığlığı, her iniltiyi duymak istiyorum. Sanki bildiği tek kelimeymiş gibi benim adımları söylemesini istiyorum.

"Dinle, Kerian. Ben..." Elimi arabanın konsolunda kaydırıp şortunun içinden onu tutuyorum. Sözleri keskin bir nefesle kesiliyor ve ben onun aletini sıkıduğunda pek de nazik olmadığını biliyorum. Ama onun kafasında bunu on bir şekilde çevirdiğini görebiliyorum.

"Fazla düşünme, Dimples. Kendine zarar vereceksin." Saçmalıyorum.

—Zander, onu dinlediğim kadarıyla, o stereotipik aptal sporculardan biri gibi gelmedi bana. Elbette, etkileşimde bulunduğumuz çoğu zaman kanı yanlış kafaya akıyordu, ama bunun olmasını ben sağladım.

Şimdi de onu şortunun üzerinden sert ve hızlı bir şekilde okşarken bunu yapıyorum ve o, gözleri hala açık olmasına rağmen başını geriye atıp titreyerek bacaklarını açıyor.

Gergin görünüyor.

Aklım ilk seferime kaymaya çalışıyor.

Gergin miydin?

Siktir, ben ayık mıydım ki? Gençliğim futbol, arkadaşlarımla sarhoş olmak ve mümkün olduğunca evimden uzak durmak için her şeyi yapmakla geçti.

. Diğer her şey, düşünmek istemediğim anılardı.

Bu yüzden emin değilim.

Ama gözleri biraz genişlemiş ve adımı söylemeye başladığını duydum.

Elimi bacaklarının arasında tutuyorum, onu inleyecek kadar sertçe sıkıp, koltukta kıvrana kadar okşuyorum. Apartmanımın otoparkına vardığımda onu bırakıyorum.

Kapıyı açmak için döndüğümde, Zander bileğimi yakaladı. "İçeri girmeye gerek yok. Burada yapabiliriz."

Gözlerinde şimdi yeni bir şey var, sıcak, kıvrımlı ve ifadesinden omurgam boyunca ilerleyen, beni aydınlatan karıncalanma hissi uyandıran bir şey.

Arzu.

"Oh, hayır. Sanmıyorum, Braithe. Apartmana çıkacağız ve sen düş alacaksın. Güven bana." Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, onu arabadan çıkarmak için omzumun üzerinden sözlerimi fırlatarak, paketlerimizi alıyorum. "Sana yapmayı planladığım şey için temiz olmak isteyeceksin."

Bir an sessizlik olur, sonra arabanın kapısının çarpması ve ağır ayak sesleri duyulur. "Ne demek istiyorsun?"

Ona bir bakış attım, gözlerimin muhtemelen onunkiyle aynı ateşi yansıttığını biliyordum, çünkü ne demek istediğimi *biliyordum*.

"Görürsün."

Ben kapıma varıp kilidi açana kadar birkaç saniye sessiz kalır. "Hayır, ama... gerçekten. Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermek yerine onu gömleğinden tutup, yarı çekerek yarı iterek daireye soktum ve kapıyı arkamdan kilitledim. Pizza kutularını masaya atmıştım ki, o bana yapışmaya çalıştı — lanet olası hevesli sürtük — ama onu koridordan itip banyoya götürdüm.

"Şimdi... Oraya girip kendini *iyice* temizlemeni istiyorum, Dimples. Hiçbir yeri atlama, yoksa seni geri getirip kendim yaparım." Onu odanın içine iteklerken, geniş gözleri ve yanaklarını kaplayan kızarıklığı izlemekten zevk alıyorum.

Birkaç saniye daha sessizlik olur, sonra düşük bir küfür duyulur ve ardından ayak sesleri. Birkaç dakika sonra su akmaya başladığında, dudaklarımdan kendini beğenmiş bir gülümseme

dudaklarımdan süzölür. Direnmeye çalışabilir, ama Zander Braithe benim için iyi olmak istiyor *gibi görünüyor*.

Bunu itiraf etmeliyim, bu düşünce hoşuma gidiyor.

Odasını bulması için kapıyı açık ve ışığı açık bırakarak odama gidiyorum ve birkaç malzeme arıyorum.

Zamanımı iyi kullanıyorum, yatak örtüsünün düzgün olduğundan ve o kapıdan girdiğinde kayganlaştırıcı ve prezervatiflerin görünür yerde olduğundan emin oluyorum. Zander'dan çıkarmayı planladığım sesleri komşularımdan en azından *biraz* gizlemek için müzik açmayı düşündüğümde, banyo kapısının açıldığını duyuyorum.

Ayak sesleri beni döndürür ve bakmamak için kendimi zor tutarım. Orada sadece *benim* havlumla durmaktadır, elleri havlunun kenarlarını oynatmakta ve gözleri endişeyle etrafta dolaşmaktadır.

"Güzel oda," diyor zayıf bir sesle. Gözlerinin yataktaki prezervatiflere ve kayganlaştırıcıya takılıp hemen başka yere kayması beni büyülemiş durumda, sanki onlar ona uzanıp ısırarak üzülmüş gibi. Geri almak istediğini söylemek için artık çok geç... ve bunu söylese bile, kaçmaya çalışıyor gibi görünmüyor.

Orada durmuş, talimat bekler gibi bana bakıyor.

Ayağa kalkıp tişörtümü başımdan çıkarıyorum, sonra parmağımı ona doğru kıvrıyorum. "Buraya gel, seni lanet köpek yavrusu. Yatağa çık."

Ağzını açıp kapatıyor, sanki itiraz etmek istiyormuş gibi, ama göğsünü kaplayan kızarıklık, göstermeye çalıştığı meydan okumayı ele veriyor. Titrek nefes alışını onu gerçekten cesaretlendirmiyor gibi görünüyor, ama yine de odanın karşısına doğru sendeleyerek yürüyor ve çarşafımın kenarına oturuyor. Zander parmaklarıyla kumaşı okşuyor ve nefesini veriyor.

"Tabii ki pahalıdırlar."

Bu iğneleme onu daha iyi hissettiriyor, ona bir tür denge sağlıyor gibi görünüyor. Ben bunu *istemiyorum*, bu yüzden öne çıkıp bacaklarının arasına giriyorum, onu geri itiyorum ve omuzlarının siyah kumaşa çarpmasını memnuniyetle izliyorum.

Siktir, benim yatağında çok yakışıklı görünüyor, değil mi?

Dizimi öne doğru kaydırduğimde, refleks olarak geri çekilir ve ben hareketimi bitirdiğimde, kral boy yataktaki sırtüstü yatmaktadır ve havlu o kadar aşağıya inmiştir ki, kalçalarının üzerinde uzanan mükemmel V çizgisini görebiliyorum. Vücuduna bu kadar iyi baktığı için onu içime çekiyorum, böylece her kas öne çıkıyor ve dilimin her santimini izlemesini,

onu götüreceğim yasak bir yerin haritası gibi ezberlemek için.

Zander bana bakıyor ve yüzünde yine aynı şeyi görüyorum: gerginlik, endişe. Ve bunun altında, burada bulunarak ve üniversite hayatı boyunca nefret ettiği birine kendini açarak ne kadar heyecanlandığını ve *cesur* olduğunu.

Hm. O bir şekilde güzel.

Planlarım vardı. Parmaklarımı kayganlaştırıp onu ertesi gün *bağırıp çağırmayacak* kadar hazırlamak, sonra da bütün gece onu sıkmak ve onu kovduğumda yürüyemeyecek hale getirmek istiyordum.

Planlar.

Planlar..

Planlar, ve bunları gerçekleştirebileceğimden emin değildim, çünkü havluyu kalçalarından çektiğimde ve o bileklerimi yakaladığında, çıplak vücudunun uzunluğuna bakıp hafifçe titreyen parmaklarına baktığımda, bunu sert ve hızlı yapmayacağımı anladım.

"Merak etme, Braithe. Seni o kadar sert boşaltmayı planlıyorum ki, hayatının geri kalanında her orgazm olduğunda benim adımı haykıracaksın."

Zander, sesimin ne kadar kibirli geldiğine burun kıvrıyor, ama bileklerimi bırakıyor ve yatakta yer değiştirerek yastıklarına yaslanıyor, böylece ben de onun peşinden sürünerek gidebiliyorum. Tekrar bacaklarının arasına yerleşiyorum ve o, sanki hiçbir uyarıda bulunmadan penisini içine sokacakmışım gibi kendini hazırlıyor.

Bu beni gerçekten sinirlendirir, havluyu çekip bir kenara atarım.

O çıplakken ben hala kot pantolonumla buradayım ve itiraf etmeliyim ki, bu dengesizlik içimi kıpır kıpır ediyor. Onu merhametime bırakmış olmanın hissini seviyorum... ve elimi indirip parmaklarımı alaycı bir şekilde uyluğunun şişkin kısmında gezdirip sonra parmaklarımı dizinin arkasına takınca göğsünden çıkan düşük bir iniltiyi daha da çok seviyorum. Bacağını yukarı çekip yana doğru bastırdığımda, yine düşük bir ses çıkarır.

O seslerle dolu, değil mi? Sırf benim için bir şarkı çalan inlemeler ve iniltilerden oluşan lanet bir senfoni.

En sevdiğim şarkı.

Siktir, bundan önce müziği sevdiğimden bile emin değilim.

Yatağın üzerinde onun kalçalarının arasına karnımı dayadığımda dudaklarından şok olmuş bir ses çıkar, ama bu ses bir çığlık ve inilti karışımı haline gelir.

dişlerimi onun iç uyluk kısmına geçirip, ertesi gün morluk olacağını bilecek kadar sert ısırıldığım

ertesi gün morluk olacağını *bildiğim kadar* sert ısırıldığım.

Bu düşünce beni gülümsetiyor — bunu saklamaya çalışacak mı? Takım arkadaşlarının yanında duş almaktan kaçacak, kimse ne olduğunu sormaz umuduyla? Ya da belki kulüpte tanıştığı seksi bir kızla geçirdiği çılgın gece hakkında bir yalan uydurur.

Bu düşünce beni biraz çılgına çeviriyor ve dudaklarımı onun cildinde gezdirip tekrar ısırıyorum.

"*Ne oluyor lan?*" Elimi kaldırıp avucumda testislerini nazıkçe yuvarladığımda küfür boğazında kalır. Sırtı kavislenir ve bu bana daha fazla yaklaşmam için yer açar, böylece burnumu kıkına sürtebilir ve dişlerimle kıkını ısırırım. Bu sefer sertçe emerim ve bu da boğazından başka bir ses çıkarır.

Geri çekilip derisinde oluşan morluğu gördüğümde, içimden bir canavar gibi bir tatmin duygusu yükselir. Bunu *istiyorum*. Onu o kadar iz bırakacak şekilde işaretlemek istiyorum ki, aynaya baktığında benim burada olduğumu bilmeden edemeyecek.

Bu... farklı. Ben *niyetlerle* uğraşmam.

"K-Kerian?" Zander'ın sesi yumuşak bir soru olarak çıkar ve hareket etmeyi bıraktığımı fark ederim. Vücuduna bakıyor ve gözlerinde yine aynı şeyi görüyorum: çaresizlik, yakıcı bir beyaz sıcaklık, ama altında hafif bir endişe. Belirsizlik. Sinirlilik.

"Bir şey mi..." Aniden her iki uyluğunu da geri itip bacaklarını genişçe açtığımda sesi kesildi. Sıcak ve benim sabunum gibi kokuyordu - ve dilimi deliğine sürttüğümde tadı temizdi. "Oh, *lanet olsun*."

Ona zar zor dokundum ve uylukları ellerimin altında titriyor. Dilimi düzleştirip deliğinin etrafında yavaşça daireler çizerek ona bakmak için gözlerimi yukarı çevirdiğimde, bakışlarında sadece şehvet dolu bir bulut ve genişlemiş göz bebekleri görüyorum. İstek. Arzu. İhtiyaç.

Tüm dikkati bende. Daha iyi.

Daha iyiden de öte, her şey.

Kot pantolonumun içinde penisim acı verici bir şekilde sertleşmiş durumda, ama bu hissi görmezden gelip önümdeki ziyafete odaklanıyorum... çünkü dürüst olmak gerekirse, Zander Braithe tam da öyle bir şey. Daha önce hiç bu kadar dikkat etmemiştim. Partnerimin orgazm olmasını her zaman sağlarım, çünkü kötü bir sevişici olduğum söylenmesine izin vermem, ama hiç kimseyi gerçekten parçalamak için zaman ayırmamıştım.

Sadece Zander'ı parçalamak istemiyorum, nedense onun her bir parçasını dokunarak nasıl bir his olduğunu görmek istiyorum.

Ellerim açgözlülükle kalçalarını kavrar, onu bana doğru çekerken üst vücudumun gücünü kullanarak onu kaldırıyorum, böylece ona tam erişimim olur. Bu konuda titiz değilim. Onu yalarken *açgözlüyüm* ve göğsünden yayılan düşük frekanslı zevk sesi, bağımlısı olabileceğimi bildiğim bir uyuşturucu gibidir.

Yine kış deliğinin etrafında daireler çiziyorum ve o, tutarsız ve küçük inlemelerle karışık bir şekilde mırıldanmaya başlıyor.

"Bak, Slade, ben, mffuck. Ben değilim..." Dilimi sertleştirip girişinin sıklığını hafifçe dürtünce, sadece birazcık, ama sırtını yataktan kaldırmaya yetecek kadar, nefesini keser. "İstemiyorum... Ben... oh, tanrım, bunu nasıl *yapıyorsun?*" diye neredeyse protesto edercesine sızlanır, aslında bana dik dik bakabilmek için ön kollarını altına sokar.

Bu, göğsüne yayılan kızarıklığı, ısırdığı için hafifçe şişmiş alt dudağını mükemmel bir şekilde görmemi sağladı.

Bu, onun bunu ne kadar istediğini görmemi sağladı, ancak görüşüm, sanki bana dokunmam için yalvarır gibi dik duran, sertleşmiş penisi tarafından yarı yarıya engelleniyordu.

Cevap vermeden sadece kaşlarımı kaldırıyorum ve yaptığım şeye geri dönüyorum, dilimi düzleştirip baskı uyguluyorum. Daha önce hiç kimseye bu kadar dikkat etmemiştim, ama kışını yavaşça gevşetip uyluklarını daha sert titretirken vücudunun verdiği hissi sevmediğimi söyleyemem. Sadece dilimle onu boşaltabileceğimi bilmek beni heyecanlandırıyor, deliğinin kasları gevşeyip içini daha derine bastırabildiğim ve neredeyse elimden kaçacak kadar yalayabildiğimde ne kadar tatmin edici olduğunu düşünerek kendimi kaybediyorum. Üzerimde kıvranıyor ve kalçalarım çarşafı sürtünüyor, rahatsız edici sürtünme bu durumun beni ne kadar heyecanlandığını hafifletmiyor. Daha fazlasını ne kadar istediğimi.

Yine inleyene kadar uyluklarını sıkıyorum ve düşük bir iniltiyle dilimi geri çekiyorum, kalçalarını genişçe açarak ısrarımla biraz açıldığını, kışının bana ne kadar aç olduğunu görebiliyorum.

Dilimin yerine o sıkı kasların benim sikimi sıkıştırdığını hissettiğimde ne kadar iyi olacak.

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Hareket ediyorum, yağlayıcıya uzanırken o tekrar kıvranana kadar testislerine burnumu sürtüyorum. Eli

penisine uzandığında, kalçalarını bırakıp bileğini tutuyorum ve konuşmak için yeterince geri çekiyorum.

"Sana kendini okşayabileceğini mi söyledim lan?"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve sikini yüzümün önünde seğirir. *Benim onun patronu olmadığımı* mırıldanmaya çalışsa da, sikinin ucundan damlayan küçük damladan ne kadar hoşlandığını *anlayabiliyorum*.

Kasıtlı olarak eğilip dilimi onun yarık kısmına sürerek tadına bakıyorum.

Omuzları düşer, vücudu sadece bu basit dokunuşla geriye doğru sallanır. Sanki tüm uzunluğunu ağzıma almışım gibi davranır.

"Siktir, sen tam bir fahişesin, değil mi Dimples? Seni her şekilde sikkemi mi istiyorsun? Söylememe gerek kalmadan, muhtemelen yuvarlanıp bir fahişe gibi yalvarırsın."

Gözleri büyür ve tekrar bana bakmak için ayağa kalkar. Daha önceki gerginlik yerine, bu isyankarlık kıvılcımını görmek güzel. "Siktir git."

Gülümsemem muhtemelen biraz acımasızdı, ama sikim o kadar sertleşmişti ki, sadece yüzündeki ifade ve olacakların vaadi yüzünden pantolonumun içine boşalacakmışım gibi hissettim.

"Eğer böyle oynamak istiyorsan, tamam." Oturup parmaklarıma kayganlaştırıcı damlatıyorum, sonra tükürüğüyle ıslanmış kıkına yaklaşıp parmağımı eklemine kadar sokuyorum. Elektrik çarpmış gibi sarsılıyor, ama onu yeterince çalıştırdığım için bunun acıdan olmadığını anlayabiliyorum.

Zander kızarmış ve nefes nefese kalmış, ben parmağımı yavaşça daha derine sokarken, sonra geri çekerken prostatına dokunmak için parmağımı büküyorum.

"Oh... oh *lanet olsun*." diye fısıldadı yine, bir elimle bileklerini karnına sabitlerken benim tutumumda sarsıldı. "Siktir, Kerian." Adımı inleyerek söyledi ve sesinin tonu vücudumu neredeyse titretti.

O benim dokunuşuma karşı sallanana kadar onu bir parmağımla sikiyorum ve yağın ıslak kayganlığı bana onun benim için hazır olduğunu söylüyor. İkinci parmağımı eklediğimde, tekrar sarsılıyor, penisi daha fazla ön sıvı akarken bir kez daha seğiriyor.

Ağırlığımı kullanarak onu sabit tutmak için yukarı kaymak kolaydır - kirpiklerinin titremesini, dudaklarının açılmasını izleyebilecek kadar yaklaşmak baş *döndürücüdür*. Parmaklarımı kıvrıp o tatlı noktaya tekrar dokunduğumda göz bebeklerinin daraldığını ve genişlediğini görebiliyorum.

Bana doğru eğiliyor, parmaklarımla onu siktığım hissine kapılıyor. Tüm vücudu altımda *titriyor* ve penisine dokunmadan bile boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum. Ben de boşalmak üzereyim.

Yüzümü izleme şekli, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakışıyla neredeyse sarhoş oldum.

Hiç kimse bana öyle bakmamıştı, sanki çaresizmişler ve benim tüm varlığımın, onlara verebileceğim her şeyin çekim gücüne kapılmışlar gibi.

Daha fazlasını istiyorum.

Onun etrafındaki evren takıntı dolu bir patlamayla yok olana kadar, bunu ne kadar istediğini *itiraf edene* kadar, bana öyle bakmasını *istiyorum*. Bana ne kadar *ihtiyacı olduğunu*.

Adımı, hıçkırıklarını, zevkini boğazında düğümlenirken duymak istiyorum. Bana ait olmasını istiyorum.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Duruyorum, parmaklarımı eklemlerine kadar onun içinde tutuyorum. Bir saniye boyunca, hala kıvranıyor, elimi sikmeye çalışıyor. Hareket etmediğimi fark ettiğinde, ağzı açık kalıyor.

"N-ne yapıyorsun?" Sesi vücudu kadar titriyor ve ben eğilip burnumu çenesine sürterek kulağına fısıldıyorum.

"Sana söyledim, Dimples. Bunun için yalvaracaksın... ve uslu bir çocuk olduğunda, seni o kadar sert becereceğim ki mahvolacaksın. Benim dışımda kimseye ait olamayacak hale gelene kadar seni becereceğim."

Bölüm

On Bir

Kerian'ın taleplerine karşı çıkma ve alay etme dürtüsü çok güçlü, ama sonra parmaklarını içimde tekrar esnetiyor ve sözler dilimde ölüyor. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu... inkar edilemez zevk, benimle oynandığımı bilmeme rağmen umurumda değil. Kerian'ın vücudumu bu kadar iyi nasıl bildiğini bilmiyorum, ama doyamıyorum.

Erkeklerden hoşlanmadığımı, bana bunu yapamayacağını, istemediğimi söylemeye çalışabilirdim, ama bunların hepsi yalan. Eşcinsel miyim emin değilim, ama Kerian'ın bana böyle dokunmasına izin veriyor ve bundan hoşlanıyorsa, *bir şey olduğum kesin*.

Bu ne anlama geliyor? Bütün erkekler mi, yoksa sadece Kerian mı?

Sanırım sadece Slade. Hiç kimse bana daha önce bu kadar kontrolsüz hissettirmemişti, aklımı başımdan alacak kadar zevk vermişti.

Parmağını bir kez daha esnetince çığlık attım, ayak parmaklarım kıvrıldı, cildimde ecstasy yayıldı. Lanet olsun, bu işte çok iyi. O kadar kontrolü var ki, bana zevk vermiyor olsaydı sinirlenirdim.

Sonra durur, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Boşalmak mı istiyorsun? Yalvar bana, Dimples. Lütfen demeni duymak istiyorum."

"Siktir git, Kerian," diye mırıldanıyorum, sözlerim her zamanki keskinliğini kaybetmiş olsa da.

"Yapabilirim," diyor, boynuma doğru yalamak için bana yaklaşıyor. İnlerken vücudumda tüylerim diken diken oluyor. "Seni çok iyi hissettirebilirim." Parmakları tekrar hareket ediyor, ama daha yavaş, zevki uzatıyor. "Tek yapman gereken lütfen demek, ben de sana hayatının en iyi orgazmını yaşatacağım. O kadar sert boşalacaksın ki, adını bile unutacaksın."

"Siktir, Kerian," diyorum tekrar, bir elimle bileğini tutarak. Durmasını istiyorum, onun ellerinde böyle hissetmek istemiyorum, ama siktir, o çok cazip. Sanki hakkı varmış gibi benden her iniltiyi ve iniltiyi çıkarıyor.

Onu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmiyor.

O, beni başımı geriye atıp kalçalarımı parmaklarına doğru itmeme neden olan o seksi, derin sesiyle mırıldanıyor. "Seni benim için yayabilirim, sikim prostatını sikebilir. Bunu istiyorsun, değil mi Dimples? İçinde olmamı, seni uçurmamı istiyorsun? Kimsenin sana veremediği bir şey vermeme

kimseye vermediğim bir şey vermemi mi istiyorsun? Başka kim sana böyle hissettirdi? Bu kadar iyi hissettirdi?

Tanrım, keşke ona bunun hiçbir şey olmadığını söyleyebilseydim. Seksin sadece seks olduğunu, daha önce de böyle bir zevk hissettiğimi. Ama bu yalan olurdu. Şu anda, sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum. Şu anda olan şey, daha önce hiç yaşamadığım bir şey ve başka kimseyle yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Bu sadece bana yaptığı şeyden daha fazlası, kim olduğu ile ilgili. Kerian'dan hoşlanmadığımı, kafamın karışık olduğunu ve onun bunu daha da kötüleştirdiğini kendime söylemeye devam edebilirim, ama buraya gelirken yol boyunca ne istediğimi düşünmek için zamanım oldu. Ve onu istiyorum. Kafam karışık olsaydı, onu dairesine kadar takip edip, bana söylediği gibi düş almazdım. Erkeklerden hoşlanmadığım şeklindeki boktan bahanim, Kerian'ın hemen fark ettiği son çareydi. Ne olduğumdan emin değilim, ama onu istediğimi biliyorum.

Siktir et, istediğimi alacağım... ya da bana ihtiyacım olanı vermesine izin vereceğim.

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimi açıp ona bakabilmek için. "Lütfen, Kerian."

Yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirir. Beni yalvartmak için uzun süre beklemesi gerekmedi. Bunu bu kadar çok istemeseydim, gözlerimi devirip onu iterdim, ama yapamıyorum.

"Aferin," diye mırıldanıyor ve beni derin bir öpücükle öpüyor, parmaklarını içimde gezdirirken dili ağzımın içine giriyor.

Öpüşürken inlerim, kalçalarımı hareket ettiririm. Boşalmaya çok yaklaştım. Hiç anal seks yapmadım, ama eğer kaçırdığım şey buysa...

Kerian'ın parmakları deliğimden kaybolur ve ben inlerim. Ağzıma gülerek başını sallar. "Bu kadar çabuk boşalmaya izin veremem, Dimples. Sikim içinde olduğunda, istediğin kadar boşalabilirsin."

Hayal kırıklığıyla homurdanmama rağmen, o beni itip pantolonunu kalçalarından aşağı indirince sesim kesildi. Lanet olsun, Kerian çok seksi. Her yeri sertleşmiş - göğüs kasları, karın kasları, baldırları ve kalçaları... penisi. Vücudundan dik bir şekilde dışarı çıkmış, bana tehditkar bir şekilde bakıyor.

Onun sikini daha önce görmüştüm, Nirvana'da ona oral seks yaparken. Ama yüzümde sallanırken ona pek bakmamıştım. Şimdi onu tamamen görebiliyorum. Uzun ve kalın, sapının üstünde belirgin bir damar var.

Kerian kendini avuçlayıp bir, iki kez okşuyor. Ağzım sulanıyor, yine yüzüme boşalmasını istiyorum.

Düşüncelerimi nasıl okuduğunu bilmiyorum, ama başını sallayarak kendini okşamaya devam ediyor. "Oral seks yok, Braith. Senin o sıkı, bakire deliğine dalmak istiyorum."

"Bakire olduğumu nereden biliyorsun?" diye soruyorum, ama nasıl bilmez ki? Bu şey benden dalgalar halinde yayılıyor. Benim birlikte olduğum tek erkeğin o olduğunu biliyor.

Bana alaycı bir bakış atıyor, ama cevap vermiyor. Sadece yatağa geri tırmanıyor ve yarı kapalı gözlerle beni izliyor. "Uzan. Seni hazırlayayım."

Titreyerek nefes alıp, dediğini yapıyorum. Kerian bacaklarımı ayırıyor ve ben ayak tabanlarımı yatağın yüzeyine düz bir şekilde bastırıyorum.

"Kerian..." diye fısıldarım, ama ne diyeceğimi bilmiyorum. "Merak etme, Dimples. Emin ellerdesin."

Kendinden emin ses tonu beni ona kaşlarımı kaldırmaya itti. "Her zaman bu kadar kendini beğenmiş misin?"

"Neler yapabileceğimi biliyorum. Ben işimi bitirmeden önce sen de bileceksin."

Yağlayıcıyı alır ve parmaklarını yağlar. Ben titreyerek nefes verirken, o benim girişimi okşarken yüzünü izlerim. Kerian alt dudağını ısırır, en gizli yerime bakarken gözlerinde heyecan parlar.

Yavaşça iki parmağını tekrar içime sokar, ben inleyip başımı geriye attığımda mırıldanır. "Sıkımsın. Sikimi boğacaksın, değil mi?"

Parmaklarını açarak deliğimi genişletirken prostatıma çarparak beni orgazma yaklaştırır.

"Boşalacağım," diyorum, parmaklarına doğru iterek.

Kerian, pislik herif, içime girmeyi bırakır ve parmaklarını sabit tutar. Daha fazlasını isteyerek inlerim.

Kerian öne eğilir ve meme uçlarımdan birini ağzına alır. "Henüz değil," diye sert meme ucuna fısıldadı. "Senin içine girene kadar olmaz." Diğer meme ucuma geçti, dişlerinin arasına almadan önce dilini üzerinde daireler çizdi. Acı, omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi ve sikimde yerleşti. Acıyı seveceğimi hiç düşünmemiştim, ama o benim varlığından haberdar olmadığım yanlarımı ortaya çıkarıyor.

Kerian beni açarken, yalıyor ve ısırıyor, örtmeyi umudumun olmadığı izler bırakıyor. Eminim birçok soru olacak.

soyunma odasında, ama umursayamıyorum.

Kerian eğilip karın kaslarımı yalıyor. Penisim seğiriyor, inerken ön sıvı akıyor, kalçalarımı onun parmaklarına doğru sallarken aynı zamanda penisimi Kerian'ın ağzına sokmaya çalışıyorum.

O gülüyor, bana ateşli bir bakışla bakıyor. "Seni emmemi ister misin?"

Hareket edemeden hızla başımı sallıyorum. "Evet."

"Sihirli kelime?" diyor şarkı söyler gibi. Cevap veremeden, parmaklarını kıvırıyor. O sinir demetine tekrar tekrar bastırırken sırtım yataktan kalkıyor. "Kelimeyi söylemen lazım, Braithe."

"Lütfen," diye inlerim, ağzını üzerimde hissetmek, parmaklarını içimde daha sert hissetmek ve boşalmak için yalvarırım. Tanrım, sadece boşalmak istiyorum. Beni o uçurumdan düşmekten alıkoyması, hem tahrik edici hem de sinir bozucu.

Kerian yine iç uyluklarımı ısıyor, izini daha sertçe içime emiyor. "Yalvarmanı seviyorum," diyor ve sonra penisimin başını sıcak ağzına alıyor.

Boğazımdan boğuk bir inilti çıkar, ben de ona doğru itiyorum, zevk omurgamdan aşağı akıyor, sinir uçlarımı ateşe veriyor.

Başını yavaşça yukarı aşağı sallıyor, yanaklarını çukurlaştırarak beni olabildiğince derine alıyor. Onun usta ağzı beni o kadar dikkatimi dağıttı ki, boşalacağımı söyleyene kadar başka bir parmak daha eklediğini fark etmedim ve o da penisimi ağzından çıkardı. Bu adaletsizliğe homurdandım. Boşalmak istiyorum, lanet olsun!

"Neredeyse hazırsın," diye fısıldadı, ıslak penisime üfleyip, titrediğinde sırtıttı. "Tanrım, çok duyarlısın." Mavi gözleri bana doğru parladı, neredeyse ruhumu delip geçecek gibi. "Bunu başka kimse anlamaz. Sadece ben. Anladın mı?"

Kafama hareket emri vermeden önce başımı sallıyorum. Başka kim beni böyle hissettirebilir ki? Başka kim benim vücudumu ondan daha iyi okuyabilir? Başka kim bu kadar kendini beğenmiş olabilir ki?

Sadece Kerian.

Birkaç dakika daha beni açıyor, beni doruğa götürüyor ve sonra geri çekiliyor. Kafam allak bullak ve o son kez geri çekilip parmaklarını çıkardığında neredeyse ağlıyorum.

Ben inlediğimde, bana sırtarak bakar, gözleri parlar. "Merak etme, Dimples. Seni yakında boşaltacağım." Malzemeleri toplar, kendini sarar ve biraz kayganlaştırıcı sürer.

O hazırlanırken gözlerimi kocaman açarak onu izliyorum. Sığacak mı? O kadar büyük, o kadar kalın. O kadar sert ki. Bacaklarımı onun için daha da açarken karnımda sinirlerim dans ediyor.

Gözleri benimkilere kayıyor, ifademi okuduğunda şaşırtıcı bir şekilde kendini beğenmişlik yok. "Sana zarar vermeyeceğim, Braithe."

"Yavaş olacaksın, değil mi?"

Kerian'ın yüzünde kısa bir an bir şey belirliyor. Ne olduğunu anlayamadan, ifadesini yumuşatıp başını sallıyor. "Evet, Dimples, yavaş olacağım."

"Nazik olacaksın, değil mi?" Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyorum, ama Kerian'ın kalın gövdesi ve şişkin başı olan penisine bakınca, hayal ettiğim kadar sert olursa bunu kaldıracak mıyım bilmiyorum.

Beni vücuduyla örter, sert penisi deliğime çarpar. Sertçe yutarım ve gözlerine bakarım. Kerian yumuşak parmaklarını göz kapaklarımın üzerinde gezdirir ve gözlerim kapanır, göz teması kesilir. "Söz veriyorum."

Buna tutunuyorum, gözlerimi açıp ona sarsak bir şekilde başımı sallarken, yeminini yakınımdaya tutuyorum. "Tamam. Hazırım."

"İçeri girdiğimde, ıkın ve nefes almaya devam et."

Çenemi eğiyorum, o kılıflı penis başını girişime yerleştirdiğinde kendimi olabildiğince düzenli nefes almaya zorluyorum.

Sürpriz bir şekilde, Kerian eğilir ve ayak parmaklarımı kıvrılmaya neden olan, dünyayı sarsan yavaş bir öpücük verir. Bu şefkat karşısında başım döner, bu, biz... her neyse, bunu yapmaya başladığımızdan beri bana göstermediği bir şey.

Beni ilk öptüğü zamanki gibi - ve o zamandan beri her seferinde olduğu gibi - başım dönüyor ve düzgün düşünemiyorum. Tadabildiğim, dokunabildiğim ve koklayabildiğim tek şey Kerian. Buna alışabilirim...

"Siktir," diye bağıryorum, o benim kıcıma bastırıldığında. Acı hayal edilemez. Düşündüğüm gibi, sığmıyor. Bu çok fazla, onun aleti içime girmek için çok büyük.

"Söylediğimi hatırla," diye fısıldadı sıkı bir sesle, belimi sıkıca kavrayarak. "Dayan ve benim için nefes al."

Kahretsin, ne acı. Nasıl olabilir... böyle insanlar? Nasıl olabileceğini hayal bile edemiyorum... "Bana bak." Gözlerim açılır, gözyaşlarıyla ıslanmıştır. "Bana güvenmen

bana güvenmen gerekiyor. Dediğimi yap, benim için ıkın ve nefes al. İlk birkaç santimi geçtikten sonra, seni iyi hissettireceğim. Söz veriyorum."

Vücudum durması için yalvarıyor, acı dursun diye içimden çıkması için. Ama içimde derinlerde gömülü olan o küçük parça bunu istiyor.

Kerian'ın içimde olmasını, beni sadece onun penisiyle orgazma ulaştırmasını istiyorum. "Tamam," diyorum, ellerimi omuzlarına koyarak. "Sorun yok.

iyiyim."

Kerian yüzümü inceliyor, kaşları çatılmış. "İçeri girdiğimde..."

"İt ve nefes al." Cümleyi tamamlıyorum.

Şu anda bile, penisi beni ikiye ayırıyormuş gibi hissettirirken, içimde bir parça... iyi hissettiren bir şey var.

Tekrar başımı salladığımda, Kerian alt dudağımı parmağıyla okşadı ve ben normal nefes almaya zorladım kendimi.

Beklediğim gibi içime kaymak yerine, Kerian kalçalarını sallayarak yavaşça içime giriyor. Gerginlik ve yanma hissi neredeyse dayanılmaz, ama zevk artıyor. Acı ve zevkin mükemmel bir karışımı.

Santim santim, daha derine giriyor. Beni tutan kas halkasını geçtiğinde ikimiz de inliyoruz, sonra oradan itibaren kayma pürüzsüz oluyor.

Kerian'ın uylukları popomla birleştiğinde, tarif edilemez bir dolgunluk hissiyle inledim. Böyle hissedeceğimi düşünmemiştim. Onun tarafından *tüketiliyorum*. Her şey Kerian.

Ağır kapaklı mavi gözlerine bakıyorum, derinliklerinde dolup taşan arzu ve şehvet göğsümde bir şeylerin titremesine neden oluyor.

"İyi mi?" diye soruyor, sesi gergin, kasları gerginleşmiş, başımın üzerinde duruyor.

"İyi." İçimden gelen bir dürtüyle kalçalarımı birkaç milimetre kaldırıyorum ve

Kerian inleyerek gözlerini kapatır. Çenesini seğirir, sonra gözlerini açıp bana bakar. "Siktir

Kerian inleyerek gözlerini kapatır. Çenesini sıkar, sonra gözlerini açıp bana bakar. "Siktir, sen belasın." Kalçalarını yarıya kadar geri çeker, sonra tekrar içime yumuşakça girer.

Küfür ediyorum ve boğazımdan düşük bir inilti çıkıyor. Penisim kaya gibi sert, karnıma ön sıvı sızıyor.

Kerian kalçalarını yavaşça ve metodik bir şekilde içime sokup çıkar, onun sikinde boşalırken beni izliyor.

Bacaklarımı ona doladım ve ayak bileklerimi kışına kilitledim, o içimde hareket ederken kaslarının gerilip kasılmasını hissettim.

"Siktir. Sen... kelimelerle anlatılamayacak kadar iyi hissettiriyorsun." Kerian'ın sert eli beni yerinde tutarken, itişlerini hızlandırır.

Çenemi yukarı kaldırıp öpücük için yalvarırken dudaklarımdan bir inilti çıkar. Başını eğip dudaklarımızı birbirine çarptırır. Dilini ağzımın içine daldırıp onu coşkuyla tadarken inlerim.

Kalçalarının açısını hafifçe değiştirir ve penis başı prostatımın üzerinde o kadar lezzetli bir şekilde kayar ki, orgazmım hiçbir uyarı olmadan penisimin ucuna kadar yükselir.

Penisim patlarken, boğazımdan Kerian'ın ağzına bir inilti kopar ve sonunda randevumuzun başından beri bana vaat ettiği orgazmı elde ederim. Testislerim boşalırken vücudum titrer. Denesem bile, penisimin atmasını engelleyemem ve ikimizin üzerine tohumlarımı saçarım.

Kerian ağzımda homurdanıyor, dilimi emiyor ve kendini daha da aşağı indirerek karın kaslarını benim sikime sürüyor, bu şekilde orgazmım boyunca beni okşuyor. O kadar ateşli ki, boşalmayı durduramıyorum. Birbiri ardına fişkıran boşalmam, karın kaslarımda arasındaki vadiye dalıyor ve yanlarımdan aşağı akıyor. Hayatımda hiç bu kadar sert ve bu kadar çok boşaldığımı sanmıyorum.

Ağzını ağzımdan çekerek, Kerian avuç içleriyle kendini kaldırır ve dağınık karnıma bakar. "Siktir, Dimples. Çok seksi, ellerini kullanmadan benim sikime boşalmak." Alt dudağını ısırır, gözleri beni kaplayan sperme kilitlenir. "Dağınıksın ve bunun sebebi benim."

"Evet," diye inledim, hala orgazmımın etkisindeydim. Hassasiyet beni rahatsız ediyordu ama onu bir kenara ittim, Kerian'a bu kadar yakın hissetmeyi seviyordum. Ona bu kadar bağlı hissetmem delice, lanet *olasıca mantıksızdı* ama öyle hissediyordum. O, benim bu tarafımı ortaya çıkaran ilk kişiydi, basit bir öpücük, basit bir dokunuş, basit bir sevişmeyle beni parçalara ayırdı.

Ama bu basit mi? Kerian'ın bana yaptığı her şey, parmaklarının en ufak bir dokunuşundan cezalandırıcı itişlerine kadar, benim için bir anlam ifade ediyor. Bunu kabul etmek istemiyordum, ama artık bununla savaşmak ya da inkar etmek mümkün değil. Onda karşı koyamadığım bir şey var.

Zaten ondan kaçmaya çalışsam, muhtemelen beni bulur.

Yüzü zevk ve acı karışımı bir maskeye dönüşür, dudağı dişlerinden kıvrılır. "Kıçını dölleyeceğim, Braithe. İçine boşalacağım. Lanet olsun, güzel deliğinin duvarlarını boyamak için sabırsızlanıyorum." Bana doğru eğilir ve beni sertçe öper, vücudu titrerken ellerini saçlarıma geçirir, ben çılgın atana kadar saçlarımla çeker. "Sen benimsin," diye homurdanır, sonra üzerimde hareketsiz kalır. Deliğimde penisinin zonkladığını hissedirim ve tekrar inlerim.

Heyecanımız dinerken, Kerian ağzımı yavaşça öper, içime sığ bir şekilde girer. Bu benim ilk seferim ve biz sadece...

bitti—ama şimdiden tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Kerian bana bakıyor, yüzünde ihtiyatlı bir ifade var. "İyi misin, Dimples?"

Tanrım, iyi kelimesi bile yetmez. Kendimi harika hissediyorum. Ve çok daha az kafam karışık. Kerian'a karşı kurduğum duvar ne olursa olsun, yerle bir oldu. Tamamen *yok oldu*. Göğsümde yeni bir his uyandı, sanki bir sırrı paylaşmışız gibi, bizi birbirimize daha da yaklaştırdı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama önümdeki gerçeği inkar etmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum

—Kerian *benim için bir şey ifade ediyor*. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şey ifade ediyor.

Muhtemelen bu yüzden beni görmezden geldiği için ona bu kadar kızmıştım.

Başımı sallayarak ona gülümsedim ve parmaklarımı onun oblik kasları üzerinde gezdirdim. Nefesini kesmesini ve yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini kaçırmadım.

Belki de tanıştığımızdan beri ona ilk kez içten bir gülümseme attığım içindir. O zamanlar, başka bir ikinci sınıf öğrencisiyle tanışmanın heyecanıyla elini sıkımdım. Kerian beni küçümsemiş, lisedeki istatistiklerini sayarak benden daha iyi olduğunu yüzüme vurmuştu. Ondan sonra ona alaycı bir şekilde sırtıp, gülümserdim. Ama hiç böyle değildi.

"Evet. Gerçekten iyi. İkinci raunt?" diye soruyorum.

O gülerek, içimden yavaşça çıkıyor. "Biraz dinlen. Hadi. Duşa girelim, sonra seni eve bırakayım."

O uzaklaştığında içimdeki bir şey sönüyor. "Bekle," diyorum, boşluk hissederek. "Biraz burada yatabilir miyiz?"

Gözlerini devirir, ama sırt üstü uzanır, kollarını başının arkasına koyar. "Tamam, buraya gel. Hayatının en iyi orgazmindan aşağı indirmeye çalışayım."

Alaycı bir şekilde gülümserim, ama ona doğru yaklaşıyorum. Aramızda benim spermim bulaşmıştır, ama ikimiz de umursamıyor gibiyiz. Kollarından biri bana dolandığında iç geçiririm.

Ama haklı. Hayatımın en iyi orgazmıydı. Lisede üç yıldır birlikte olduğum kız arkadaşım ile ilk kez seviştiğim zamankinden bile daha iyiydi. Kerian'ın bana yaptığı şey, o anı çocuk oyuncağı gibi gösteriyor. Vücudumda hala karıncalanma hissediyorum, her şey çok hassas.

Parmaklarımı karnında gezdirip, spermimin bir kısmını ovuyorum. "İyi misin?"

"Bu benim ilk seferim değildi, Braithe. İyiyim."

"Sen... daha önce başka erkeklerle birlikte oldun mu?"

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, sadece... sadece düşündüm ki..."

Ne düşündüm? Özel olduğumu mu? Öpücüğümün onu sikmek istemesine neden olduğunu mu?

Bana yaptığı gibi.

Kıkırdayarak kolunu omuzlarıma doladı. "Kıskandın mı, Zandy?"

"Beni rahat bırak," mırıldanıyorum, ama yüzümde istem dışı bir gülümseme beliriyor.

Neden onunla birlikteyken kendimi bu kadar özgür ve... mutlu hissediyorum? Ben... Kızlar penisle baştan çıkarıldıklarında böyle mi hissederler? Beni iyi becerdiğim için bana aşık olduklarını düşünen kadınlarla fazlasıyla karşılaştım.

Kendimi sorguluyorum ve o ezici aşk hissini, ya da dickmatization'ı hissetmediğim için rahat bir nefes alıyorum. Onun penisi harika ve daha fazlasını istiyorum, ama birdenbire aşık olmadım.

Artık kendimi inkar etmiyorum. Kerian'ı seviyorum. O kadar pisliğin teki olduğu için sevmemem gerekir ama insanları sevmek her zaman mantıklı değildir, sanırım. Karnım komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle guruluyor ve ben kendi kendime gülüyorum. "Zorlu bir antrenmandan sonra seni sikmek için akşam yemeğini atladım. Şimdi

beni beslemelisin."

Bana bakarken gözleri açgözlü bir hal alıyor. "Oh, seni doyurabilirim Dimples. Hadi duş alalım. Sanırım orada ağzına koyabileceğin bir şeyler var."

Sırtarak yataktan kalkıyorum, banyoya gitmek için neredeyse ayağım takılıyor. Giysilerim daha önceki duşumdan beri hala orada, lavabonun yanında katlanmış halde. İşimiz bittiğinde, iç çamaşırı hariç, onları tekrar giyeceğim.

Söz verdiği gibi, Kerian bana sikini yediriyor, dizlerim küvetin sert yüzeyinde. Elleri saçımı çekiyor, sertçe sikini ağzıma sokup çıkarıyor. Boğuluyorum ve tükürüyorum, gözyaşları yüzümden akıyor. Beni sikiyle boğarken tükürüğüm çenemden aşağı akıyor, ama umurumda değil. Sikim kaya gibi sert, Kerian'ın yarıkını yalarken zonkluyor.

"Siktir, ağzın. Lanet olsun. Çok ıslak ve sıcak. Mükemmel küçük sik sikici. Çok mükemmel." Kerian daha fazla pislik söylüyor ve ben inliyorum, yüzümü sikmesinin baş döndürücü hissi ve sözleri beni uyarı olmadan boşaltıyor. Orgazmımdan titreyerek ayaklarına spermimi fişkırtıyorum.

"Bu çok seksi," diye nefes nefese Kerian, hızını artırıyor. "Siktir, yüzüne boşalmak istiyorum."

Sikini dudaklarımın arasından çıkarır ve kendini mastürbasyon yapar, yüzümün her yerine boşalır. O yanaklarıma ve çeneme boşalırken, ben dik durmak için uyluklarına tutunurum.

Kerian beni ayağa kaldırır ve dilini ağzıma sokar. Yüzümden birazını toplar ve bana yedirir. İnlerim, dilimi onun diline sürterim ve onu yutarım. Onun ağzımı ele geçirirken beni ayakta tutan tek şey olan pazılarını kavrarım.

Doyduğunda, yüzünde memnun bir gülümsemeyle geri çekilir. "Temizlenelim. Sana pizza yedireceğim, sonra seni eve götüreceğim."

"Teşekkürler, Kerian," derim uykulu bir sesle, bana verdiği bezi alıp üzerine biraz vücut şampuanı sıkarım. Kendimi temizlemek yerine, bezi onun vücuduna sürerek onu yıkarım.

"Kendimi temizlemeyi biliyorum. Yıllardır yapıyorum," diyor, ama beni durdurmuyor.

Omuz silkiyorum ve onu yıkamayı bitiriyorum, özellikle penisine ve testislerine dikkat ediyorum. Penisi hafifçe seğiriyor, ama sertleşmiyor. Arka arkaya orgazm olduktan sonra, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

O temizlendikten sonra, duş başlığına doğru dönüp Kerian'ın spermlerini temizlemek için yüzüme su serpiyorum. Kendimi hızlıca temizliyorum.

Deliklerimin yakınında parmaklar hissettiğimde irkildim. Ağrım var, en ufak bir sürtünme bile beni inlemeye zorluyor. Kerian yaklaşıyor, elini belime doluyor ve omzumu öpüyor. "Her yerin temiz olduğundan emin oluyorum, Dimples. Ağrın var mı?"

Onun parmakları içime yumuşakça girerken ona yaslanarak başımı sallıyorum. "Evet. Ama dayanamayacağım kadar değil."

Omzuma bir öpücük daha kondurur, sonra parmaklarını çıkarır, etrafımdan eğilir ve duşu kapatır. "Çık. Yemek. Sonra gitmen lazım."

"Romantik," diyorum, ıslak saçlarımı geriye iterek.

"Öyle olduğunu hiç iddia etmedim."

Onun havluyla kurulandığını izliyorum, kaslı sırtı havluyu ileri geri hareket ettirirken kaslarını gerginleştiriyor. Havluyu beline sarıyor, sonra saçları için bir tane daha alıyor. Bana bir havlu atıyor ve ben duştan çıkıp kendimi kuruluyorum. Kerian odasına doğru yavaşça yürüyor ve ben giysilerimi giyiyorum,

giyinince mutfağa gittim. Dolaplarını karıştırıp tabak bulana kadar aradım ve iki tane çıkardım.

O giyinene kadar, tabağına calzone ve tavuk kanadı koyuyorum, ben de bir dilim pizza yiyorum. Karnım çok açtı, ama Kerian benimle oynarken fark etmemiştim. Şimdi ise karnım beslenmeye ihtiyaç duyuyor.

"Burası en sevdiğim pizzacı," diyor Kerian, bana bilgi vererek. Küçük, hatta önemsiz bir bilgi, ama ben onu açgözlülükle saklıyorum.

"Öyle mi? Hiç gitmedim." Pepperoni pizzadan bir ısırık daha alıp, kanadı ranch sosuna batırıyorum. "Yağlı yiyecekler yemek için pek vaktim yok."

Bana soğuk bir bakış atıyor. "Sezon dışı ne demek biliyorsun, değil mi?"

Kafamı sallayıp kanadı ısıriyorum. Çok lezzetli, mükemmel baharatlanmış ve ranch sosu pürüzsüz ve kremi. "Hayır. Profesyonel olduğumda abur cubur yiyebilirim. Şu anda ayda bir, belki iki kez hile günü yapıyorum. Formumu bozamam."

Neden ona tüm bunları anlattığımı bilmiyorum. O bana hayatından küçük bir parça verdi, ben de ona umutlarımı ve hayallerimi anlatıyorum. Ama yine de, bayılmadığım sürece seks sonrası her zaman konuşkan olurum. Yani mantıklı.

Kerian omuz silkiyor. "Çok şey kaçırıyorsun."

Yemek yerken konuşmuyoruz, ama sorun değil. Aklım başka yerde, bunun benim ve Kerian için ne anlama geldiğini ve en önemlisi, ne zaman tekrar yapacağımızı düşünüyorum. Kıpır kıpırım ve kığım ağrıyor, ama onu tekrar içimde istemekten vazgeçirecek kadar değil.

Yemeğimizi yedikten sonra, tabakları yıkayıp bulaşık makinesine koyuyorum, o da anahtarlarını ve cüzdanını almaya gidiyor. İki orgazmdan yorgun düşmüşüm, ama Kerian'ın burada kalmamı istediği konusunda kendimi kandırmıyorum. Beni eve götüreceğini açıkça belirtti ve dürüst olmak gerekirse, şu anda yalnız kalmak istiyorum. Kerian konusunda düşünmem gereken çok şey var.

Kampüse dönüş yolu sessiz geçiyor. Gergin. Kerian'ın uyluğunu okşuyorum, elim altında kasılmasını hissediyorum. Sürücü koltuğunda sert bir şekilde oturuyor, çenesi sıkı ve kaşları alnında bir çizgi gibi. Muhtemelen ona dokunduğum için böyle, ama buna alışması gerekecek. Benim onun olduğumu söyledi, o yüzden beni olduğum gibi kabul etmek zorunda. Ve ben çok dokunaklıyım. Bu, bazı eski kız arkadaşlarımı çılgına çevirirdi, ama ben böyleyim. Şimdi bir erkekle yatıyorum diye değişmeyeceğim.

Kampüsüne vardığımızda, Kerian binamın önünde durdu, arabayı park etti ama gözleri dümdüz ileriye bakıyordu.

"Tamam," diye mırıldandım, profiline bakarak. "Görüşürüz." Cevap vermedi, ama çenesi titredi.

İç çekerek kapıyı açtım ve bir ayağımı dışarı çıkardığımda kolumu tuttu. Ona döndüm, dilimde bir soru vardı, ama ben bir şey söylemeden beni öptü. Daha önce olduğu gibi, öpücüğü sert ve talepkardı, sahiplenme işaretiydi.

Ve ben buna izin veriyorum.

O iç çekerek uzaklaşır ve başını sallar. "Görüşürüz, Dimples."

Onun bu rahat tehdidi yüzünden yanaklarım kızardı. "Evet, tamam."

Binama girmeden önce onun arabayla uzaklaşmasını izledim. Uyuyan Bert'e başımı salladım ve merdivenleri koşarak çıktım. Bir gün, lanet olasıca kovulacak.

Beyaz tahtada Luca'dan bir not var.

Bütün gece ders çalışacağım. Yarın döneceğim.

Rahat bir nefes alıyorum. Luca burada olsaydı, Kerian beni zorla randevuya çıkardıktan sonra iyi olup olmadığımı sorardı. Şu anda, özellikle de çözmem gereken çok şey varken, soru cevaplama havasında değilim.

Yatağıma uzanıp ayakkabılarımı çıkarır ve battaniyenin altına kıvrılıyorum.

Biraz dengesiz hissediyorum. Bugün buradan ayrılmadan önce, Kerian'ı hayatımdan çıkarmaya, numarasını engellemeye ve bir daha onunla konuşmamaya yemin ettim. Pizzacıya giderken, onu kafamdan atmak için bir kez yeter diye kendime söyledim.

Şimdi? Şimdi bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Sadece seks yüzünden değil, beni hazırlarken bana ne kadar özenli davrandığı yüzünden de. Kerian'da nazık ya da yumuşak bir yan yok, ama bana karşı öyleydi. Bir erkekle ilk deneyimimi o kadar zevkli hale getirdi ki, tek düşünebildiğim şey bu. Kığım ağrıyor, ama onu tekrar içimde hissetmek için acıyı göze alırım.

Ama tüm bunlar nereye gidiyor? Kerian ilişki isteyen bir tipe benzemiyor. Muhtemelen onun için sadece bir seks partneri olacağım.

Ama benim onun olduğumu söyledi. Ciddi miydi yoksa ben fazla mı abartıyorum? Erkekler boşaldıktan sonra beyinleri tekrar çalışmaya başlayana kadar her türlü sözü verirler. Kerian da beni sahiplenirken aynı şekilde düşünmüş olabilir.

Alaycı bir şekilde yanıma dönüp gözlerimi kapatıyorum. Mutlu bir şekilde doyunum, deliğim ağrıyor ve vücudum gevşemiş durumda. Uykuya dalmadan önce, son düşüncem Kerian'ın içimde patladığında yüzündeki ifade.

Bölüm

On iki

KERIAN

Bu sabah telefonumdaki mesaja bakarak çok uzun zaman geçirdim.

Dimples: Günaydın. İyi uyudun mu?

Teşekkürler... şey, bilirsin

Dün gece

Evet... iyi antrenmanlar

Kim, senin bekaretini aldıktan sonra seni kapı dışarı eden kişiye "günaydın" mesajı gönderir *ki*? Zander Braithe lanet olası bir uzaylı gibi.

Futbol topu göğsüme çarptığında dikkatimi çeken, o aptal *mesaj* ve orgazm olurkenki ifadesi.

"Siktir, Slade, dikkatini ver. Bugün neyin var senin?" Merkez oyuncum Drew Walters, benim kadar sinirli görünüyor, ama ona bunu belli etmeyeceğim.

Bana neyin olduğunu biliyorum.

Zander Braithe ve onun lanet olası gülümsemesi.

Hırlayarak topu alıp Walters'a geri fırlatıyorum, o da topu yakalarken tıslayıp elini sallıyor. "Neden lanet işini yapıp bir dahaki sefere topu bana atmıyorsun, pislik?"

Kaskını çıkarır, aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzüme yaklaşır. "Ben lanet işimi yaptım. Kafanı lanet bulutlardan çıkar ve sen de işini yap. Yoksa bir sonraki maçı rakip takıma mı vermek istiyorsun? Böyle antrenman yapmaya devam edersen, aynen öyle olacak."

Öne doğru atılır, formasının önünü yakalar ve kasklı alnımı onun korumasız alnına çarparım. "Bir daha bana öyle konuşma, Walters. Bir daha maç oynayabilecek misin, görelim."

Solumdan gelen bir homurtu dikkatimi çeker. Easton Kirby benim defansif tackle'ımdır ve yüzünde sanki benimle ilgili bir şeyler olduğunu *biliyormuş gibi* bir sırıtış vardır. O kadar şeffaf değilim ve bunu biliyorum, ama *yine de* onu dövmek istiyorum. O adamdan nefret ediyorum. Her zaman nefret ettim, çünkü o *her zaman* benimle bir sorunu vardı. Ona dönerim.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, pislik?" diye soruyorum, yumruklarımı yanlarımda sıkıyorum.

Yüzeyin hemen altında, milyonlarca küçük hançer gibi cildimi karıncalandıran ve beni ele geçirmekle tehdit eden kötücül bir şeyin döndüğünü hissedebiliyorum. Bu, takımımın sahaya çıkarken *getirmeyeceğime* söz verdiğim enerji, çünkü bunun bana her şeyimi kaybetmeme mal olabileceğini biliyorum.

Görünüşe göre Easton da bunu görüyor. Öfkesi yüzünden kayboluyor, yerine, meydan okuyan bir alaycı gülümsemenin arkasına tam olarak saklayamadığı bir korku beliriyor. Kendi tarafına geri dönüyor, ara sıra bana bakarak hâlâ ona dik dik bakıp bakmadığımı kontrol ediyor.

"Her neyse, Slade. Kafanı oyuna ver ve işleri batırmayı bırak." Easton bir kez daha iğneleyici bir söz sarf ettikten sonra dönüp sahaya doğru yürüyor.

Haklı olduğunu bildiğim için daha da sinirleniyorum. Odaklanamıyorum ve odaklanmam gerekiyor. NFL'ye gideceğim, beni hiçbir şey durduramaz. Ne gençken futbolu bırakmam için beni ikna etmeye çalışan boktan ailem, çünkü bu, *başarısız olduğumda* babamı kötü gösterecek bir hayaldi... ne de şimdi *başaracağımı* anladıkları için ayak bileklerimi tutan açgözlü parmakları.

Ve *kesinlikle* Zander Braithe ve onun aptal sırtışı, yumuşak dudakları ya da küçük inlemeleri de değil.

Ayrıca, şimdi her şeyi mahvedersem, o sonuna kadar gidecek ve ben ne olacağım? Geride mi kalacağım?

Hiç sanmıyorum. Benim olmadığım hiçbir yere gitmeyecek.

Bir sonraki snap'te, ellerim kolaylıkla topu kavradı. Birkaç adım geri çekildim, tight end'imi gördüm ve topu fırlattım. Gerçek bir maç olsaydı, ESPN'in en önemli anlar bölümünde yer alırdı. Oyun mükemmeldi. Herkes olması gereken yerdeydi.

Bu tür şeyler sayesinde fark edilecek, dikkat çekecek ve *benim* olacak geleceğe ulaşacağım.

Koç düdüğünü çalar, yüzünde geniş bir gülümseme vardır. "İşte bundan bahsediyorum Slade. Mükemmel bir oyun. Şimdi, tekrar yap!" Pozisyonumu yeniden alıyorum, ama zihnimin bir köşesinde, şu anda odaklanmamın tek nedeninin *hala* Zander olduğunu biliyorum.

Her şeyi mahvediyor.

Antrenmandan sonra duş alırken hala *öfkeliyim* ve işim bittiğinde daireme dönmeye niyetliyim. Kafamdan çıkmam lazım. Zander'a olan bu takıntımın ne olduğu belli değil, ama *ne kadar* iyi hissettirse de iyi bir şey olmadığı açık. Daha önce hiç kimseye izin vermediğim bir şekilde içime işlemiş durumda.

O bir *enfeksiyon* gibi, içimi yakıp duyularımı elinden alan bir ateş gibi. Beni *hasta* ediyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Dün gece ona karşı *yumuşak* davrandım. Onu daireme götürüp deli gibi becermek niyetindeydim, ama ona *iyi davrandım*.

Ve lanet olsun, bu çok iyi geldi.

Bu düşünce dişlerimi sıkıştırıyor ve sola değil sağa döndüğümde gerçekten hayal kırıklığıyla homurdandım.

Nedense, daireme gitmek yerine yine onun lanet okuluna gidiyordum. Bu sefer nerede *olduğunu* bilmiyordum ve yurduna gitmek istemiyordum. Ama onu *görmem* gerektiği gerçeğini inkar edemezdim.

Belki de bir parçam, onu gerçekten görmenin, onu sistemimden sildiğimi fark etmemi sağlayacağını bilmek istiyordu.

Ama...

Kahretsin, onu benim olarak adlandırmıştım ve bunu geri almak istemiyordum. Düşük bir iniltiyle telefonumu çıkardım. Bir dahaki sefere onunla yalnız kaldığımda, onu takip edebilmek için telefonuna bir izleme cihazı yükleyeceğim. Şimdilik, bunu eski usul yöntemlerle yapmak zorundayım.

Neyse ki Zander sosyal bir kelebek. On dakikadan az bir süre önce kampüs dışındaki bir lokantada bir fotoğraf paylaşmış. Yüzü sıcak ve tatlı, sanki beni düşünerek sessizce işkence çekiyormuş gibi *görünmüyor*.

Beni hiç düşünmüyor gibi görünüyor.

Söz konusu lokantaya doğru dönüp yanındaki otoparka park ederken göğsümde hissettiğim çirkin duyguyu tanımıyorum. Zander daha önce arabamda olmuştu, bu yüzden biraz daha dikkatli olmalıyım...

Siktir, onu takip ediyorum.

Onu izlemek, takip etmek, nasıl davrandığını görmek ve başka birinin göz bebeklerini büyütüp vücudunu kızartıp kızartmadığını görmek istiyorum. Ona benim olduğunu söyledim, ama evet dediğinde neyi kabul ettiğini gerçekten anladığından emin değilim.

Ne istediğimi bildiğimden emin değilim, ama görünüşe göre bunun bir önemi yok.

Önemli olan tek şey, onu tanımadığım bir grup adamla ve oyunlardan tanıdığım birkaç kişiyle masada otururken gördüğümde göğsümde hissettiğim öfke. Daha önce takıldığı büyük pislik sağında oturuyor, ama solundaki herifin kim olduğunu *hiç bilmiyorum*. Sürekli

Zander'ın omzuna yaslanıp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve her seferinde Zander gülümsüyor, içimdeki bir şey seğiriyor.

Bu iyi değil, iyi olmadığını *biliyorum*, ama etrafımdaki dünya, gizemli adamla dün gece yatağında uzanmış ve bana yalvaran adamın birbirlerine dokundukları her anla daralıyor.

Dünya, Zander'ın birkaç kez dokunmadan uzaklaşmasını ve o pisliğin daha da yaklaşmasını *gördüğüm* şekilde daralıyor.

Bu dünya, bu durumdan temiz bir şekilde kurtulamayacağım ve öfkemi kontrol edemediğim için dünyayı ve uğruna çalıştığım her şeyi yakıp kül etmeden önce kendimi gerçekten kontrol altına almam gerektiği tek bir düşünceye daralıyor.

Ergenlik çağımdan beri öfkeye kapılmamıştım, ama bu...

Lanet olsun, bu çok daha güçlü bir his.

Pişman olacağım bir şey yapmadan buradan gitmem lazım. Telefonumu çıkarıp Zander'a mesaj atıp ilişkimizin bittiğini söylemeliyim. Hayatım boyunca koruduğum dikkatli ve soğukkanlı dış görünüşümü kaybetmeme neden olan her neyse, onunla işim bitti.

İyi bir insan olmadığımı biliyorum, *hiç* iyi bir insan olmadım.

Ama bu *iyilik* eksikliğini her zaman kontrol edebildim.

Şimdiye kadar.

Bu yüzden ne yapmam gerektiği önemli değil, çünkü göğsümde yanan öfke karşısında hiçbir anlamı yok.

Sadece bir *dokunuşt*u, bir elin hafifçe değmesi. Sadece bir gülümseme idi.

Ama lanet olsun, Zander uzaklaşmaya devam etti ve o pislik *yaklaşmaya devam etti*.

Grubun köşeyi dönmesini takip ediyorum ve gruptan biri ona veda ederken adamın adının Alec olduğunu anlıyorum. *Alec* arabasına doğru yürüyor ve benimle aynı otoparkta park ettiğini fark edince yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Kampüsten uzaklaştığında, beni başıma bela açacak bir şey yapmaktan kurtulduğum için gülümsemem daha da genişledi. Çok uzaklaşmadan, terk edilmiş bir dükkânın otoparkına girdi ve arabasını arka otopark alanına çekti. Ne yaptığını görmek için onun arkasından dükkâna doğru dolandım.

Kesinlikle evrenin gözdesi *benim*, çünkü etrafına bakışlarından, cebinden çıkardığı paradan ve

titrek parmaklarıyla saymaya başladığı paradan anlıyorum. Buraya uyuşturucu almaya gelmiş, yani görünmemek için *uygun* bir yerde. Onu evine kadar takip etmeye hazırdım.

Kendimi daha da kötü bir duruma sokmaya hazırdım.

Bunun yerine, başka bir adamın otoparka girmesini ve küçük bir poşeti nakit parayla takas etmelerini izledim. Bana *fazladan* bir iyilik yapıyormuş gibi, Alec az önce ödediği poşetten bir şey çıkarıp ağzına attı ve arabasına yaslanarak gözlerini kapattı.

Bu an tam anlamıyla benim için *yaratılmıştı*.

Arabamı birkaç dükkan ötedeki başka bir terk edilmiş araziye çekip, biri görür diye kapüşonumu çekiyorum. Bulunduğum yerden onun bulunduğu yere kısa bir koşu mesafesi var ve binanın köşesini döndüğümde hala yalnız.

Ben tam arkasına gelene kadar dönmüyor ve sonra arabasının kapısına koşuyor, sanki sadece duruşumdan bile benim iyi bir niyetle gelmediğimi anlayabiliyormuş gibi.

Bu işimi daha da kolaylaştırıyor. Onu döverek parmak eklemlerimi incitmek *istemiyorum*, bu yüzden vücudumu arabasının kapısına doğru atıyorum ve parmakları sıkıştığında tatmin edici *bir çıtırtı* duyuyorum.

"Siktir!" diye bağılıyor ve omurgamdan hafif bir elektrik akımı geçiyor. Bu, bir oyunu kazandığımda içimi kaplayan hisle aynı; beni *canlı* hissettiren aynı heyecan ve adrenalın patlaması. Bunun, o pisliğin elini kırdığım için mi, yoksa *bana ait* bir şeye dokunan eli kırdığım için mi olduğunu bilemiyorum.

Her halükarda, geriye yaslanıp mesafe kazanıp, bacağıma bir sarsıntı gönderecek kadar sert bir şekilde kapıyı tekmelediğimde kendimi *iyi* hissediyorum.

Bir başka çıtırtı ve vücudu gevşiyor. Numara mı yapıyor, bayılmış mı, bilmiyorum. Elinin kapıya sıkışması onun dönmesini engelledi, bu yüzden yüzümü görmedi.

Telefonunu çıkarmadığını biliyorum, bu yüzden benim fotoğrafımı veya videomu çekmiş olması da imkansız. Bu olay, onun şüpheli bir şey yaparken meydana geldiği için, muayeneye gittiğinde bunun bir tür garip kaza olduğunu söyleyeceğinden neredeyse eminim. Kim bilir neyle kafası güzel, saldırıya uğradığına dair rapor vermeyecektir.

Etrafa hızlıca baktıktan sonra, bu arka bahçede az önce yaptığım şeyi gören kimse olmadığını biliyorum.

Alec'in eli kanlı ve parçalanmış durumda. Kolumu aşağı indirip parmaklarımı örtüyorum ve kapıyı açıp

kontrol etmek için kapıyı açtığımda, Alec'in eli kanlar

Hiçbir şey yok.

Alec'in kırık parmaklarıyla yerde yatmasından başka bir şey yok, çünkü o orospu çocuğu Zander'a dokunup onu eskisi gibi güldürebileceğini sandı.

Arabama geri dönüp, evime varana kadar sürmeye devam ediyorum. Durduğumda, telefonumu çıkarıp Zander'ın bana gönderdiği mesajı tekrar okuyorum.

Saatler geçti.

Muhtemelen onu görmezden geldiğimi düşünüyor. Ama nedense, şimdi ona cevap vermek daha iyi geliyor.

Ben: Dün gece kaç kez kendini okşayarak

?

Gönder tuşuna basıyorum ve umarım o hala o pislik grubun yanındadır, böylece mesajı okuduğunda kızaracağını *bildiğim* anı izleyebilirler. Gözlerim aynaya kayıyor ve yanağımda küçük bir kan lekesi gördüğümde küçük bir çığlık atıyorum.

Parmakların bu kadar kanadığını bilmiyordum.

Telefonum titrediğinde kanı sildim ve aşağı baktığımda sııttım.

Dimples: Siktir git Kerian

Ve sonra bu pislik, cevap vermeden önce bana birinin öpücük gönderdiği bir gif gönderme cüretini gösteriyor.

Dimples: İki kez

Bölüm
On Üç

ZANDER

Çoğu zaman maçlardan önce gergin olurum, ama bugün içimde o endişeli his yok. Tek hissettiğim, bu takımı yenmenin verdiği coşku ve heyecan.

Maryland'dayız, Virginia'daki kampüsümüzden birkaç saat uzaklıkta. Maryland, Destiny'deki Clear Lake Üniversitesi'nden gelen rakiplerimiz iyi değil. Hiç de iyi değil. Oyun kurucu berbat, alıcıları rotalarını koşamıyor ve kicker'ları Justin'den bile kötü. Onlar 0-5, biz ise 5-0. Onlar tam bir çöp. Gergin olmaya gerek yok.

Ayrıca, Kerian'dan bugün kazanmamızı sağlayacak bir mesaj aldım.

Kerian: Bu akşam maçını izleyeceğim, Dimples. Batırma.

Ben: Kazanırsak ödül alacak mıyım?

Kerian: Nesin sen, köpek yavrusu mu?

Bu mesaja gülerek cevap verdim. Russ, otobüsün koridorunun diğer tarafından bana tuhaf bir bakış attı.

Ben: Hayır, ama biraz teşvik lazım.

Ben: Lütfen?

Kerian'ın yalvarışımı sevdiğini biliyordum. Beni sırt üstü yatırıp bacaklarımı açarak oral seks yaparken bana bunu söylemişti. Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz göz bebekleri büyüdü ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Bunu düşünürken eşofmanımın içindeki penisimi düzeltmek zorunda kaldım. O, mastürbasyon seanslarımın nesnesiydi.

Kerian: Bu maçı benim için kazan, seni o kadar sert becereğim ki, daha fazlasını isteyeceksin.

"Siktir," diye mırıldandım, telefonumu bırakıp koltuğa yaslandım. Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum, ama bunu görmek ve ağzının bu kelimeleri söylediğini hayal etmek? Siktir lan.

Ben: Oh, gerçekten mi?

Dilini çıkaran bir emoji ekledim.

Kerian: Oyuna odaklan, Braithe. Benim için kazan, tamam mı?

Kerian: İyi şanslar.

Bana şans dilemesi, sadece birini becermek istediği için olabilir, ama aklım o duyguda takılıp kalıyor. Bu... tatlıydı.

Kerian'a derinden aşığım ve bunun farkındayım. Ama ona ilgi duymuyormuş gibi davranmaktan çok daha kolay. Onunla ilgili beni çeken bir şey var. Ya da belki de ben sadece aptalım. Hangisi doğru, kim bilir?

Son birkaç gündür Kerian ve ben giderek daha fazla mesajlaşıyoruz. Çoğunlukla ona sabahları mesaj atıp nasıl uyuduğunu sorduğum için bana sataşüyor, ama ben aldırıyorum. Ona böyle bir insan olduğumu ve bunu bırakmayacağımı söyledim. Bana daha fazla sataştı, ama bir daha bırakmamı istemedi. Sanırım gizlice bundan hoşlanıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Kerian ile konuşmaktan keyif aldım. Bana pek bir şey vermiyor, ama gün boyunca ara sıra söylediği birkaç kelime beni mutlu ediyor.

Şimdi kenarda sıraya girmiş, maçın başlamasını bekliyoruz ve aklım tamamen bu maçı kazanmaya odaklanmış durumda, böylece Kerian bana ödülümü verebilsin. Kahretsin, onu tekrar içimde hissetmeyi düşünmek, her oyunda acele etmeme neden oluyor, sadece touchdown yapacağımızı bilmek için. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Ama koçun diğer oyuncuların pozisyonlarında oynamamla ilgili saçma sapan laflarını duymak istemiyorsam bunu yapamayacağımı biliyorum.

"Maça konsantre misin?" Russ yanımdan soruyor. "Biliyorsun."

Arkamdan, "Bahse girerim maçtan sonra Megan'ın kafası hala kucağında olmasını dilerdin. Oops, o benim kucağımda." diye bir ses duyuyorum. Justin arkamdan iğrenç bir şekilde gülüyor ve göremediğim biriyle el çakıyor. Arkanı dönmeden ona orta parmak gösterip, tek kelime etmiyorum. Aklımdaki son kişi Megan.

Takımımız yazı tura atışını kaybeder, bu yüzden önce savunmada oluruz, bu da bana onların hücumunu iyice inceleme fırsatı verir. Bu uzun sürmez. Hemen ardından, oyun kurucu yere düşürülür ve topu düşürür. Russ topu alır ve otuz yard koşarak sayı yapar. Moone ve özel takımlar sahaya çıkar ve ekstra puan için saha golü yapar.

7-0 öndeyiz.

Hücum hattı sahaya çıktığında, bir kamera bulup ona el sallamaya karar verdim. Mükemmel bir rekorumuz olduğu için maçlarımız televizyonda yayınlanıyor. O küçük el sallamanın Kerian'a ulaşacağını hissediyorum.

Ellerimi pantolonumun önünden sarkan havluyla silerim, sonra Chuck'ın arkasında sıraya girerim. "Ace eighty-eight," derim, sol ve sağ tarafıma bakarak. "Ace eighty-eight. Hut!"

Chuck topu atar ve ben birkaç adım geri çekilirim. Atacakmış gibi kolumu kaldırıyorum, sonra topu koşucu Barret Oakley'e atarım. O, rakip takımın savunma hattının çoğunun bulunduğu merkezden koşturaya başlar. Ama Oakley, omzunu indirip topu koruyarak hızlanıp son bölgeye doğru ilerlerken onları ezip geçer.

Oakley touchdown yaptığında kalabalıktan bir inilti yükselir. Biz seviniriz, benim hattımdaki çoğu kişi kaskımı tokatlar, sonra son bölgeye koşar ve Oakley'in üzerine atlayarak iyi oyunu kutlarız. Tabii ki Moone ekstra puanı alır.

14-0.

Maç böyle devam eder ve 49-0 gibi ezici bir skorla sona erer.

3. Soyunma odasına vardığımızda hepimiz havada uçuyoruz, birbirimize tezahürat yapıyor ve havlularımızı birbirimize sallıyoruz.

"Bir şeyler içmeye ne dersiniz? Ben ısmarlıyorum," diyor Oakley. Bu maçta kariyerinin en iyi koşu mesafesi olan 108 metreyi koştu. Eminim hepimizden daha yüksekte uçuyordur. "Hadi ama Braith. Bu gece bir içkiyi hak ettin."

Başka bir gece olsa kabul ederdim, ama gerçekten odama dönüp Kerian'a maçı izleyip izlemediğini sormak istiyorum. Otobüsten indiğimizden beri onunla konuşmayı dört gözle bekliyorum.

"Bu gece olmaz. Ben..."

"Kız arkadaşın şimdi benim sikime atladığı için yastığına ağlayacak," diyor Justin, kıyafetlerini sakladığı dolaba yaslanarak. "Sikinin o kadar zayıf olması ve kız arkadaşının peşimden gelmesi nasıl bir duygu?"

Herkes bana bakarken soyunma odası sessizliğe büründü.

Justin ve Megan'ın ilişkisi sır değil. Russ'ın bana anlattığı maç ve partiden sonra, birlikte görülmek, öpüşmek ve iğrenç bir şekilde dokunmak konusunda büyük bir olay yaratıyorlar. Kerian olmasaydı, beni kızdırmaya çalışmaları beni sinirlendirirdi. Ama şimdi, umurumda bile değil.

Ona sırtarak başımı sallıyorum. "Bana takıntılısın dostum. Sikime atlamak mı istiyorsun?"

"Ne diyorsun sen, lan..."

Justin'i boğmak için dolaptan itiyorum, ama ona yaklaşımadan Russ ayağa kalkıyor ve Justin'i o kadar sert itiyor ki, Justin dolabına geri uçuyor. "O lanet kelimeyi bitirmeye cesaretin var mı?"

Russ'ı omzundan tutup geri çekerim. "O buna değmez dostum. Gidelim. Odamızda duş alabiliriz."

"Hayır, siktir et onu," diyor Russ, nefes nefese, mücadele eden Justin'e bakarak. Kimse ona yardım etmiyor çünkü kimse bu saçmalığa katılmıyor. Geçtiğimiz yıllarda takımımızda açıkça eşcinsel olan oyuncular vardı ve kimse onlara laf etmedi. Justin'in beni sinirlendiremediği için o iğrenç kelimeyi kullanacağını bilmek beni çok kızdırıyor. "Duş almaya gidiyorum. O burada olması gerekmediğine göre beni soyunma odasından kovamaz. Oynamıyorsan duş almana gerek yok."

İnsanlar gülmeye ve Russ'a hak vermeye başlayınca Justin'in yüzü kızardı. Çoğumuzun aksine, Justin bu gece sahaya hiç çıkmadı. Genellikle ikinci yarıda, en az otuz sayı önde olduğumuzda, koç ilk on birdeki oyuncuları oyundan alırdı. Nedense, bu gece eğlenmemize izin verdi.

Öfkeyle yüzünü kaplayan Justin, bizden uzaklaşır ve eşyalarını dolaba fırlatır. Russ arkasını döner, eşyalarını toplar ve sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi duşa doğru yürür.

Havluyu belime sardığımda, Russ'ın bana kardeşinin eşcinsel olduğunu söylediğini hatırladım. Bu kelime, ikiz kardeşi yüzünden onu rahatsız ediyor olmalı. Keşke insanlar saçmalamayı bırakıp, insanları hakaret etmeden yaşamalarına izin verseler.

"İyi misin?" diye soruyorum ona otobüsteyken. Justin'i yere serdiğinden beri pek konuşmadı.

Başını sallar, kulaklıklarını çıkarır ve kulaklarına takar. "Evet. Sadece... evet, iyiyim dostum."

Yakınlaştığımızdan beri, Russ ve ben deplasman maçlarında aynı odayı paylaşıyoruz. Genellikle hücum ve savunma oyuncuları ayrı odalarda kalır, ama biz istediğimizi yapıyoruz. Koç, batıl inançları yüzünden bizi durdurmaya çalıştı, ama birlikte kaldığımız bir maçtan sonra kazandığımızda, buna izin verdi.

Odamıza vardığımızda, Russ pijamalarını giyip yatağına girer, kulaklıkları hala kulaklarında.

Justin'in söyledikleri beni rahatsız ediyor. O tam bir pislik. Sadece erkekler arasındaki kurallara saygı duymayan berbat bir takım arkadaşı değil, aynı zamanda homofobik de. Mezun olup o pislikten olabildiğince uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum.

Geniş flanel pantolonumu giydikten sonra yatağıma girip telefonumu şarj ettim. Mesajlarım var mı diye baktım ve Kerian'dan bir mesaj gördüm. Yüzümde istem dışı bir gülümseme belirdi. Kerian'ın ekranındaki birkaç kelimesine odaklanınca Justin hakkındaki tüm düşüncelerim sona erdi.

Kerian: İyi oynudu, Dimples.

Onun bunu alaycı bir şekilde söylediğini neredeyse gözümde canlandırabiliyorum. Mesaj dizisini açarken omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Ben: Teşekkürler. Dalgamı yakaladın mı?

Kerian: Beni düşüneceğini biliyordum. Eminim başka bir şey düşünemiyorsundur.

Gözlerimi devirip yan dönerek daha rahat bir pozisyon alıyorum.

Ben: Düşünebilirim. Sadece düşünmemeyi tercih ediyorum. Ne yapıyorsun?

Kerian: Yatağıma bakıyorum, adımın inleyerek söylediğini hatırlıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz geceyi düşününce kanım kaynıyor. Kerian bedenimi tamamen kontrolü altına almıştı. Bana yaptıklarını ve bana hissettirdiklerini hatırladıkça acı bile umurumda değil.

Ben: Evet? Hoşuna gitti mi?

Kerian: Tekrar yapmanı istiyorum.

Ben: Başka ne yapmamı istiyorsun?

Kerian: Seni sikerken o tırnakların sırtımı tırmalamasını istiyorum. Üzerinde daha fazla iz bırakmak istiyorum.

Elimi battaniyenin altına kaydırıp sertleşmiş penisimin kökünü kavradım.

Ben: İşaretlerini emdiğinde hissettiğim şeyi seviyorum.

Ben: Siktir, sertleştim.

Kerian: Seni tekrar altıma almak için sabırsızlanıyorum. Seni yavaşça mastürbasyon yaparken meme uçlarını ağzıma almak istiyorum. Seni boşaltmaya yetmeyecek kadar. Ama seni doruğa yaklaştırmaya yetecek kadar.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. Sikim ön sıvıyla ıslanıyor, shaftımdan aşağı akıyor. Russ'ın beni görüp görmediğini kontrol ediyorum, ama bana sırtı dönük, kulaklıklarından izlediği dizi yüksek sesle çalıyor. Yine de, o bu kadar yakinken elim sikimde olduğu için kendimi kirli hissediyorum.

Ben: Durmalıyız yoksa sikimi çıkarmak isteyeceğim ve Russ odada odada

Telefonum elimde çalıyor, ekranda Kerian'ın adı beliriyor. Bir saniye boyunca elime tutuşturuyorum, onun yüzünü göreceğim düşüncesiyle kalp atışlarım hızlanıyor. Cihazı elime aldığımda, hızlıca aramayı cevaplıyorum.

"Selam," diyorum nefes nefese.

Yatağında, yastıklara yaslanmış, telefonunu başının üzerinde tutuyor. Saçları sağ tarafta hafifçe dağınık, sanki duştan sonra o şekilde uzanmış ve ıslak saçları öyle kurumuş gibi. Gerçekten çok yakışıklı, yakışıklı ve rahat görünüyor.

"Banyoya git," diyor Kerian. "Ha?"

"Tuvalete, Braith. Hemen."

Kalbim hala hızla atıyor ve vücudumda bir sıcaklık yayılıyor, yataktan aceleyle kalkıyorum, aceleyle neredeyse takılıp düşüyorum. Kerian'ın kıkırdamasını görmezden gelerek banyoya giriyorum.

Kapalı ve kilitli kapıya yaslanarak, onu görebilmek için telefonumu kaldırıyorum. "Buradayım," diyorum gereksiz yere.

"Görüyorum." Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Kamerayı indir. Vücudunu göreyim."

Telefonu uzattım ve kamerayı aşağı doğru çevirdim, böylece çıplak göğsümü, pijama pantolonumu ve çıplak ayaklarımı görebilsin.

Onaylayan bir ses çıkarır. "Hâlâ sertleşmişsin. Benim sikimi mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye çabucak cevap veriyorum. "Olmamalı mıydım?"

Cevap vermez, sadece sırtını başlığa dayayarak oturur. "Parmaklarını yala, Dimples, ve meme ucuna dokun."

"Ha?" diye soruyorum, ama onu gayet iyi duydum. Penisim pantolonumun içinde zıplıyor.

Gülümsemesi neredeyse tehlikeli. "Gözlerini kapat." Aptalca hissetsem de dediğini yaparım. Şu anda ayrı odalarda kalmamızı dilediğim anlardan biri. "Parmaklarını tekrar yala ve o güzel meme uçlarını benim için çimdikle." Titrek bir elimi ağzıma götürür ve parmaklarımı yalarım, ıslandıklarında sol meme ucuma indiririm. "Benim dilimin seni yaladığını hayal et. Benim için güzelce sertleşmesini sağla."

Hassas tomurcuğun üzerinde parmağımı döndürürken titriyorum. Kerian beni yaladığında, neredeyse kendimden geçiyordum. "Kerian," diye inliyorum, penisim imkansız bir şekilde sertleşmiş. "Siktir, başka ne var?"

"Telefonu kur, Braithe. Senin her santimini görmek istiyorum."

Vücudumun çoğu kadrajda kalacak şekilde telefonu lavaboya dayamak için acele ediyorum.

"Arkanı dön, pantolonunu aşağı indir de o tatlı kıcını görebileyim." Dediğini yapıyorum ve o inliyor. "Yeniden içine girmek için sabırsızlanıyorum. Kıcın sikimi boğsun."

Eli ekranın altında kaybolur ve daha fazlasını göremediğim için hayal kırıklığıyla homurdanırım.

"Siktir, çok güzel görünüyorsun," diyor, sesi kaba ve seksle dolu. "Şimdi, neden eğilip o kalçalarını benim için açmıyorsun, böylece benim olanı görebileyim." Kerian'ın sesinde, son kelimeyi söylediğinde neredeyse vahşi bir şey var.

"Tamam." Belimden eğilip omzumun üzerinden telefona bakıyorum, ekranın küçük karesinde yayılmış kıcımı ve sıkı deliğimi görüyorum. Utançtan yanaklarım kızarıyor, ama Kerian'ın yüzündeki ifade buna değer. "Böyle mi?"

"Evet, Dimples. Aynen öyle. Şu haline bak, sıkı ve muhtaçsın. Eminim kıcın yine beni istiyor, değil mi? Eminim şu anda orada olup seni lavabonun üzerine eğip, tüm takımın duyacağı kadar sert bir şekilde sikmemi istiyorsun."

"Hayır. Sesli olamam," diye fısıldayarak söylüyorum, Russ'ın her an kapıdan gireceğini beklermişçesine kapıya bakarak. "İstemiyorum..."

"Yalan söyleme, *Zandy*. İkimiz de benim seni çılgılık attırmamı istediğini biliyoruz. Hadi, yanıldığımı söyle." Kolu yavaşça hareket eder, ekranın altında kaybolan eli, kendini yavaşça okşarken yukarı doğru çıkar.

"Bana bak ve dizlerinin üzerine çöküp sikimi ıslatmak istemediğini söyle, böylece seni sertçe sikebileyim."

O eli izlerken boğazımdan küçük bir inilti çıkar. Penisim sertleşmiş, havada seğiriyor. "Belki."

"O zaman kanıtla." Sesinde neredeyse muhtaç bir ton var ve bu benim dikkatimi çekiyor. Deliğim sıkışıyor ve uçumda ön sıvı damlacıkları oluşuyor. "Kıçınla oynadığını görmeme izin ver."

"Yağım yok."

"Saç kremi, gamzeler. Saç kremi, losyon, tükürük, ne olursa olsun. Umurumda değil. Sen parmaklarını kıçına sokmadan önce kendimi tatmin edersem, benim seni sikmemi istediğin şekilde kendini sikersen, bir dahaki sefere seni gördüğümde pişman olacaksın." Tehdit ağır basıyor, ama beni korkutmuyor. Onun ne demek istediğini bana göstermesini sağlayacak bir şey yapmak istememe neden oluyor. Ama sikim çok sert, dalga geçmek için uygun değil. Bu yüzden ücretsiz losyon şişesini avucuma alıp parmaklarımı ve deliğimin çevresini kayganlaştırıyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye nefes alıyorum. Parmaklarım buruşuk girişime ediyor, çıkıntılı deri hassas. İçeri itmek, patlayana kadar parmaklarımla kendimi sert ve hızlı bir şekilde sikmek istiyorum, ama Kerian bana söyleyene kadar hiçbir şey yapmayacağım.

O homurdanıyor, "Ne istediğimi biliyorsun, Braithe. Parmaklarını içeri sok. O seksi deliğin onları emişini görmek istiyorum."

Dudaklarımı ısırp ona bakarak, dediğini yapıyorum ve parmaklarımı deliğime sokuyorum, önce birini, sonra diğerini. "Oh, siktir." Parmaklarım içime gittikçe daha derine batarken, zevk kıvılcımları cildimde dans ediyor. "Tanrım, Slade," diye mırıldanıyorum. Gözlerimi kapatıp, iki parmağın bana verdiği tatmini içime çekiyorum. Kerian'ın sikleri değil, ama iş görürler.

"Aynen öyle. Orada olsaydım, sen inleyene, dizlerin titreyene ve benim adımı haykırana kadar prostatını okşardım. Hadi, Braithe. Adımı söyle."

"Oda arkadaşım duyacak."

"*Umurumda* değil. Parmaklarını sık ve benim sikimi sikiyormuşsun gibi adımı söyle."

Sözleri kafamı karıştırıyor. O ses tonuyla bana bir şey yapmamı söylediğinde neredeyse düşünemiyorum.

"Kerian," diye inleyerek, kalçalarımı parmaklarımın üzerinde döndürüyorum. "Oh, lanet olsun, Kerian." Penisim zonkluyor. "Penisime dokunabilir miyim? Lütfen? Buna ihtiyacım var."

"Çok istiyorsun, değil mi? Bana bak." Gözlerimi açıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. Kerian'ın ağzından bir tükürük damlası sızıyor ve penisinin başına düşüyor. Kameron'ı indirdiğini fark edince inliyorum, böylece onun penisini nasıl sıvazladığını görebiliyorum. "Kendine dokun. Diğer elini penisine dolay." Tereddüt etmeden kendimi elimle tutuyorum ve boşalabilmek için öfkeyle çekiyorum. Tanrım, o kadar çok boşalmak istiyorum ki canım acıyor. "Yavaşla, Dimples."

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum, ama dediğini yapıyorum, onun yaptığı gibi kendimi mastürbasyon yapıyorum, parmaklarımı yavaşça deliğime sokuyorum. Nefes nefeseyken ağzımdan yumuşak inleme sesleri çıkıyor. Kerian, benim sıkıntımı görünce gözleri yaramazlıkla parlıyor, ama durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Lanet olsun, o bir pislik. "Lütfen, Slade. Kerian... Boşalmam lazım."

"Benimle kal, Braithe. Tam burada. Parmaklarını o deliğe sok. Prostatını benim için ov, Dimples." İçimdeki o özel noktayı bulduğumda dudaklarımdan yüksek bir inilti çıkar, parmak uçlarımı üzerinde gezdiririm. "Benimle."

Beni kendimi tahrik etmemi sağlıyor, cesaret verici ve alaycı sözler fısıldıyor. Onu lanetlemeli miyim, yalvarmalı mıyım bilmiyorum. Sonunda yalvarmaya karar veriyorum. Orgazmım yüzeyin hemen altında birikiyor, serbest bırakılmak için yalvarıyorum.

"Lütfen, Kerian. Tanrım, *lütfe*."

Kerian, elinin hareketini hızlandırarak beni bu ıstıraptan kurtarıyor. "Boşal, Braithe. Boşalmanı izlememe izin ver." Sarsılma sesim ve çılgın Kerian'ın çıkardığı seksi inlemeler kulaklarıma işliyor. Gözlerimi açık tutamıyorum, bu yüzden kapatıyorum ve Kerian'ın bana talimat verirken ne kadar seksi görüldüğünü tekrar tekrar hayal ediyorum.

"Aynen öyle. Çok yaklaştım, Dimples. Lanet olsun, keşke o sıkı deliğin içine boşalabilseydim."

"Seni çok istiyorum," diyorum ona dürüstçe, parmaklarımı sanki onun penisiymiş gibi sikerek. "Keşke beni sertçe sikseydin." Kerian'ın belimi tutarak arkamdan bana sertçe girerken, testislerinin bana çarptığını düşünmek, benim testislerimi vücuduma yaklaştırıyor. Kendimi daha hızlı mastürbasyon yapıyorum, boşalmayı kovalıyorum.

"Şimdi," diyor Kerian, şehvetle dolu alçak ve gergin bir sesle. "Siktir... benim için çığlık at."

"Kerian," diye inleyip patlarım, spermim elimi ve önümdeki duvarı ıslatır. Deliğim parmaklarımdan etrafında kasılır, orgazmımı şimdiye kadar kendi başıma yaşadıklarımdan daha uzun sürer. Kerian küfür eder

ve inler. Gözlerimi açtığımda, yüzünde saf bir mutluluk ifadesi görürüm, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bunu daha sonra hatırlamak için zihnime kaydederim, bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

Lanet olası iyi bir orgazmın heyecanından sakinleşirken göğsüm inip kalkıyor. Duvarı tuvalet kağıdıyla temizledikten ve beziyle sikimi sildikten sonra, göğsünü mendille silen Kerian'a bakarak tembelce ellerimi yıkarım.

"Teşekkürler," ellerimi kuruladıktan sonra diyorum. "Buna ihtiyacım vardı."

Kerian silmeyi bırakıp kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Neden? Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme, Braithe. Yalan söylemede iyi değilsin."

Gözlerimi devirip telefonumu alıyorum ve sırtımı duvara dayıyorum. "Justin'in bugün söylediği bir şey."

"Senin kız arkadaşını beceren o pislik kim?"

"*Eski sevgilim*," diye vurgularım. "Ama evet, o." Daha fazla zaman kaybetmemek için olanları hızlıca anlatırım, yoksa yine sinirlenirim. Justin'i o saçmalık için yumruklamak istiyorum, ama kavga etmek istemiyorum. Tabii, bazen Kerian'ı boğazlamak istememi saymazsak.

Ona olanları anlatırken kaşları düşüyor, ama bunun dışında yüzü ifadesiz. "O tam bir pislik. Başka kimse böyle şeyler söyledi mi?"

"Hayır. Kimse. Geçen yıldan birkaç kişi eşcinsel ve bunu açıkça söylüyorlar. Kimse umursamadı çünkü kiminle yattıkları ya da yatmadıkları bizi ilgilendirmez. Beni sinirlendirmek istedi ve başardı. Ona vurmak üzereydim ama Russ araya girdi. Onun homofobik pisliği yüzünden, uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvedebilirdim."

Kerian'a bunu yüksek sesle söylemek, geleceğimi mahvetmeye ne kadar yakın olduğumu pekiştiriyor. Çünkü Justin'e vurmaya başladığımda, durmayacaktım. Megan'la olan olaydan beri, bana sataşıyor. Sataşmaları gittikçe artıyordu, bu yüzden sakinliğimi kaybetmem an meselesi olduğunu biliyordum.

Kerian'ın gözleri biraz yumuşadı, ama tehlikeli bir şekilde parıldadıktan sonra şöyle dedi: "Onun seni etkilemesine izin verme, Dimples. Yapmak istediğin şeye odaklan. Karma, böyle pisliklerin başına bir şekilde gelir."

İç çekerek ellerimi saçlarıma arasına soktum. "Haklısın. Bak, mantığın sesi olmuşsun."

"Siktir git, Braithe," diye cevaplar, ama dudaklarında sevimli bulduğum bir eğrilik vardır. "Yarın, söz verdiğim ödülü verebilmem için mutlaka benim daireme gel."

Ona gülümserim ve başımı sallarım. "Görüşürüz o zaman."

Banyodan çıktığımda yüzümde geniş bir gülümseme vardı, ama Russ'ın yatakta oturmuş, merakla bana baktığını görünce gülümsemem hemen kayboldu. "Oh. Merhaba. İyi misin?"

"İyi mi *miyim*?" diye neredeyse inanamıyormuş gibi sorar. "O kadar yüksek sesle çığlık attığın için oraya gelip seni kurtarmak zorunda kalacağımı sandım."

Yatağıma uzanırken yanaklarım kızardı. "Çığlık atmadım. O... Lanet olsun, burada kendimi çok yabancı hissediyorum."

"Sen ve Megan telefon seksi yapmadınız mı?" "Asla."

"Ve yeni kız arkadaşın bunu seviyor mu?"

Russ'a Kerian'la olan ilişkimden bahsetmek istiyordum, ama uygun bir zaman bulamamıştım. İşte şimdi uygun bir zaman. "Yeni *erkek arkadaşım*."

Kaşları havaya kalktı. "Erkek mi? Ne zamandan beri?"

"Geçen hafta. Ya da... futbol maçında Slade'i öptüğümde."

Kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum ve tam olarak ne anladığını biliyorum. "Bekle. Sen ve Slade? Ciddi misin?"

Gözlerimi kaçırmadan başımı salladım. Bir erkekle birlikte olduğumdan ya da bunun Kerian olmasından utanmışımı düşünmesini istemiyordum. O benim rakibim olabilir, ama aynı zamanda artık daha fazlasıydı.

"Vay canına," diyor Russ, çarpık bir gülümsemeyle. "Bu bir gelişme."

"Bana mı söylüyorsun?" diye gülerek soruyorum. "Planlı değildi, orası kesin."

"Tek bir öpücükle aklını başından aldı. Dilini kullanmakta oldukça yetenekli olmalı." Bana gülünç bir şekilde dilini çıkarır.

Başımın arkasından bir yastık alıp ona fırlatıyorum. "Siktir git." Yastığı yakalayıp gülüyor ve yanıma geri atıyor. "O... hayal ettiğimden farklı. Hâlâ pislik ve çok kaba ama... Bilmiyorum. Anlatabildiğim kadarıyla, onda bir şey *değişti*. Ondan hoşlanıyorum Russ."

O da başını sallar ve yatağına uzanır. "Anlamıyorum, ama bunu anlamak bana düşmez. Seni becermediği sürece sorun yok."

"Nedense, yapacağını sanmıyorum."

Bölüm
On Dördüncü

KERIAN

GENELDE DEPLASMAN MAÇLARINI SEVERİM, bu yüzden *neden* otel odasındaki yatakta uzanıp yanımda Easton'ın horlamasını dinlemek yerine daireme dönmeyi tercih ettiğimi itiraf etmeyeceğim. Oda paylaşmaktan *nefret ederim*. İnsanların *etrafımda* olmasından nefret ederim.

Ve elimdeki telefonun ışığının, kafamdaki saçmalıklara bir işaret gibi parlamasından nefret ediyorum.

Ekranda Zander'ın adını, antrenmanlar ve maçlarla o kadar meşgul olduğumuz için onun beynini tekrar sikemediğim günlerde birbirimize gönderdiğimiz mesajları inceliyorum.

Başparmağım boş boş kelimeleri çeviriyor — *çok* fazla kelime var.

Profesörün sınıfın yarısını kasten başarısızlığa uğratmaya çalıştığını düşündüğü için yazmak zorunda olduğu bir kompozisyon hakkında şikayet ettiği bir paragraf dolusu mesaj.

Zander, bana kahvaltısının fotoğrafını gönderiyor ve pizza yemeye devam edersem şişmanlayacağımı, onun ise doğrudan NFL'ye gideceğini söylüyor.

Zander, geniş beyaz bir gülümseme ve dilini çıkardığı bir selfie gönderiyor.

Gözlerim rahat hissetmeyecek kadar uzun süre resimde kalıyor ve bir metin yanıtı yazarken bile sinirli bir ses çıkarıyorum.

Ben: Çok komik görünüyorsun.

Mesajı bir saniye kadar izledikten sonra silip geri alıyorum.

Ben: Onu kullanmanın daha iyi yollarını düşünebilirim...

Bu sefer mesajı bitirmeden siliyorum ve sinirli bir homurtuyla telefonumu havaya kaldırıp kapağını açıyorum, başımın üzerine kolumu uzatıp yorgun ve sinirli halimin fotoğrafını çekiyorum.

Bu doğru.

Fotoğrafı ona gönderiyorum ve onu *aramak* gibi tamamen saçma bir şey yapmadan önce telefonumu yatağın yanındaki yere atıyorum.

Ne halt ettiğimi bilmiyorum — onunla her buluştuğumda, kendime bunun son kez olacağını söylüyorum. İnsanları kullanıp, onları unutmaya, *onlardan* vazgeçmeye alışkınım. Sevişip umursamamaya alışkınım.

Ama Zander hala *orada*. Aptal sırtışı hala parlak, vücudu hala sıkı ve sıcak.

Sadece bunu düşünmek bile yorganın altında sikimi sertleştirmeye yetiyor ve ben de sinirli bir ses çıkararak avucumu yorganın altında sikime bastırıyorum. Braithe'in aksine, takım arkadaşlarımın beni duyabileceği bir yerde boşalmayacağım. En son ihtiyacım olan şey, Easton gibi birinin sikime atlamak istemesidir. O *her zaman* yeteneğimi kıskanmıştır ve bunu gizlemeye bile *çalışmamıştır*. Onun bana olan nefretinin, berbat, karşılıksız bir aşka dönüşmesine ihtiyacım yok.

Yanımdaki yerde çalan telefonun sesiyle çenem gerilir ve ellerim yumruk olur.

Telefonu açmayacağım.

Yapacağım şey, yuvarlanıp uyumak. Daha önce *kusursuz* bir oyun oynadım ve biri bana izleyeceğini söyleyen bir mesaj attığı için daha da fazla zorladığımı düşünmeyeceğim.

Ben başkaları için *oynamıyorum*.

Yaptığım şeyleri kendim için yapıyorum. Hep böyle oldu. Başkalarının ne düşündüğü veya hissettiği umurumda olmadı ve bu, hayatım boyunca bana çok iyi geldi.

Siktir et Zander'ı.

Zander Braithe'i ve başkalarının ne düşündüğünü umursamamı sağlamak için bana iki saniye bile zaman kaybettirmesini *siktir et*.

Görünüşe göre bu, telefonumu ters çevirmek için yatağın kenarına eğilmemi engellemeye yetmiyor.

Dimples: Siktir git, çok seksisin. Seni özledim.

Dimples: Ve "sen" derken kesinlikle senin sikini kastediyorum.

Siktir et onu.

"Yukarı, yukarı, yukarı," Easton şarkı söyler gibi tekrar tekrar bağıyor ve dişlerini dökersem hala bunu söyleyebilecek mi diye merak ediyorum. Homurdanarak barbell'ı yukarı itiyorum. O alaycı bir sesle beni teşvik ediyormuş gibi yaparken ben dört tekrar daha yapıyorum. Ne yaptığını bilmiyorum ama beni sinirlendirmeye çalıştığı açık.

Halteri yerine koyduğumda "Bir set daha" diyor.

"Saymayı biliyorum, Easton." Koç bize pull-up bar, bench press, kürek makinesi ve overhead arm press'te beş set on tekrar yapmamızı söyledi. Halterin en azından biraz rahatlamamı sağlayacağını düşünmüştüm, ama görünüşe göre *öyle değil*.

Easton bana bir öpücük gönderip setini bitirmek için etrafımda dolaşıyor. Son kaldırışında kollarının titrediğini fark etmeme rağmen, bu pislik ağırlıkları değiştirme zahmetine bile girmiyor.

O yerleştğinde, ben de bankın üzerine yaslanarak sırttım. O barı denedi ve ben de o oturup her iki taraftan yirmi pound ağırlık kaldırırken kendini beğenmiş bir şekilde kaşımı kaldırdım.

"Ne oldu Easton? Senin için çok mu ağır?"

Gözlerinde öfkenin parladığını görebiliyorum, ama bu normalde olduğu gibi tatmin edici gelmiyor. Tekrarlarını yaparken kasları hala hafifçe titriyor ve barı göğsüne düşürmenin ne kadar eğlenceli olacağını hayal etsem de, zihnimin bir köşesinde hala bir rahatsızlık var.

Ve nedenini biliyorum.

Tabii ki nedenini biliyorum.

Easton, güçlü bir hamle ile sırtını bankta eğerek barı yukarı doğru itiyor. Barı birkaç saniye orada asılı bırakıyorum ve gözleriyle benden yardım etmemi dilerken yüzünün kızardığını izliyorum. Onun kendini zorlamasına izin vermek çok kolay olurdu... ama...

Bu muhtemelen başımı belaya sokar, değil mi?

Barbell'ı kolaylıkla yere bıraktım. Benimle birlikte ağırlık kaldırmak isteyen Easton'ın suçu. Genellikle, daha büyük savunma oyuncularıyla birlikte ağırlık kaldırırm, çünkü

ama nedense Easton bir şeyleri kanıtlamak istiyor. Şimdi lanet olası dersini alıyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu beni tatmin etmek için yeterli olmalı. Bunun yerine, zihnim hala dolaplara sakladığım lanet olası cep telefonuma ve Zander Braith'e'ın onu oraya atmadan önce bana bir mesaj attığını *bildiğim* gerçeğine takılıp kaldığı için dalıp gidiyorum.

Bakmadım.

Ve bakmamak beni... rahatsız ediyor.

Bu çok sinir bozucu.

Kahretsin, bu çok sinir bozucu ve Easton'ın bunu *fark ettiğini biliyorum*.

"Dikkatin dağınık görünüyor, Slade. Hangi amcığın içine gömülmüş olursan ol, kes şunu. Senin yüzünden profesyonel olma şansımı kaybetmeyeceğim."

Ne siktiysem. Tabii. Ne zaman ve kiminle siktiğimi saklamaya çalışmadım... ama Easton gibi pislikler her zaman kızlara, göğüslere, bacaklara ve kışlara takıntılıdır.

Tanrım, *siktir* et.

"Siktir git, Easton. Ben gayet iyi oynuyorum. Senin işini becerememen benim suçum değil. Tribünlerdeki yetenek avcılarına bakmayı bırak da, ne yaptığını biliyormuş gibi oynamaya başla."

Öfkeyle şişkinleşse de, gözlerinde biraz korku var. Onun ateşle oynadığını bildiğini görebiliyorum. Yalnız olsaydık, böyle konuşmazdı.

"Kendini çok beğenmişsin Slade, ama değilsin. Üniversiteden sonra *hiçbir yere* gidemezsen ne yapacaksın? Dünya senin bir bok olmadığını ve sandığın kadar iyi olmadığını anladığında ne yapacaksın?"

Barı tekrar eyere bırakıyorum, onun yardımına ihtiyacım yok, ve ondan uzaklaşıp koşu bandına çıkıyorum. Onun pompasını durdurduğum için sırtıma dik dik baktığını hissedebiliyorum, ama siktir et onu.

"Birkaç yıl bekle, Easton. Kim NFL'de olacak, kim hamburger çevirecek göreceğiz. İpucu." Omzumun üzerinden orta parmağımı kaldırıyorum. "Muhtemelen onda da berbat olacaksın."

Tekrar konuşmadan bir saniye önce, göğsünden gelen düşük bir homurtu duyuyorum.

"Bir gün biri seni kendi koyduğun tahttan indirecek, Slade. Umarım o zaman yanında olursam, seni yere düşerken tekmeleyebilirim."

Kızgınlığım doruğa ulaşır ve gerçekten de dönüp ona doğru ilerlerim, ama gözlerinde beliren tatmin ifadesini fark edince dururum.

Yalnız *değiliz*. Kendime bunu tekrar hatırlatmam gerekiyor. Etrafımız takımla çevrili ve yüzündeki sırtış, herkesin içinde kaymamı ve öfkemi kaybetmemi beklediğini gösteriyor.

Easton'ın, taktığım sakın ve kararsız maskenin ardında, altında öfke sorunlarım olduğunu fark etmesini sevmiyorum.

Bir sonraki setine geçmeden önce bana orta parmak göstererek aslında neyi kışkırttığının farkında olmaması daha da hoşuma gitmiyor. Onu *dövmeyeceğimi* anlamıyor. Onun kurtulabileceği bir yumruk atmayacağımı anlamıyor.

Zander'a dokunduğu için peşine düştüğüm o pisliği düşünüyorum. Onun hakkında hiçbir haber almadım, bu yüzden saldırıyı polise bildiremeyeceğini düşünerek haklı çıktım.

Easton beni zorlamaya devam ederse, o pisliğe yaptıklarımın yanında bu çocuk oyuncağı kalır.

Günün sonunda hala pislik gibi sırtıyor ve ben tamamen kendimi kaybetmeden ondan uzaklaşmak için can atıyorum. Genelde öfkemi kontrol etmekte daha iyiyimdir ve neyin farklı olduğunu *biliyorum*.

Braithe'i bir haftadır görmedim.

Birini görmemek, tüm hayatım boyunca geliştirdiğim ve insanların içimdeki boşluğu görmemeleri için maske gibi taktığım soğukkanlılığımı kaybetmeme neden olmamalı, ama işte buradayım.

Duşa girmeden önce telefonunu çıkarması, terli kışını duvara dayayıp, bu akşam derslerden sonra buluşmak için biriyle uzun uzun konuşması da durumu daha da kötüleştiriyor.

Easton'ın lanet telefonunu alıp burnunu kırmak için kullanmak ne kadar cazip gelse de, bunun doğru olmadığını biliyorum. Daha da kötüsü, söylediklerinde en azından biraz doğruluk payı var: Ben *dikkatim* dağınık. *Dikkatim* dağınık.

Ve artık kendime, başkalarından, *özellikle de* Zander Braithe'den hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını kesin olarak kanıtlamanın zamanı geldi.

Bölüm
On Beş

"ŞİMDİ," Finansal ve Yönetimsel Muhasebe İlkeleri dersimi veren Profesör Conley, sınıfın önündeki tahtaya doğru yürürken, "gelecek hafta bugün işlediğimiz konularla ilgili bir sınav olacak. Bu sınav kitap kapalı olacak, mutlaka çalışın." Birkaç kişi rahatsızlıklarını gösteren inlemelerle havayı bozdu, ben de onlara katıldım. Profesör Conley, bizim mutsuzluğumuzu umursamıyormuş gibi gülümsedi. "Ayrıca, ödevinizi teslim ederken intihal yazılımına yükleyin."

Kısa bir süre sonra ders biter.

Neyse ki, ödevimi haftalar önce bitirmiştım, Kerian'a karşı hissettiğim yeni, çılgın duygular yüzünden stresli olduğum bir dönemde. Muhtemelen bu hafta sonu ödevlerini yazıp teslim etmek için koşturup duracak çoğu insanın aksine, ben istediğim şeyi yapmakta özgür olacağım.

Ve Kerian'ı görmek istiyorum. Onu görmeyeli bir haftadan fazla oldu. Rastgele fotoğraflar göndermek, onun huysuz yüzünü görmek, kokusunu koklamak veya sert vücuduna dokunmakla aynı şey değil.

Tanrım, bu hafta sonu tek düşünebildiğim şey Kerian ise, kafayı yiyorum demektir. Biri bana Slade'in boktan tavırlarından nefret etmekten başka bir şekilde ona takıntılı olacağımı söyleseydi, ona defolup gitmesini söylerdim. Ama işte buradayım, en büyük rakibime takıntılıyım.

Bundan utanmıyorum bile.

Ona takıntılı olduğum *çok açık* olsa da, ya da genel olarak erkeklere takıntılı olduğum. Takımın hayranlarından biri olan Alec, daha önce bana hiç dokunmazdı, ama Kerian'la yattığım gün, sanki biseksüelliğimin kokusunu almış gibi üstüme yapıştı. Bana dokunduğunda ya da nefes nefese fısıldayarak konuştuğunda hiçbir şey hissetmedim. Kibar olmak istedim, ama o gerçekten abarttı.

Uyuşturucu satıcısı tarafından saldırıya uğrayıp eli kırıldığı için üzüldüm, bu yüzden ailesi onu birkaç eyalet ötedeki bir rehabilitasyon merkezine yatırdı. Ama gitmesine üzülmedim. Eminim ki hala buralarda olsaydı, benimle yatmak için daha çok uğraşırdı.

Kesinlikle hayır.

Yurt binasına girip merdivenleri koşarak çıkarken telefonum çaldı. Kalbim, arayanın Kerian olmasını umarak bir an için yerinden sıçradı, ama sonra bu umudu bastırdım.

Kerian beni aramaz. Ben *onu* aradığımda her zaman o kadar mutlu görünmez. Daha önce beni aradığı tek sefer, otel odamda beni tahrik etmek içindi.

Tahmin ettiğim gibi, arayan Kerian değil, Colson'dı. Birkaç gün önce onu aramak istemiştım, ama Russ geldi ve spor salonuna gittik, sonra kafeye gittik ve odama döndüğümde yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Yatağa yığılmadan önce vücudumdaki teri yıkayacak kadar enerjim vardı.

Muhtemelen, söz verdiğim gibi onu aramadığım için bana kızacak.

Gözlerimi devirerek telefona cevap veriyorum ve "Ne istiyorsun, pislik herif?" diyorum.

"Zander Michael Braithe! Ağzını sabunla yıkatmak mı istiyorsun, genç adam?" diye annem kulaklarıma tiz bir sesle soruyor.

Utanç dalgası beni sardı. "Hayır anne. Seni Colson sandım."

"Kardeşine neden pislik dediğini anlamadım. Ne yaptı?"

Annemin bu kelimeyi tekrarlamasına gülerek karşılık veriyorum. Nadiren küfür eder, bu yüzden ne zaman bir küfür duyarsam, çok eğlenirim. "Sadece Colson gibi davranıyordu. Bugün seni arayacaktım." Yalan söylemeye çalışıyorum, ama eminim bana inanmamıştır. Annem, Colson ve benim yalan söylediğimizi anlar, sanki süper gücü varmış gibi.

"Eminim öyledir," der alaycı bir tonla. Onun tatlı sesini dinlerken gülümserim.

Annem her zaman bir melek olmuştur. Çok nazik ve şefkatli, sesini hiç yükseltmez, öfkeyle hareket etmez, ama yetiştirmesi gereken iki yaramaz oğlu vardır.

Babam vefat ettikten sonra, bizi yetiştirmek ve bize bakmak tamamen onun omuzlarına yük oldu. Büyükannem ve büyükbabam ellerinden geldiğince yardım ettiler, ama ikisi de başka eyalette yaşıyorlardı ve biz büyürken vefat ettiler. Hepimiz sadece üçümüz vardık.

Yıllar boyunca annem çok çalıştı, geçici işler yaptı, bazen aynı anda iki ya da üç işte birden çalıştı. Lisedeyken, kendi futbol malzemelerimi alabilmek için çalışmaya çalıştım, ama annem izin vermedi ve "Sana bakmak benim annelik görevim, bırak ben yapayım" dedi.

Onun mücadele etmesini ve geçimini zar zor sağlamasını izlemek zordu, ama başardı. O çok güçlü bir kadın. NFL'ye girip ona bakmak için sabırsızlanıyorum.

O fazlasıyla yeterince şey yaptı. Artık dinlenmeyi hak ediyor.

Yaptığımı her şey onun için, ailem için.

Odamın kapısını iterek açtım — Luca anahtarım olduğu için gurur duyardı — sırt çantamı yatağın üzerine attım ve çalışma masamın sandalyesine oturdum. "Öyleydi," yine yalan söyledim. "Ne yapıyorsun? Ve neden Colson'ın telefonu sende?"

"Bana şömineyi temizlemek için buraya geldi. Dışarısı gittikçe soğuyor ve şöminenin çalıştığından ve geçen seferki gibi içinde sincap olmadığından emin olmak istiyorum."

Kahkaha attım. Geçen yıl annem ateş yakmaya çalışırken üç dört sincap bacadan aşağıya koştu. Onlar onu çok korkuttuğu için beni ve Colson'ı çağırdı. Annem nadiren böyle şeyler için bizi çağırdığı için, bir saatlik yolu arabayla gidip Colson'la birlikte hepsini yakaladık.

Bu sefer neden önce ona kontrol ettirdiğini anlayabiliyorum. "İyi karar. Diğer her şey nasıl?" diye soruyorum.

Derin ve yorgun bir nefes alır. "Her şey yolunda. İpoteği ödeyebilmek için hastanede ekstra vardiya aldım, ama doğumhanede çalışacağım, o yüzden o kadar bebekle birlikte olmak eğlenceli olacak."

Annem bir kan alma uzmanı, ben ortaokuldayken istikrarlı bir gelir elde etmek için diplomasını aldı.

Gülümserim ve ayakkabılarımı çıkarırım. "Eminim bunu çok seviyorsundur."

"Sen ya da kardeşin bana torun verseydi çok sevinirdim, ama bekleyeceğim."

O beni göremese de başımı sallayarak gülüyorum. "Benim için çocuk yok anne. En azından önümüzdeki on yıl kadar yok."

O, uzun zamandır çektiği acıyı içinden atar gibi derin bir nefes alır. "Peki. Bekleyebilirim."

Biraz daha sohbet ediyoruz. Onun sesini duyana kadar annemle konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Onu özlüyorum.

"Yakında ziyarete geleceğim anne. Kahvaltılarını özledim."

Onun hafif kıkırdaması beni sarar ve gözlerimi kapatırım, bu sesi şahsen duymayı özlüyorum. "Ne zaman istersen eve gelebilirsin. Oh, Colson geldi. Seni seviyorum oğlum."

"Ben de seni seviyorum anne," diyorum boğazım düğümlenerek, onunla konuştuktan sonra garip bir şekilde duygusal hissediyorum.

Telefonda bir hışırtı duyuldu, sonra Colson'ın derin sesi "Anneme bana pislik dediğini mi söyledin?" dedi. Annem arka planda onu azarlarken, Colson yüksek sesle güldü.

Ben homurdanırım. "Evet, onu değil, seni aradığını sanmıştım. Sincapları yakaladın mı?"

"Bu yıl yoktu," der gülerek. Colson annemden yaklaşık on dakika uzaklıkta yaşıyor, bu yüzden kısa sürede eve gelip ona yardım etmesi daha kolay. "Okul nasıl? Erkek arkadaşın nasıl?"

Homurdanırım, ama dudaklarım gülümser. "Okul iyi. İki dönem daha kaldı, sonra geride kalacak. Draft'a girdim, umarım hem diplomamı hem de bir takım bulurum."

Colson gülüyor. "Erkek arkadaş kısmını inkar etmedin." "O benim erkek arkadaşım değil."

"Ama bir şeyin var," diye tahmin ediyor Colson.

Uzun bir nefes verip ellerimi saçlarımin arasına soktum. "Evet, bir şey."

Sinir bozucu bir şekilde gülüyor. "İkiniz birbirinizle oynadığınız her maçtan sonra onun hakkında yaptığın tüm o şikayetlerden bir şeyler döndüğünü anlamalıydım. Bana aşık olmuş gibi geldi."

"Öyle değildi," diyorum ona. "O... beni onunla randevuya çıkmaya zorladı, tamam mı? Ve ondan sonra, bilmiyorum, işler... farklıydı."

"Randevu mu?" Colson'ın kaşlarının saç çizgisine kadar çıktığını neredeyse görebiliyorum. "İkiniz yemeğe mi çıktınız? Halka açık bir yerde mi?"

Kardeşıme hayır, aslında yemek yemedik diyemem. Kerian pizzacıda masanın altında bana mastürbasyon yaptı, sonra onu beni eve götürmesi için zorladım, böylece sevişebilirdik. "Evet, herkesin içinde," yalan söylüyorum. Neyse ki Colson, annem gibi bir yalan makinesi değil.

"Bu aslında oldukça hoş. Onunla ne zaman tanışabiliriz? Bir hafta sonu onu eve getirecek misin?"

Fena fikir değil. Megan'ı sadece bir kez eve götürdüm ve o da sanki benim evim ona layık değilmiş gibi bütün zaman boyunca burnu havadaydı. Zengin ya da varlıklı değildik ama çocukluğumun geçtiği evim, annem gibi sıcak ve misafirperverdi. Bu, onu terk etmem için bir uyarı olmalıydı ama o çok seksi, bunu inkar edemem, aldatıyor olsa bile, ve seks de çok ateşliydi.

Omuz silkiyorum, ama o beni göremiyor. "Belki. Sorarım." Muhtemelen sormayacağım.

Kerian muhtemelen "*Hayatta olmaz, Dimples*" diyerek beni reddederdi.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra, Colson gitmesi gerektiğini söyledi ve telefonu kapattık.

Yorgunum, bu sabahki antrenmandan kaslarım ağrıyor, ama yapmam gereken işler var. Muhasebe ödevimi bitirdim, ama hala İş Hukuku ödevim var. O lanet dersi nefret ediyorum, ama işletme seçmeli dersimi tamamlamak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Eşofman altı ve kolsuz tişört giyip, terliklerimi giydim ve dışarı çıktım. Kapı kapanmadan önce ayağımla kapıyı durdurdum ve oda anahtarımı aldım. Luca'nın nerede olduğunu bilmiyorum, ama onu arayıp beni içeri almasını istesem çok kızardı.

Kütüphane kampüsün diğer ucunda ama yürümek benim için sorun değil. Dışarısı serinlemeye başladı, etrafımı saran keskin hava kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Yine de ceket giymek istemiyorum. Bu hava benim için ideal. Ne çok sıcak ne de çok soğuk.

Kampüsü geçerken, avluda birlikte ders çalışan insanlar görüyorum, bazıları çiftler. Aklım Kerian'ı ve beni bahçede otururken, ödev yaparken, konuşurken ya da sadece uzanırken hayal ediyorum.

"Kes şunu lan," diye kendi kendime söyleniyorum. O Evergreen'e bile gitmiyor. Onu tanıyan biri, bizim avluda olduğu için ona sataşır ve Kerian da muhtemelen kulüpteki o adama yaptığı gibi onu döverek haklar. Onunla vakit geçirmekten çok keyif alıyorum, bunu riske atamam.

Kütüphane oldukça boş, çoğu kişi rafları aramak yerine dizüstü bilgisayarlarını kullanıyor. Referans olarak kitap kullanmayı seviyorum, liseye kadar evde bilgisayarımız olmadığı için büyürken çok kullanmak zorunda kaldığım bir şey.

Uygun kitaplığı bulup seçenekleri inceliyorum. Ders kitabım olmasa da ödevime yardımcı olacak birçok iş hukuku kitabı var. Profesörümün kurallara uymayıp, aniden uydurduğu senaryolara dayalı ödevler yazdırmasından nefret ediyorum. Ders programına uymayı tercih ederim...

"Tam da aradığım kişi." Gözlerimi kapatıp beşten geriye doğru sayarak, Megan'a dönmeden önce sakinleşmek için kendime biraz zaman tanıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları sinirden bükülmüş. Hala çok seksi olduğunu inkar edemem ama bana hiçbir şey ifade etmiyor. Kerian'ın karamsar yüzü, sert vücudu ve "*bana bulaşma*" tavrının yanında onunla boy ölçüşemez.

Bakmakta olduğum kitabı kolumun altına sıkıştırıp, onun duruşunu taklit ediyorum. "Ne var, Megan?"

"Lastiklerimin fiyatını öğrendim. Değiştirmek beş yüz dolar tutacak."

Ona bir bakış attım. "Tamam mı? Lastiklerini ben kesmedim. Bunu yapan kişiye söyle."

"Sen yaptın. Başka kimse yapmazdı..."

"Megan, bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok. Sana arabana bulaşmadığımı söyledim. Hiçbir şeyin parasını ödemem. Yüzümden çekil yoksa dekanla konuşurum."

Gözleri kısılır. "Bu kadar kıskanç olmasaydın, ben..."

Ben gülerek birkaç kişinin bize bakmasına neden oldum. "Kıskanç mı? Seni ya da Justin'i rahatsız ettim mi? İkinizin arkamdan sevişmesi hakkında bir şey söyledim mi?" Cevabını beklemedim. "Hayır, söylemedim. Kıskanç değilim. Ben kendi geleceğime odaklanıyorum. Bana bir iyilik yaptın."

"Sürtük mü?" der, geri çekilir. "Bunu Justin'e anlatacağım."

Omuz silkiyorum ve yanından geçiyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap. O lanet lastikler konusunda bir daha benimle uğraşırsan, dekanla görüşürüm."

Bununla birlikte kütüphaneden çıkıyorum. Geç de olsa, kitabın hala kolumun altında olduğunu fark ediyorum. Neyse, yarın ödevimi bitirdikten sonra geri götürürüm. Kütüphaneye geri dönüp Megan'la tekrar karşılaşmak istemiyorum.

Ne cesaret ama. Kıskançlık mı? Hayatta olmaz. Justin Megan'ı alabilir. Benim on kat daha iyi bir sevgilim var.

Telefonumu çıkarıp Kerian'a mesaj atıyorum. Maçtan dönmüş olmalı. Kahrolasica maçı domine etti. Benden farklı olarak Kerian nadiren topu koşar, her zaman alıcılarını veya sıkı uçlarını bulur. Ama bu sefer gerçekten bir touchdown yaptı. Daha önce takımımdan olmayan birine, hele de rakibime bu kadar coşkuyla tezahürat yaptığımı sanmıyorum. Luca'nın benim futboldan heyecanlanmama alışkın olması ve hangi maçı izlediğimi sormaması iyi oldu.

Parmaklarım klavyede uçarken, gönder düğmesine basmadan önce gülümsüyorum.

Ben: Hey, ne yapıyorsun?

Hemen cevap vermedi, ben de bir tane daha gönderdim.

Ben: Kazanmak nasıl bir duygu?

Gönder tuşuna basar basmaz telefonum titrer.

Kerian: Gerçekten ne yaptığımı görmek için mesaj attın mı?

Ben: Evet. Bunun nesi yanlış?

Kerian: Sen garipsin, Braithe.

Gülümserim, başımı sallayarak parmaklarım ekranın üzerinde hareket eder.

Ben: Gününün nasıl geçtiğini sormam mı? Hayret bir şey, Slade. Bir dahaki sefere direkt penis fotoğrafı isteyeceğim. Hemen işime bakacağım.

Bir dakika bile geçmeden, ekranımda onun sert penisi parıldarken gözlerim fal taşı gibi açılır.

Ben: Ne oluyor lan? Ciddi değildim.

Kerian: Öyleydi. Tek düşündüğün benim sikim. Özledin mi?

Yurduma bu kadar yakın olduğum için mutluyum. Binama birkaç metre koşuyorum — ereksiyonum koşmayı zorlaştırıyor — ve merdivenleri tırmanıyorum. Odama girip sırtıma kapıyı kapatınca, telefonuma bakıyorum. Hemen cevap vermek yerine, geriye doğru kaydırıp onun güzel sikine bakıyorum.

Çok büyük, çok kalın. Hala onu nasıl alabildiğimi merak ediyorum. Penisinin alt kısmındaki küçük ön sıvı damlasını görünce ağzım sulanıyor. Lanet olsun, tadı çok lezzetli olduğunu biliyorum. Dudaklarımı onun başının etrafına kapatıp onu emmek, tadını boğazıma almak istiyorum.

Kendimi sarsarak, mesajına geri dönüyorum ve sırtıyorum.

Ben: Biliyorsun ki seviyorum. Ama bir haftadır ortada yoktun.

Sesim huysuz geliyor ve eminim bunu mesajla değil de sözlü olarak söyleseydim, sesimdeki sızlanmayı duyardı, ama *duydu*. Tam on gün boyunca. Neredeydi lan? Tabii, mesajlaştık ve görüntülü konuştuk, ama aynı şey değil.

Kerian: Kapını kilitleme, Dimples.

Ben: Neden?

Kerian: Yap gitsin.

Ben: Ya hayır dersem?

Onu kızdırmayı seviyorum. Kerian hakkında öğrendiğim bir şey, benim direnmemi sevdiği. Bunu itiraf etmeyebilir, ama kolayca pes etmediğimde, heyecanlanıyor ve homurdanıyor. İstedğini elde etmeyi seviyor, ama fark ettim ki, onun dediğini yapmak istemiyormuş gibi davrandıktan sonra istediğini elde ettiğinde daha da çok seviyor.

Telefonum elimde çalışıyor ve onun ne kadar tahmin edilebilir olduğunu düşünerek gülüyorum. Onun homurdanan sesini duyma düşüncesi pantolonumun içindeki sikimi de titretiyor.

Kaşlarımı kaldırarak cevap veriyorum. Onu gördükten sonra ifademi sabit tutmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Tanrım, o çok yakışıklı. Bana bakarken mavi gözleri parlıyor, ağzı sert bir çizgi gibi. Kızgın görünebilir, ama bakışlarında bir ışıltı görüyorum. O bunu *seviyor*.

"Beni kızdırmak mı *istiyorsun*, Braithe?"

Omuz silkiyorum ve kapıdan uzaklaşıp yatağıma gidip kendimi üzerine atıyorum. "Neden seni kızdırayım ki? Sadece bir soru sordum."

"Hayır demeyeceksin."

"Hayır mı?" diye soruyorum, sorgulayan bir ifadeyle oturuyorum. "Neden evet diyeyim ki? Lütfen demedin."

"*Yemin* ederim, Dimples. O kapıyı kilitleme." "Belki."

O homurdanır ve telefonu kapatır, beni güldürür.

Ayağa kalkıp kapıyı açmak için gittim, ama Luca dağınık bir halde içeri girdi. "Oh, selam," dedi, kahverengi saçlarını kulaklarının arkasına iterek. "Dışarıda rüzgar çok şiddetli esiyor."

"Esintili mi?" diye gülerek soruyorum. "Kim esintili diyor?"

Yüzü kızararak başını eğdi. "Unutma, ben büyükannem ve büyükbabam tarafından büyütüldüm. Büyükannem bunu çok söylerdi. Eski zamanlardan kalma bir şey."

Luca, neden büyükbabası ve büyükannesi tarafından büyütüldüğünü hiç detaylı olarak anlatmadı, ama anne babasının hayatta olup olmadığını da hiç söylemedi. Bir keresinde sordum, ama o konuyu değiştirdi. Reddedildiğimi anladım.

Luca etrafta yokken Kerian'ı buraya nasıl getirebileceğimi düşünürken zihnim hızla çalışıyor. Muhtemelen kafeteryadan yeni geldi, bu yüzden büyük olasılıkla gece burada kalacak.

Siktir et. Kerian geldiğinde Luca buradaysa, Slade ve ben bir yere kaçabiliriz. Kerian'ın arabası arkaya girip ona oral seks yapmam için yeterince büyük.

Neyse ki Luca kapıyı arkasında kilitlemedi. Ben de yatağa uzanıp Kerian'ın gelmesini bekliyorum.

Bölüm

On altı

KERIAN

ZANDER, konuşmamızdan yarım saat sonra sessizce kapı kolunu çevirdiğimde, kapısı kilitli olmayan biri için çok fazla saçmalık konusuyor. İlk olarak duş sesi kulağıma geliyor, ama Zander'ın sesi yataktan gelen bir fısıltıyla beni yakalıyor.

"Oda arkadaşım duşta. O gelmeden önce kaçabiliriz..."

Kapısını kilitleyip birkaç hızlı adımla odanın diğer ucuna geçiyorum. Onu yatağına doğru ittiğimde nefesini kesiyor ve bana attığı şaşkın bakışları içime çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz, Braithe." Sesim düşük bir homurtu gibi, ama oda arkadaşının duyması umurumda değil.

Onu çıplak bırakıp yatağında sikmekten başka hiçbir şey umurumda değil, böylece ikimize de bunun *hepsi* bu kadar olduğunu kanıtlayabilirim.

Hayır, "*Neden bir haftadır benimle konuşmadın?*"

Antrenmanda ya da ağırlık antrenmanında onun yüzünden dikkatim dağılmasın.

Artık yok.

Sadece

sikişmek.

Bun Sadece vücudu benim sikimi almak için yaratılmış gibi görünüyor. Bu unla

Hepsi bu kadar.

" Kerian, oda arkadaşım *hemen orada.*" İtiraz etse de, hevesli bir köpek yavrusu gibi gömleğini çıkarıyor, benim her isteğime boyun eğmeye hazır. Bu isyan, sevişene kadar beni kızdırmakla sınırlı kalıyor, sonra birdenbire dönüp bana kıcını sunmaya hazır hale geliyor.

Gözlerim kapıya ve duşun sesine kayıyor, eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

"O zaman bunu hızlı ve sert yapayım, ha, Dimples? Tabii, senin çığlıklarınla..."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ve ben elimi pantolonunun içine sokup sertçe sikini tutuyorum. Acı verecek kadar sıkıyorum, ta ki göğsünden düşük bir ses

çıkıncaya kadar acı verecek kadar sıkıyorum, ama o benim avucumda sertleşiyor.

"Siktir, nasıl olursa olsun kabul ederdin, değil mi? Tek düşünebildiğin benim sikim. Tek istediğin bu." Altımda kıvranıyor, ama kalkıp ağzını ağzıma bastırıyor, sanki bu tek başına bir cevapmış gibi.

Yumuşak bir homurtuyla onu geri itip pantolonunu çıkarıyorum. "Yağ, Dimples." Ben kot pantolonumu kalçalarımından aşağı indirirken o yağ için çabalıyor ve ben ona döndüğümde, yarısı boşalmış bir şişeyi göğsüme dayıyor.

Yarısı boş.

Aklım bir anlığına, beni düşünerek kaç kez eliyle mastürbasyon yaptığını merak ediyor, ama bu düşüncüyü hemen bastırıyorum. Onu o kadar sert sikkemeliyim ki, düzgün düşünememeli, nefes alamayacak kadar sert.

Parçalarını toplayacak kimsenin olmayacağını anlayana kadar onu parçalamam gerekiyor.

Parmaklarıma kayganlaştırıcı sürüp, uyarı yapmadan elimi bacaklarının arasına soktum ve parmağımı içine soktuğumda göğsünden çıkan düşük inilti *günahkarca* idi. Parmak eklemlerimi derinlemesine bastırıp kıcının etrafımda sıkıştığını hissettiğimde yüzünde beliren mutluluk dolu ifade de öyle idi.

O kadar *hevesli* ki. Gözleri banyo kapısına kayarken bile, bir elini ağzına götürüp kapatıyor.

"Sanmıyorum." Serbest elimi kaldırıp bileğini yatağa sabitliyorum. "Oda arkadaşının senin boşaldığını duymasını istemiyorsan, dilini ısırırsan iyi olur. Yoksa..." Çekip çıkıyorum ve iki parmağımı sokuyorum, bileğimi eğip prostatını hedef alıyorum. Sanki ona elektrik vermişim gibi vücudu yataktan sallanıyor ve göğsünden boğuk bir çığlık kopuyor, bu çığlık omurgamdan yukarı doğru elektrik akımı gibi yayılıyor. "Ona benim sikim için ne kadar fahişe olduğunu söyle."

"Ben... değilim..."

Elimi kaydırıp, onun sikini titretip bir çığlık daha attırıncaya kadar o sinir demetine bastırıyorum. Duşun sesi bunu bastırmaya yeter mi emin değilim ve sırtıyorum. Muhtemelen hoş bir gülümseme değil, tehlikeli ve ölümcül, ve buraya gelip yapmak istemediğim her şey. "Sen onun için sıkık bir fahişesin. Kıcın açgözlü, Braithe. Parmaklarımı sıkıyor ve daha büyük bir şey için yalvarıyor." Eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum ve parmaklarımla acımasızca sikkemeye devam ediyorum. "Seni başkası için mahvettim - hayatının geri kalanında her boşaldığında

, kışında benim sikimi düşüneceksin, çünkü benim için o kadar büyük bir orospusun. Kabul et."

"Hayır, ben..."

Bileğini sıkıp bir parmak daha ekledim, açımı değiştirip prostatını tekrar tekrar sismeye devam ettim, ta ki o benim altımda kıvranıp durana kadar.

"Kabul et, Dimples. Sen benim küçük *fahişemsin*."

Buraya bunun için gelmedim. Buraya onu sismek, onu kırmak ve terk etmek için geldim, ama birdenbire, ciğerlerimi onun çaresizliğiyle doldurmazsam boğulacakmışım gibi hissediyorum.

"Hayır, siktir. Slade, hadi *ama*." Sesindeki sızlanma yarı öfke, yarı *ihtiyaçtı* ve bu beni, onu ne kadar zorlarsam, onu ne kadar aşağıladıkça yanaklarının o kadar kızarmasından daha da fazla tahrik ediyordu. Kabul etmese de, *ikimiz de* bunun doğru olduğunu biliyoruz... ve siktir et, onun bunu kabul etmesini bile *istemiyorum*. Gecenin geri kalanını, kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanana ve benim altımda bir harabe haline gelene kadar onu parçalamakla geçirmek istiyorum.

Buraya bunun için gelmedim.

"Eğer öyle istiyorsan, tamam." Parmaklarımı kışından çekip, onun tepki veremeyeceği kadar hızlı hareket ettiğimde, yine inledi. Kolları dizlerimin altında sıkışmış, ağzı açık bir şekilde bana bakarken, ben onun üzerine diz çöküp sikimi okşamaya başladım. "Ya ben kendimi tatmin edip seni burada bırakırsam ne olur, hm? Parmaklarını kışına sokup benim olduğumu hayal eder misin?" Dudaklarına ön sıvımı sürmek için yeterince yaklaşıyorum ve dili dışarı çıkıyor. Gülümsayarak, boş elimle göğsüne bir tokat atıyorum. "Sanmıyorum."

Altımda *titriyor* ve dudaklarını tekrar yalayıp bana bakarken yüzüne boşalmamak için sikimin kökünü sıkmak zorunda kalıyorum.

"Kerian..."

Sesindeki *inilti*, sanki vücudunun çaresizce ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi bir şekilde elde edebilecekmiş gibi kalçalarını arkamda havaya kaldırması beni çıldırtıyor. Eğilip dudaklarını tekrar boyuyorum, vücudum onun içine girmek istediğimden titremeye başlasa da bir kaşımı kaldırıyorum.

"Hadi, *Zandy*."

"Lütfen." Sesim bozuk, yarısı bozuk çıkıyor. "Siktir, Kerian, *lütfen*. Siktir beni. Sana *ihtiyacım var*."

Ve neden bu, onun bir fahişe olduğunu itiraf etmesinden daha iyi geliyor? Vücudunun uzunluğu boyunca aşağı inip bacaklarından birini kaldırıyorum, böylece girmeden önce sikimi deliğine hizalayabiliyorum. Fazla uyarı yok ve göğsünden çıkan tatmin edici ses, başımı eğip çenesini ısırarak tepkimi gizlememe yetiyor.

"Yalvarırken sesi çok güzel, Dimples."

Yüzü daha da kızarır, ama ben onu ciddi ciddi sikmeye başladığımda kıcı etrafımda sıkıştığında ne kadar iyi hissettiğime çok kapılmış durumdayım.

Nazik değilim ve yavaş da değilim, ve Zander'ın kollarını bana doladığı ve bacaklarıyla beni sıktığına bakılırsa, onun da benim nazik olmamı istemediğini anlayabiliyorum. Vücudu, kalçalarımın her hareketine uyum sağlamak için sallanıyor ve eminim ki, tırnaklarının derime kazındığı sırtımda küçük yarım ay şeklinde izler kalacak.

Dahası, konuşmaya başladığına göre, durmak bilmiyor gibi görünüyor. Kulağıma nefes nefese konuşuyor — adım, lütfen, ve *uh-uh-daha sert-tam oraya-unff* — ta ki kendimi sıvı *bir ihtiyaç* okyanusunda yüzüyormuş gibi hissedene kadar. Ona *boğuluyorum* ve bu beni ona açgözlü yapıyor.

Bu beni hafifçe yukarı kaldırıyor, böylece onun uyluğuna tutunup pelvisini kaydırabiliyorum, onu doğru açığa getirip diğer elimle onun penisini tutarken tam doğru noktaya vuruyorum.

"Kerian." Ben onun cildine vuran sesimle uyumlu olarak elime aldığı penisini pompalarken, o bunu tekrar söylüyor - yumuşak ve ihtiyaç dolu, inleyen ve günahkar bir sesle. "Siktir, siktir, *unf*."

Beni beklemek için kendini tutmaya mı çalışıyor, yoksa bunun bitmesini istemiyor mu, bilmiyorum, ama artık dayanamıyorum. Onun titremesini, avucumdaki penisinin kalınlığını, ön sıvıyla kayganlaşmış ve boşalma ihtiyaçıyla zonklayan halini daha fazla kaldıramıyorum. Kalçalarının küçük sarsıntılarını ya da etrafımı saran kıcının sıkışmasını daha fazla kaldıramıyorum.

Nefesimi verip vermediğimi bekler gibi bana bakışını da kaldıramıyorum.

"Benim için boşal, Dimples. Her yeri kirlet."

Ve sanki bir fitil yakmışım gibi, elimde patlıyor. Zander benim sikimi sıkıca kavırıyor ve oda arkadaşının duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyor. Gözlerini kapatıyor ve sanki bir şeye tutunmazsa kendini kaybedecekmiş gibi, *bana* tutunmazsa kendini kaybedecekmiş gibi bileklerimi kavırıyor. Onu zevk dalgaları arasında sikiyorum ve kendimi derinlemesine gömüyorum, böylece sikimin onun deliğine kayarken çıkardığı

Sıcak ve sıkıdır, kıcı sikimi hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıştırır.

Gözlerini açtığında hala orgazmın etkisiyle titriyordu, göz bebekleri genişlemiş ve büyümüştü, ifadesi o kadar bitkindi ki odaklanabildiğine şaşırdım.

Ama bunun altında çok daha fazlası var.

Zander bana kurtuluşummuşum gibi bakıyor, sanki okyanusun dalgalarına kapılmış ve ben ona elimi uzatıyormuşum gibi - güvenlik, bir deniz feneri.

Hiç kimsenin ışığı olmadım.

Şimdi bunu kanıtlamak için mükemmel bir zaman - sikimi çıkarıp onu orada bırakmak için mükemmel bir zaman, sikilmiş, kullanılmış ve berbat bir halde.

Kendimden başka hiçbir şey umurumda değil. Sözler dilimin ucunda, kalçalarım onun zonklayan deliğine tekrar girerken.

Tam orada. Eğer ona şimdi bunu söylersem, bunun benim için ne anlama geldiğini *anlayacaktır* - tam olarak hiçbir şey. Sadece orgazm ve iyi vakit geçirmek.

Hepsi bu.

Sonra o pislik elini uzatıp terli saçlarımı parmaklarıyla okşuyor ve yüzündeki ifade yumuşuyor.

Bir deniz
feneri. Bir
çapa.

"Siktir git, Braithe." Dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum, ama öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, böylece orgazmımın sesi, onun içinde patladığımda diline ulaşıyor. Kollarımı kaldırıyorum, ellerimi saçlarına doluyorum, böylece başını geriye çekip ağzını yalayabiliyorum.

Zevk içimi kaplar ve öpücüğü derinleştiririm, parmaklarım saçlarını sıkıca kavrar, ta ki o bana karşı inleyene ve beni daha da tatmasına izin verene kadar. Kabul etmek istemiyorum ama bu öpücük farklı.

Sanki onun içine girmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum, sanki dilini geçip kaburgalarına yaslanıp, göğsünün içinde itiraflar oynayan gürleyen kalp atışlarını incelemek istiyormuşum gibi.

Eğer görebilseydim, belki anlayabilirdim.

Eğer görebilseydim, muhtemelen onu
parçalardım.

Vücudum kasılır ve kalçalarım sonunda hareketsiz kalır—onun sıkı sıcaklığında gömülü kalırım, ama nedense öpücüğü kesmiyorum. O benim altımda titreyene kadar dilini emerim, nefesini keskin bir şekilde alıp verirken, hiperventilasyona girecek mi diye merak ederim.

Sonunda geri çekildiğimde, sersemlemiş durumda. Dudakları şişmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve hala beni, onu yerde tutan tek şeyimmişim gibi izliyor.

"Kesinlikle siktir git." Tekrar mırıldanıyorum, sonra eğilip dudaklarına bir kez daha öpücük konduruyorum, sonra yataktan kalkıp giyinmeye başlıyorum.

Zander otururken serin çarşafların kayma sesini duyduğumda donakalıyorum, eğildiğinde tamamen duruyorum ve dudaklarının çıplak omuzlarımda kaymasını hissediyorum.

Omurgamdan bir titreme geçer ve dudaklarının, tenime bastırıldığı yerde bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum, o da fısıldayarak, "Evet, sen de siktir git," diyor.

Kahretsin.

Neden artık aslında söylediğimiz şeyin bu olmadığını hissediyorum?

Çenem sıkışıyor ve neden sonraki kelimeler göğsümden fırlıyor bilmiyorum, ama onları durduramıyorum.

"Bunu yaptığın tek kişi benim."

O gerçekten gülüyor. "Biliyorum. Sen zaten..."

"Hayır, Zander, ciddiym. *Sen benimsin. Sadece ben.*" Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve onun adını ilk kez söylediğimi fark ediyorum. Sanırım o da bunun farkında, çünkü gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz şok olmuş durumda. "Sadece ben. Anladın mı? Seni başka biriyle yakalarsam, onu öldürürüm."

Kahretsin. Ciddiyim. Başka birinin bana az önce attığı bakışı görmesi düşüncesi beni çılgına çeviriyor. Başka insanların bunu zaten biliyor olabileceği düşüncesi, sırf kinimden dünyayı kör etmek istememe neden oluyor.

Kaşları çatılır ve eli vücudumun etrafında kayarak gömleğimin altına girer ve kalbimin atışının üzerinde durur. Şimdi, sevişirken olduğundan daha hızlı atıyor ve nedenini bilmiyorum.

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece sen, Kerian. Ama bu, sadece ben de olduğum anlamına geliyor. Başka kimse yok."

Çenem sıkışır. *Buraya bunun için gelmemiştim.* Ama görünüşe göre buraya gelme sebebim hiçbir önemi yok, çünkü başımı hızlıca sallayarak onaylar ve ayağa kalkarım. "Tamam."

Kapıdan çıkarken bana iyi geceler dediğinde, sesindeki gülümsemeyi duymak için arkama bakmama gerek yok.

Bölüm

On yedi

RUSS Yüzüme sertçe bakması, düşüncelerimi Kerian'dan uzaklaştırıyor. Boş vaktim olduğunda genellikle orada olan düşüncelerimden.

Geçen hafta yurt odamda benimle seviştiğinden beri, tek düşünebildiğim onun söylediği sözler. Yanlış anlamayın, seks bu dünyadan değilmiş gibi harikaydı, ama beni öpüşüşünü aklımdan çıkaramıyorum. Başlangıçta sert ve talepkardı, ama boşaldığında... yumuşak ve tatlı oldu. Sonra benim onun olduğumu söyledi. Evet, kafam arkadaşımınla yaptığım sohbetten başka her yerde.

Sersemliğimden kurtulup, Russ'a utangaç bir gülümsemeyle baktım. "Ne diyordun?"

O başını salladı. "Kötü durumdasın."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, değilim. Ben sadece... Ne diyordun?"

Kafasını sallayarak bana anlamlı bir gülümseme attı. "Bu hafta sonu partiye gitmek ister misin diye soruyordum?"

"Kesinlikle hayır. Zaten gelecek ay tüm futbolcularla birlikte o lanet partiye gitmek zorunda kalacağım. Ondan önce bir partiye gönüllü olarak gitmem mümkün değil."

O da başını salladı ve masamdaki sandalyeye yaslanır. Video oyunu oynamak için gelmişti ama basketbolda onu üç kez üst üste yendikten sonra, kumandayı yere atıp vazgeçti. Ondan sonra, saçma sapan konuşmaya başladık ve sonunda bana, benimle kulübe gelmediği gece evine gelen kızdan bahsetmeye başladı. *Bu da* benim Nirvana'nın tuvaletinde Kerian'ı nasıl emdiğimi düşünmeme neden oldu ve işler o noktadan sonra kötüye gitti. Neyse ki, yastığım zaten kucağımın üzerindeydi, böylece Russ sertleşmiş penisimi görmedi.

Russ bana kuru bir bakış attı. "Nirvana'ya gitmediğim için intikam mı alıyorsun?"

"Hayır. Partileri sevmediğimi biliyorsun. Takımdan Oakley'in düzenlediği partiye gelmem için baskı görmeseydim, o partiye de gitmezdim. Sen de bu lanet partiye gitmeyebilirsin."

O gülümser. "Sanırım gitmeyeceğim. Partiler benim tarzım değil."

Bu, Russ ve benim ortak noktamız. Partiye gitmektense evde takılıp video oyunu oynamayı tercih ederiz. Normal üniversite öğrencileri gibi değiliz, ama neyse.

Bir saat kadar daha sohbet ediyoruz, antrenmanları, okul programlarımızı ve kış tatili planlarımızı konuşuyoruz. Tatile daha birkaç ay var ama Russ'ın ailesi Batı Kıyısı'nda yaşıyor, bu yüzden eve gitmek için aylar öncesinden plan yapması gerekiyor. Geçen yıl olduğu gibi annemin evine gelmesini öneriyorum ama o kardeşini görmek istiyor.

Russ ayrılırken Luca geri gelir, Russ'ın iri cüssesinin yanında küçük ve narin görünür. Kapıyı kilitledikten sonra Luca yatağına doğru sürünür ve çantasını yatağın üzerine atar. "Selam Luca. Ders nasıldı?"

Bana hızlıca bakar, sonra başka yere bakar, yanakları kızarır. "İyi. Ben... iyiydi. Sen gitmedin mi?"

"Bugün sadece sabah derslerim vardı. Geçen hafta seni pek görmedim. Neredeydin?"

Yüzünün tamamı kızarır. "Çoğunlukla ders çalışıyordum. Meşguldüm." "Evet, eminim. Sonunda bir kız arkadaşın mı oldu?"

Gözlerini bana çevirir. "Ne? Hayır. Hayır... kız arkadaşım yok. Okul. Derslere yetişmekle meşguldüm. Çift ana dahlm için bir yılım daha var. Bursumu kaybetmemek için notlarımı yüksek tutmam lazım."

Bu mantıklı. Son birkaç aydır oda arkadaşınız, Luca ve ben çok yakınız. Aynı yaşta olmamıza rağmen benim için küçük kardeşim gibidir.

Luca iç geçirip yatağa oturur, ellerini uyluklarının altına koyup ileri geri sallanır. "Bu gece planın var mı?"

Omuz silkiyorum, ama aslında Kerian'ı görmek istiyorum. Aptalca, *gerçekten* aptalca, çünkü bugün bana pek mesaj atmadı, ama onu görmek istiyorum. Geçen hafta boyunca çok fazla mesajlaştık. Her zamankinden daha fazla. Sanki birlikte geçirdiğimiz geceden sonra, Kerian bana tuhaf şeyler yazmama daha açık hale geldi. Hatta "*Nasıl uyudun?*" mesajlarıma "*Siktir git, Braithe*"den daha fazlasını yazıyor. Bu bir ilerleme.

"Belki erkek arkadaşımı görürüm. Tam emin değilim." Erkek arkadaş kelimesini söylerken Luca'ya bakıyorum, sadece tepkisini görmek için. Kerian *gerçekten* erkek arkadaşım değil. Temelde birbirimize ait olduğumuzu söyledi, ama o kelimeyi kullanmadı.

Luca'nın gözleri büyüdü, ama hemen ifadesini düzeltti. "Oh. Eğlenceli olur. Ne zaman çıkıyorsun?"

Siktir. Gitmeyi planlamamıştım, ama kendimi köşeye sıkıştırmış olabilirim. "Birkaç saat sonra. Duş alıp çıkacağım. Bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim." Birkaç giysi alıp duşa giriyorum. "Zandy?" Ona dönüp kaşlarımı kaldırıyorum. "Anahtarını unutma. Ben... Ben de bu gece gidebilirim. Ödevimi erken bitirebilirim. Belki."

"Dikkatli ol Lucs."

Duшта zaman kaybetmedim, Kerian'ın aklında bir şey varsa diye iyice temizlendim.

"Siktir," diye homurdandım, Kerian'ı düşünürken sikim seğirdi. Onu düşündüğümde sikim sertleşiyor, umarım buralardadır.

Sertleşmiş penisimi görmezden gelip, duştan çıkmadan önce vücudumu yıkarım. Yanımda getirdiğim eşofman altı ve bol tişörtüne bakarım, ama Kerian'ı göreceksen, başka bir şey giymem gerekir. Güzel bir şey.

Sadece iç çamaşırlarımla odaya geri dönüp, şifonyerimde bir çift kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek arıyorum. Luca bana bir bakış atıyor, sonra gözlerini kaçırıyor. Son zamanlarda çok *garip* davranıyor. Belki de ders yükü yüzündendir.

Onun ani kişilik değişikliğini umursamadan pantolonumu giyip gömleği başımdan geçiriyorum. Anahtarlarımı alıp Luca'ya göstererek, "Çıkıyorum. Dışarı çıkacaksan dikkatli ol, tamam mı?" diyorum.

"Tabii ki. İyi eğlenceler."

Arabama koşarım, direksiyona geçerken karnımda kelebekler dans ediyor. Arabayı çalıştırdıktan sonra ona bir bakarım. Uzun uzun bakarım. Daha iyi günleri olmuştur. Bu babamın arabasıydı. Ona iyi bakıyorum ama Kerian'ınki kadar iyi değil.

Göğsümde bir tedirginlik dans ediyor. Kerian, ondan daha iyi bir araba alacak kadar param olmadığı için beni yargılayacak mı? Böyle bir arabayı nasıl alabildiğini bana söylememiş olabilir, ama en azından zengin bir aileden geldiğini biliyorum. Lanet olası çarşafı bana bunu söylüyor.

Neyse. Arabam yüzünden beni yargılamak istiyorsa, ilişkimiz bitti demektir.

Sinirlerimi bastırarak Kerian'ın evine gidiyorum, umarım birdenbire ortaya çıkmamdan kızmaz. Ona mesaj atmayı düşündüm, ama gelmememi söylemesi için bir neden vermek istemiyorum.

Otuz dakika sonra Kerian'ın evinin önüne geldim. Şimdi sinirlerim çok gergin. Belki de bu çok kötü bir fikirdi. Geldiğimi haber vermek için mesaj atmalıydım.

geldiğimi haber vermeliydim. Buraya gelmek için benzin harcamamış olsaydım, eve geri dönerdim.

Siktir et, belki de o kadar kötü olmaz.

Merdivenleri koşarak çıkıp kapıyı çaldım, avuçlarım terden nemliydi.

Kapı açıldığında ellerimi kot pantolonuma siliyordum ve sevimli, küçük bir adam duruyor ve bana merakla bakıyor. Kalbim göğsümde donuyor. Bu adam kim? Neden burada, Kerian'ın kapısını açıyor? Kerian benim onun olduğumu söyledi, ama benim olduğumu söylediğinde ciddi miydi?

Boğazımdaki yumruyu yutarak, "Sanırım yanlış daireye geldim" diyorum.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu, kalçasını kapı pervazına dayayarak.

"Kerian. Kerian Slade. Ama ben..."

"Hayır," diyor adam, "o burada yaşıyor. İçeri gel. Duştan çıkıyor."

İçeri girerken kalbim deli gibi atıyor. Sikişmeyi bitirdikleri için mi duşa girdi? Bu yüzden mi içeri davet edildim? Tipik bir sporcuya benziyorum, bu yüzden önümdeki pembe saçlı adam muhtemelen Kerian ve benim takım arkadaşı olduğumuzu düşünüyor.

Bana dönüp elini uzattığında şaşırdım. "Ben Asher. Kerian'ın oda arkadaşım."

Elini sıktığımda tüm kaslarım gevşedi. Oda arkadaşı. *Sevgiliden* daha iyi.

"Zander."

Asher'ın gözleri büyüdü. "Sen oyundaki adamsın. Onun öptüğü adam."

Yüzümde istem dışı bir gülümseme belirir. O öpücük çok ateşliydi.

"Evet, benim."

Asher başını sallar ve dudaklarını büzür. "Seni tanıdığımı biliyordum. İstersen onun odasında onu bekleyebilirsin."

"Teşekkürler."

Kerian'ın odasına giderim, ayakkabılarımı çıkarırım ve yastıklarına yaslanırım.

Odası gerçekten çok güzel. Şehvet gözlüğüyle bakmadığımda farklı görünüyor. Koyu mavi battaniyesi, penceresinden sarkan mavi perdelerle uyumlu. Komodininde her şey düzenli, mükemmel bir şekilde sıralanmış. Ve tanırım, bu yatak. O kadar yumuşak ki, sanki bulutların üzerinde yatıyor gibiyim.

Yatağa uzanıp bacaklarımı çapraz yapıyorum, başımı yastığına yaslıyorum. Rahatladığımda Kerian'ın kolonyasının kokusunu alıyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor. Başımı çevirip derin bir nefes alıyorum, kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

"Bunun ürkütücü olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kerian'ın sesi beni korkutuyor.

Sıçrayarak otururum ve ona geniş gözlerle bakarım. "Hiçbir şey yapmıyordum." Evet, hiç de suçlu gibi gelmiyorum.

Odaya girerken sırtarak havlusunu düşürüyor ve güzel, çıplak kıcını görüyorum. "Bir sapık gibi yastığımı kokluyor musun? Evet, seni duyuyorum." İç çamaşırını giyerken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neden buradasın?"

Gülümserim ve ayağa kalkar, ona doğru yürürüm. Arkadan kollarıma sarılır ve omzuna öperim. "Seni görmek istedim. Ve seni dışarı çıkarmak."

Kerian arkasını döner, şifonyere yaslanır. Ona yaklaşır, boynunu yumuşakça öperim. Beni itmez; hatta, tembel bir elini belime koyar. "Nereye götüreceksin beni?"

Omuz silkiyorum, hala boynunu öpüyorum. "Bir yere. Yağlı pizza dışında bir şeyler yiyebiliriz."

Onun derin kahkahası dudaklarımda titreşiyor. "Pizzanın nesi var ki, Dimples." Kalçama hafifçe vuruyor ve ben geri çekiliyorum. Uzaklaşamıyorum. Kerian gömleğimin önünü tutup beni kendine doğru çekiyor ve beni öpüyor. Ona karşı eriyip gidiyorum, o benim dilimle dilini dolaştırırken ben de onun kalçalarını sıkıyorum.

Sonunda nefes almam için beni bıraktığında, başım dönüyor ve sertleşmişim. "Güzel bir karşılama," diye alay ediyorum.

O alaycı bir şekilde gülümser ve geri dönerek kıyafetlerini çıkarır. "Tamam, gidelim.

Beni vegan bir yere götürme." "Peki ya vejetaryen?"

Kerian uzun bir nefes verir. "Beni öldüreceksin, Zander."

Tam adımı söylediğinde omurgamdan bir heyecan geçer. Her zaman Dimples, Zandy veya Braithe der. Bana sadece bir kez daha Zander demişti. Bundan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum.

Giyindikten sonra dışarı çıktık. Onu arabama götürürken avuçlarım yine terledi. Kendimi aşağılık hissetmemek için ona arabayı kendisinin sürmesini önerirdim, ama onu randevuya ben davet etmişim.

Arabama vardığımızda, Kerian arabayı kontrol ederken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yani, Kerian için hiçbir ifade yoktu. O her zaman ya kızgın ya da sıkılmış gibi görünür.

Bir beyefendi olarak, ona arabanın kapısını açtım. Neyse ki, kapı gıcırdamadı.

Gözlerini devirir, ama arabaya binerken dudaklarında bir gülümseme belirdiğini fark ederim.

Geri geri gidip sürmeye başladığımda, Kerian'ın gözlerinin arabamda dolaştığını görüyorum. Ne düşündüğünü bilmek için her şeyi yapardım.

Birkaç dakika sonra, "Güzel araba" diyor.

Beni alay ediyor mu diye ona baktığımda midem bir anda düğümlenir. Onun arabası deri koltukları ve ısıtılmalı direksiyonu olan süper güzel bir arabadır. Benim hurda arabamı güzel bulması imkansız.

Gözlerinde hiçbir yargılama ya da acıma belirtisi görmeyince şok oldum. Yani, onun kadar zengin olmadığım ortada, ama bu yüzden beni küçümsüyor gibi görünmüyor.

Boğazımdaki beklenmedik yumruyu temizleyerek, "Teşekkürler. Babamındı," diyorum.

"Üniversite için mi verdi?"

"Hayır," diye cevapladım, boğazımdaki düğüm başka bir nedenden dolayı oluşmuştu. "Ben çocukken öldü. Annem on altı yaşına kadar arabayı benim için çalışır durumda tuttu. Sonra anahtarları bana verdi. O zamandan beri ona ben bakıyorum."

"Kahretsin, Braithe. Üzgünüm." Birkaç saniye duraksıyor ve ben gözlerimi öne dikip gözyaşlarımdan akmaması için kendimi zorluyorum. "Ona ne oldu?"

Işıklarda dönerek omuz silkiyorum. "Trafik kazası. Bir tır orta refüjü geçip onun iş kamyonetine yandan çarptı."

"Kahretsin," dedi sadece.

Bunca zaman geçmesine rağmen, babam hakkında konuşmak hala acı veriyor. Uyandığımda onun bir daha eve dönmeyeceğini öğrenmek beni mahvetti. Kabuğumdan çıkmam biraz zaman aldı. Beni kurtaran, ayakta tutan futbol oldu. Babam bu spora olan tutkumu çok severdi, bu yüzden sadece anneme ve kardeşim için daha iyi bir hayat sağlamak için değil, onu gururlandırmak için de oynuyorum.

Neyse ki Kerian babam hakkında daha fazla soru sormuyor ve ben de duygularımı kontrol altına alıp şimdilik içime gömüyorum.

Vejetaryen olmak konusunda şaka yapmıyordum. Kerian'ın en sevdiği restoranı olduğu gibi, benim de var.

İçeri girdiğimizde, sahibi Sheila bana el sallıyor. Ellerini havluyula silip tezgâhın etrafından geliyor. "Nereye gitmiştin, yabancı?" diye soruyor ve ince kollarını bana doluyor. Koyu kahverengi yanaklarında ter damlacıkları var, örgülü saçları sırtına dökülüyor. "Sen çoktan mezun oldun sanıyordum."

Russ ve ben birlikte oynamaya başladığımızdan beri buraya geliyoruz. Sheila ile sohbet ettik, çünkü Russ yaşlı kadınları sevdiğini söyledi ve şansını denemeye çalıştı. Sheila onu hemen reddetti, ama yine de bize karşı nazikti ve her geldiğimizde yeni menüdeki yemekleri ücretsiz olarak denememize izin verdi.

"Henüz değil," diyorum ona, tezgaha doğru yürürken. "Meşgulüm. Son sınıf zorlu geçiyor."

O da anlayışla başını salladı. "Üniversite yıllarımı hatırlıyorum. Onlardan özlediğim tek şey partiler." İkimiz de güldük. "Bu yakışıklı genç adam kim?"

Her zamanki gibi stoik olan Kerian'a bakıyorum. "Kerian. Erkek arkadaşım."

Ha, bu onun yüzünü değiştirdi. Bana hızlıca baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona göz kırptım ve "*Hadi, inkar et*" der gibi omuz silktim. Çenesi seğirdi, ama sadece asılı menüye baktı.

"Zevkin iyiymiş," diyor Sheila göz kırparak. "Eskiden buraya getirdiğin kızdan daha iyi. Yemin ederim, burnu daha fazla havada olsaydı, bulutları koklayacaktı." Ben de tamamen katılıyorum. "Sana ne getireyim tatlım?"

Kerian menüye İngilizce yazılmamış gibi bakıyor, ben de ikimiz için sipariş veriyorum.

Ödemeyi yaptıktan sonra Kerian'ı arka taraftaki bir masaya götürdüm.

"Erkek arkadaşın, ha?" diye soruyor oturduğumuzda. Yine omuz silkiyorum, kaşlarımı kaldırarak ona karşı çıkmaya cesaret etmesini bekliyorum.

Karşı çıkmayınca, gülümsemem genişliyor. "Daha önce vejetaryen yemek yedin mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. Yaprak falan yemem Zandy. Ben yetişkin bir erkeğim. Kemiklerime yapışacak bir şeye ihtiyacım var."

Gömleğimi kaldırıp karın kaslarımı gösteriyorum. O dönmeden önce göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü kaçırmıyorum. "Sanırım yapraklarım kemiklerime gayet iyi yapışıyor."

"Her neyse." Etrafına bakınıyor, başını sallıyor. "Burayı nasıl buldun?"

"Russ ve ben sinemadan çıkmıştık ve açlıktan ölüyorduk. Açık olan tek yer burasıydı. Yemekler çok lezzetli olduğu için tekrar geldim. Russ ise Sheila'ya aşık olduğu için geri geldi."

Kerian beklenmedik bir kahkaha attı. "Cazibesini anlıyorum. O çok güzel. Onun için nasıl gitti?"

Sırıttım. "İyi gitmedi. O, genç erkeklerle ilgilenmediğini söyledi. Russ bunu saygıyla karşıladı ama hala ona aşık."

Sheila yemeğimizi getirir. "Yabancılaşma, tamam mı?"

"Evet hanımefendi." Yanağımı okşadı ve bana ve Kerian'a el salladı. Muhtemelen annemle yaşıt, ama çok iyi yaşlanmış.

Kerian yemeğe şüpheyile bakıyor. "Bunun iyi olduğundan emin misin?"

Gözlerimi devirerek, kabak kızartmalarından birini alıp dudaklarına götürdüm. Hemen açmadığında, yemeği yüzüne salladım. "Denemelisin. Benim için."

Bana kuru bir bakış attıktan sonra ağzını açıp bir ısırık aldı. Çiğnediğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. Tamam, bu *çok* lezzetli."

Kendinden emin bir şekilde sırttım. "Değil mi? Al, biraz sosla dene." Isırdığı kızartmayı ağzıma attım ve yenisini aldım. Sheila'nın özel sosuna batırdım ve Kerian'ın dudaklarına götürdüm. O da benim parmağımı ısırarak büyük bir ısırık aldı. Ben de tısladım. Beni şaşırtan bir şekilde, Kerian yine güldü. Yüzünü değiştiren derin bir kahkaha attı.

İç çekerek ona gülümserim, dirseğimi masaya koyar ve çenemi elime dayarım. "Sen çok güzelsin, biliyor musun?"

Yanakları hafifçe pembeleşir, ama gözlerini devirip "Kapa çeneni, Braithe" der.

Buna alınmıyorum. Kerian ve onun huysuz tavırlarına alıştım. Onu tanıdıktan sonra bu tavırları artık sevimli geliyor.

Aynı anda kabak kızartmasına uzanıyoruz. Elimini çekip onun bir tane almasına izin veriyorum. Onu alıp sosa batırıyor ve bana uzatıyor. "Buraya gel, Zandy."

Gülümseyerek eğilip kızartmayı ağzıma atıyorum, sos dilime değdiğinde inliyorum.

"Burada bir şey var," diyor Kerian, ağzının yanını parmağıyla dokunarak. Silmeye uzanıyorum ama o elimi tutuyor. "Hayır, bırak ben yapayım."

Sonra eğilip ağzımın kenarını yalar. İnlerim ve Kerian dudaklarını dudaklarıma yapıştırıp beni derinlemesine öperken bunu yutar. Büyük elleri yüzümü çevreler ve ben ona gömülürüm.

Buna alışabilirim.

Bölüm
On sekiz

KERIAN

Zander'ı arabasının kapısına ^{bastırıp} boynunu öperken bir şey fark ettim.

Bu çok... evcil bir şey.

Kahretsin, ona benim olduğunu söyledim diye onunla evlenip yuva kuracağım anlamına gelmez. Belli ki ona yanlış bir fikir veriyorum, çünkü bana deli gibi aşık görünüyor ve en azından kendime itiraf etmezsem yalancı olurum...

Sıcak.

Restoranda olduğumuz sırada.

Bu da demek oluyor ki, bir şeyler değiştirmem gerekiyor, çünkü kontrolüm dışında olan bir şeyle *yetinmek* istemiyorum. Elbette, Zander Braithe'i hayatının geri kalanında takip edebilirim ve ona kime ait olduğunu hatırlatabilirim, ama o artık benim... *ilgimden* hoşlanmadığını karar verirse, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Onun tatlı olmasını istemem saçma bir şey. Ellerimi onun kot pantolonunun cebine sokup araba anahtarlarını çıkarırken, o bana karşı kıvranıyor. Ben arabasının sürücü tarafına geçip kapıyı açıp içeri atlayana kadar ne yaptığımı anlamıyor. Bana arabasını gösterirken endişeli olduğunu *anlayabiliyordum*, muhtemelen onu yargılayacağımı falan düşünüyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse... Param var çünkü ailem üniversiteye gitmeden önce bana bir sürü şey aldı ve büyükannemle büyükbabamdan dokunamayacakları bir güven fonu var. Bu parayı ben kazanmadım. *Önemli* değil.

Ve Zander'ı, daha iyi günler görmüş gibi görünen bir arabası olduğu için yargılamıyorum. Bu araba, benim arabamın benim için olduğu kadar onun için çok daha fazla anlam ifade ediyor gibi görünüyor — bu, arabayı daha iyi yapmaz mı?

O yolcu koltuğundan bana bakarken ben motoru çalıştırıyorum. "Bir dahaki sefere senin arabana bindiğimizde, ben süreceğim." Bana tehdit mi ediyor, yoksa

ama omuz silkiyorum.

"Neyse ne."

Çenesi hafifçe düşüyor ve sonra dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Konsolun üzerinden uzanıp parmaklarını koluma kaydırarak elimi tutana kadar yüzündeki gülümseme kaybolmuyor.

Çenem sıkışır, ama geri çekilmiyorum. Tüm bunları değecek hale getirecek *planlarım* var; bu planlar kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Zander'a, tüm o duygusal, aşk dolu saçmalıklarının altında, benim her zaman onu bir kulüpte dizlerinin üzerine çöktüren ve sikimi boğazına sokan adam olacağımı hatırlatacak planlar.

Ve bu planlar bencilceyse ve kafamdaki fikir sinirlerimde çılgın bir yangın başlatıyorsa, bu daha da iyi.

Yerel alışveriş merkezinin otoparkına girdiğimizde gözünü bile kırpıyor ve içeri girdiğimde bana soru sormuyor. Kaşlarını kaldırarak bana yetiştiriyor.

"Buraya neden geldik?"

"Randevudayız, değil mi?" *Randevu* kelimesi gözlerini parlatır.

"Doğru."

"Sen bana akşam yemeği ısmarladın. Şimdi ben sana bir hediye alacağım."

"İstemiyorum..." Onu dudaklarımla susturuyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum, bu da onu bana doğru sallandırıyor.

"Güven bana. Bu zaten senin için olduğundan daha çok benim için bir hediye."

Onun merakının arttığını görebiliyorum ve dudaklarımdan geçen gülümseme bunu daha da alevlendiriyor. Kahretsin, o kadar masum ve... güvenilir ki. Tatlı bir köpek yavrusu gibi.

Benimle tanışmadan önce nasıl bir hayat yaşıyordu? Ve neden, benim olmadığım bir hayatı mahvetmekten daha çok istediğim bir şey olmadığı halde, bunu umursamıyorum?

"Uh, Kerian?" Hangi mağazaya gittiğimizi fark edince sesi biraz yükseldi. Diğer dükkanların önünden geçerken başını çevirip duruyordu, ama onu bir iç çamaşırı mağazasına sürüklediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" Mümkün olduğunca masum bir şekilde soruyorum, onu ileri çekip önümde duran, kırmızı bralet ve külot giymiş mankenin önüne itiyorum. "Sence kırmızı mı mavi mi daha çok yakışır sana?"

"Ben mi?" Zander'ın sesi biraz kesik kesik çıkıyor ve yüzümdeki gülümseme muhtemelen biraz dengesiz. "Ne demek ben?"

Sorusunu görmezden gelip onun arkasından uzanarak koyu mor bir iç çamaşırı aldım. "Hm... belki bu?" Onu ona doğru uzattığımda, sikimin hafifçe titrediğini hissettim ve bu, vücudumda küçük bir titremeye neden oldu.

Göz kapaklarımla arkasında tek görebildiğim, ipek iç çamaşırı giymiş Zander, uzun, güçlü bacakları çoraplar ve jartiyerle sarılmış, penisi bir çift

külotun içinde gerginleşmiş, üst vücuduna zar zor uyan bir braletin altında meme uçları sertleşmiş.

Siktir. Bu, kot pantolonumdaki bir titremeden daha fazlası. Yarı sertleşmiş durumdayım ve parmaklarım tuttuğum ipek kumaşı sıkıca kavırıyor.

Belki de bu pek iyi bir fikir değildi, çünkü bu benim istediğim şeyi yapmıyor. Onu utandırmak istedim ve tabii ki... cildi güzel, kızarmış pembe. Ama aynı zamanda kendime bundan daha fazlasına *ihtiyacım* olmadığını kanıtlamak istedim.

Ama şimdi beynim, daireme geri döndüğümü ve Zander'ın bu boktan şeyden başka hiçbir şey giymeden çarşafLARımın üzerinde uzandığını hayal ediyor.

Siktir.

Siktir.

Zander fark ettiğinde *bunu görüyorum.*

Gözleri büyüdü, yüzümdeki ifadeyle bariz bir şekilde sertleşmiş sikim arasında gidip geldi... ve küçük pislik öne eğildi, iç çamaşırımı elimden çekip yığının üzerine attı. Bana doğru eğildiğinde sesi yumuşaktı.

"Ben daha çok kırmızı seven bir adamım."

Ne *oluyor lan?* Onu buraya, beni *erkek arkadaşı olarak* adlandıracaksa, bunu onun için zor hale getireceğimi söylemek için getirdim.

Ama bunun yerine, küçük pislik arkasını dönüp arkamdaki vitrini karıştırmaya başladı ve bir avuç kırmızı renkli ürün buldu... sonra da arkasını dönmeden soyunma odasına doğru yürüdü.

Gözlerim etrafta dolaşıyor — burada neredeyse kimse yok ve satış elemanı da resepsiyonda değil. Onu mağazanın arka tarafında, bir rafa sütyenleri asarken görüyorum.

Mükemmel.

Zander, başladığımız bu küçük oyunu kazanacağını düşünüyorsa, başka bir şey daha var.

O soyunma odasının kapısını kapatırken ona yetişiyorum ve onunla birlikte içeri giriyorum. Onu duvara dayamadan bir saniye önce gözleri fal taşı gibi açılıyor, ama dudaklarını dudaklarımla kapattığımda ağzından çıkan inilti günahkarca. Kollarımda neredeyse sıvı hale gelene kadar onu öpüyorum ve sadece geriye yaslanıp gömleğini başından çıkarmak için öpüşmeyi kesiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sorduğunda yarı sersemlemiş durumda ve ellerim kot pantolonuna inip üst düğmesini açıyorum.

"Ne istediğini seçtin, Dimples. Şimdi bana küçük bir moda şovu yapacaksın."

Kızarıklığı cildinde yayılır ve yanaklarını alevlendirir, ama siktiğimin meme uçları bulunduğumuz odanın serin havasında sertleşmiştir ve elimi göğsüne kaydırıp birini sertçe çimdiklediğimde kıpırdamaz.

"Ben..."

"Hadi, Zander." Adımı söylediğimde göz bebekleri hafifçe büyüdü ve ben de adım attım, başparmaklarımı kot pantolonunun iliklerine sokarak uyluklarından aşağı kaydırdım. "Benim için güzelleş."

"Siktir." Diye tıslar, ama ben elimi iç çamaşırının bel bandının arkasına attığımda kalçaları öne doğru kayar ve avucumun altında sertleşir. "Siktir git, Kerian."

"Yardım ister misin?" Soruyu boğuk bir sesle soruyorum ve o, yılanın gözlerine yakalanmış bir fare gibi hareketsiz duruyor. Onun bralette'ini çıkarıp parmağında sallıyorum, sonra öne eğilip dişlerimle meme uçlarından birini ısııyorum, dilimle acıyı dindirmek için hafifçe ısııyorum.

"Yakalanacağız," diye tekrar tıslar, ama ellerimi kollarında gezdirdiğimde, geniş omuzlarından kumaşı geçirebilmem için kollarını kaldırır.

Beni takip etmemi hiç istemediği halde, sanki iyi görünmesini sağlamak istermiş gibi en büyük bedeni seçmiş. Ona tam olarak uymuyor, ama kumaş yine de kaslarının şişkinliğini geçip göğsüne sıkıca ve gergin bir şekilde oturuyor.

Siktir, sanki kumaşı yırtacakmış gibi görünmesi onu daha seksi mi yapıyor? Gözlerim elindeki külotu düşer ve bir kaşımı kaldırıp parmaklarımı uzatırım.

Zander bu sefer tereddüt etmeden kumaş yığınını bana uzattı. Gözlerini benden ayırmadan soyundu.

Ağzım anında salya ile doluyor — lanet olsun, kırmızı kumaşın iyi çalışılmış kaslarını gerdiği halde duvara yaslanmış hali çok yakışıklı. Kızarıyor olsa da ve ifadesinin arkasında utanç ve tahrik karışımı olduğunu görebilsem de, çıplak bir şekilde orada durup *bekliyor* çünkü bunu istediğimi biliyor.

Adamım, ben gerçekten bittim.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Elim kaldırıp parmaklarımı bacağına doğru kaydırarak, kaslarını izlerken oradaki tüyleri gıdıklamak çok cazip geliyor.

Ne kadar dokunursam, penisi o kadar sertleşiyor. Bir yanım, sadece nazik dokunuşlarla onu orgazma ulaştırabilir miyim diye merak ediyor... ama bu şimdilik mümkün değil.

Şimdilik gerçekten acele etmeliyiz... çünkü bunu *istiyorum*. Onu benim küçük fahişem gibi giydirmek istiyorum. *Sadece benim için* giyinmiş olduğu için, ona dokunduğumda inlemelerini bastırmak için dilini ısırmasını istiyorum.

Çok fazla şey istiyorum ve bunların benim olması gerektiğini anladığımda kendimi durduramıyorum.

Ve Zander... tümüyle, kızaran yüzü ve ipekle sarılmış vücudu? O benim olmalı.

Kırmızı çoraplardan birini ayak bileğine kadar yavaşça çekiyorum, elastik kısmı uyluğuna değene kadar. Ona çok *dar* geliyor, ama kumaşın tenine değmesi o kadar seksi ki, kendimi tutamayıp öne eğilip, teninin ipekle buluştuğu yeri dudaklarımla okşamaya başlıyorum.

Zander üstümde titriyor, sonra elini kaldırıp yumruğunu ağzına sokarak inlemesini bastırıyor. Ben başımı sola çevirip dudaklarımı onun penisinin uzunluğu boyunca gezdiriyorum, sonra diğer çorabı da bacağına giydiriyorum.

"Haklıydın... Kırmızı gerçekten sana yakışıyor."

"Söylemiştim." Ben onun seçtiği külotu almadan önce uyluk derisini ısırdığımda, parmaklarıyla boğuk bir fısıltıyla bunu söyler.

Ayak bileklerine dokunduğumda bana direnmedi, böylece pantolonunu ayağından geçirebildim ve kumaşı şişirmek için penisini aşağı doğru ittiğimde titredi.

Seçtiği jartiyerlerle kombini tamamladım ve sonra topuklarımdan üzerine oturup, kulaklarım kanımın her damlasının penise akışının sesiyle dolarken ona baktım.

"Siktir, Dimples." Gözlerim kızarmış vücudunu yukarıdan aşağıya tarar, ama yüzüne doğru geri dönerken ona güvenin olduğunu görürüm. "Şu haline bak."

Alt dudağını ısıyor ve ellerini öne doğru uzatıyor, avuç içlerini vücuduna gerilen kumaşın üzerinde gezdiriyor. Parmak uçlarını meme uçlarına değdirdiğinde titriyor, bunu bilerek yaptığını *biliyorum*. Ayağa kalkıyorum, böylece ona yaklaşabiliyorum ve ellerim onun izlediği yolu takip ediyor — pürüzsüz ipekle kontrast oluşturan cildinin sıcaklığı başımı döndürüyor. Onun penisini ağzıma almak, ince ipi kıkırdan çekip onu tamamen yutmak istiyorum.

Onu giydiği kumaş kadar kırmızı olana kadar saatlerce bu şekilde giyinmesini istiyorum.

Bunu ona söylemek için ağzımı açıyorum, ama kelimeler boğazımda takılıyor ve başka bir şeye dönüşüyor.

"Ne istiyorsun, Zander?" Parmaklarım yukarı kayıyor, çene hattını takip ediyor ve dilim dudaklarının kenarını yalıyor. "İkimiz de tatmin olana kadar bu giyinme odasından çıkmıyoruz... o yüzden nasıl istediğini söyle bana."

Kirpikleri titrer, gözleri kaplanır ve kararır. Bana cevap vermek yerine, önümde diz çöker ve başını geriye doğru eğirir.

"Sana akşam yemeği ısmarladım, Slade." Dudaklarını yalar ve bana bakar. "Ama hala açım."

Ve olduğu gibi bir sürtük olduğunu kabul etmeyen Zander, başını geriye eğip dilini çıkarır ve beni sikmem için yalvarırcasına gözleriyle bana bakar.

Bölüm
On Dokuz

ZANDER

KERIAN LANET EDER, sanki onu gördüğü en seksi şeyimmişim gibi bana bakar. Onun ilgisinden gurur duyarım, bana verdiği sıcak hissi severim.

İki parmağını ağzıma sokuyor ve ben onları açgözlülükle emiyorum, o parmaklarını içeri ve dışarı iterken inliyorum. O sert ve talepkâr, beni zorluyor ama umurumda değil. Bana ne verirse istiyorum.

"Lanet olsun, Zander," diye mırıldanıyor ve parmaklarını çıkarıyor. Ben inleyerek kendimi ona yaklaştırıyorum, böylece onun sikine ulaşabiliyorum.

Kerian'ın şişkinliğine burnumu dayayıp, kokusunu içime çekiyorum. Kahretsin, çok güzel kokuyor. Baharatlı ve erkeksi. Beni baştan çıkaracak bir koku olduğunu düşünmemiştim, ama işte buradayım, giyinme odasında dizlerimin üstünde, sütyen ve külotla, Kerian'ı kokluyorum.

Elini saçlarımın arasına sokarken dudaklarından derin bir inilti çıkar. Penisim külotumun içinde seğirir, penisimi saran ipek kumaşı okşayarak beni tahrik eder.

İpek kumaşın tenime dokunuşunu bu kadar seveceğimi kim düşünürdü? Kendimi çok seksi hissediyorum, özellikle Kerian bana öyle baktığında. Bazen ifadesiz bir robot gibi davranıyor olabilir, ama benim onun için giyindiğimi gördüğünde şehvetini ve beğenisini gizleyemedi.

Kerian şimdi de bana aynı şekilde bakıyor. Gözleri parlıyor, pembe dili dudaklarının arasından görünüyor. "Ne yapmayı planlıyorsun, Zandy?"

Onun pantolonunu açarken ona sırtıtarak bakıyorum. Penisi kaya gibi sert, gözlerimin önünde çok sevdiğim o seksi damar atıyor. Ona bakarak pantolonunu aşağı çekiyorum, yüzündeki duyguların değişmesini izliyorum. Şaşkınlığımı gizliyorum. Kerian bana duygularını hiç bu kadar açıkça göstermez. Belki de o da benim kadar derinden etkilenmiştir.

Saklamaya gerek yok, ona karşı kendimi kaybettim. Bu, *hoşlanmaktan* daha fazlası. Kerian bana karşı çok kötü davrandığı için ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama lanet olsun, onda kafamı allak bullak eden bir şey var.

"Siktir, Braithe. Dizlerinin üzerinde ne kadar güzel görüldüğünü bilmiyorsun." Parmakları, sütyen askısını ovma için aşağı doğru kayarken cildimde hayalet gibi dolaşiyor. "Bunu

bunu sende görmek."

Boğazımdan yumuşak bir inilti yükseldi. Bu, gerçek Kerian. Onun için en son dizlerimin üzerine çöktüğümde görmediğim bir Kerian. Ya da beni onun için dizlerimin üzerine çöktürdüğünde. Nirvana'da. Onu mutlu etmekten, onu ağzımla tatmin ederken ona bakmaktan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim.

Birkaç hafta önce, Kerian boğazımı sikip, bunu yaparken bana küfürler yağdırırdı. Şimdi ise beni *övüyor*. Onun için yaptıklarımın ne kadar hoşlandığını söylüyor.

Ona bakarken göğsümde bir şey sıkışıyor. Elini yüzüme doğru çekip gözümün altını parmağıyla okşarken gözleri yumuşuyor. "Ağlayana kadar sikimi ağzına sokmak için sabırsızlanıyorum."

İşte orada.

Ağzımı bir kez daha genişçe açarak onu ağzıma alıyorum, sikinin sıcak ağırlığı dilime çarptığında inliyorum. Açgözlülükle ağzımı dolduran ön sıvıyı yutuyorum, tadı boğazıma indiğinde iç çekiyorum.

"Evet, sik beni," diye fısıldadı, hafifçe öne doğru sallanarak. "Sik beni, Dimples."

Sütyen askımdaki el saçlarıma kayar ve başımı geriye çeker. Ona bakarken boğazımdan bir tıslama çıkar. "Dalga geçme, Braithe. Açsan, göster bana."

Siktir, bu benim aşık olduğum Kerian. Beni hiçbir şeyden kurtarmayan, sert ve kaba adam. Onu ne kadar kızdırırsam kızdırayım, taleplerine ne kadar karşı çıkarsam çıkayım, o benim bu durumu sevdiğimi biliyor ve her seferinde istediğim, *ihtiyacım* olan şeyi bana veriyor.

Ellerim onun uyluklarında, onu yutuyorum, Kerian'ı sonuna kadar alıyorum. Siktir, onun sikini emmekten asla bıkmayacağım.

O, dişlerini gıcırdatarak dizlerini büküyor, böylece ağzımı yumuşak, temiz vuruşlarla sikebiliyor. Tekrar tekrar bademciklerime vuruyor, sikiyle beni boğuyor. Tıpkı istediği gibi, gözlerimin köşelerinden yaşlar sızıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor. Onu izleyebilmek için gözlerimi hızla kırpiyorum.

Kerian başını geriye atıyor, boynundaki damarlar şişiyor. Zevk içinde kaybolmuş, çok seksi görünüyor. Sessiz inlemeleri bana ulaşıyor ve sikimi zonklatıyor. Siktir, bu külotu almam gerekecek, çünkü sikimin başında ön sıvımın ıslaklığını hissedebiliyorum.

Kafamı onun sikinde yukarı aşağı sallıyorum, ağzımı dolduran tükürükle onu ıslatıyorum. Yanaklarımı içe çekip onu emiyorum, onun

Sikim seğiriyor ve aşağı uzanıp, mastürbasyon yapabilmek için kumaşı kenara çekiyorum. Kendime dokunmamın sorun olup olmadığını anlamak için Kerian'a bakıyorum. Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. Lanet olasıca acınası bir durumdayım. Onu emmekten sikimin ıslanmasını engelleyemiyorum.

Ama ona zevk vermek, onun böyle kontrolünü kaybetmesini görmek, beni parçalara ayırıyor.

Elimi sikimin etrafına doladım, sert sikimi sıktım, vücudum zevkten titriyordu. Halka açık bir yerdeyiz ve ben Kerian için dizlerimin üstüne çökmüş, sanki her an biri bizi yakalayabilirmiş gibi sikini emiyorum. Yakalanma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Siktir, bu o kadar ateşli ki, azgınlığımı zar zor kontrol edebiliyorum.

Kerian homurdanıyor, elini çenemin altına koyuyor ve boğazıma daha sert ve daha hızlı pompalıyor. "Kıpırdama," diye mırıldanıyor, bana biraz daha yaklaşıyor. "Ağzını sikmeme izin ver, Dimples."

Elimden geldiğince başımı sallayıp topuklarımın üzerine oturuyorum. Kerian, büyük vücuduyla beni sıkıştırana kadar daha da yaklaşıyor. Bir elimi onun kaslı uyluğuna koyup ciddiyetle mastürbasyon yapıyorum. Orgazmım çok yakın ama o boşalana kadar ben boşalmayacağım. Avucumun altında uyluğunun titremesine ve ağzımda şişmesine bakılırsa, o da boşalmaya yakın.

"Zander. Siktir. Bana bak." Gözlerimi ona çeviriyorum ve kalbim donuyor. Filtrelenmemiş Kerian geri dönmüş ve manzara muhteşem. Gözleri, tanımlayamadığım bir tür duygu yansıtıyor. Nefesi hızlanmış ve alt dudağı dişlerinin arasında. Ağzıma girerken yanakları kızarıyor, testisleri çeneme çarpıyor. "Yut benim için, Braithe."

Ben başımı sallamadan ya da onun yorumunu onaylamadan önce, tuzlu, misk kokulu spermi ağzımı doldurur. Hareketsiz kalırken dudaklarından yüksek bir homurtu çıkar ve penisini boğazımın en arkasına kadar iter. Onu yutarım, testislerinden tüm spermini çekebilmek için onu emerim.

Sikimi iki kez daha çekince boşalıyorum, vücudum titriyor. Kerian homurdanıyor ve ağzımdan çıkıyor, eğilip beni sertçe öpüyor. Dili içime giriyor, boşaldığının bir kısmını topluyor, sonra benimle paylaşıyor. Homurdanıyorum, dudaklarına saldırıyorum, böylece benim olanı almayacaktır. O boşalmayı ondan ben sağladım, bu yüzden ödül bana ait.

Kerian dudaklarıma karşı kıkırdar. "Açgözlü."

"Hala aç olduğumu söylemiştim," diyorum nefes nefese. Uzaklaşıyorum, yanaklarım kızarıırken omuz silkiyorum. Yere baktığımda suçlulukla gülümsüyorum. "Ortalığı batırdım."

"Evet, yaptın." Kerian temizlemek için bir şeyler arar. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle, attığım iç çamaşırımı alır ve spermimi siler. "Bunlara ihtiyacın olmayacak, çünkü eve giderken bunları giyeceksin."

Neredeyse dilimi yutuyordum. "Ne?"

"Beni duydun, Dimples. Henüz değişmeni istemiyorum."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum — ama bu uzun sürmüyor, çünkü o yüzümü öperek bunu engelliyor — giysilerimi alıp ayağa kalkıyorum. Kerian'ın beni süzerken fırsatını kaçırmaması için aceleyle giyiniyorum. Ona kötü gözle bakmama rağmen, şu anda hissettiğim şeyi biraz seviyorum. Dantel ve ipek giymek kendi başıma yapacağım bir şey değil, ama giysilerimin altında bunların olduğunu ve *Kerian'ın* da bunu bildiğini bilmek, kendimi seksi hissetmemi sağlıyor.

"Bekle," der Kerian, pantolonumu çekmeden önce. Bana yaklaşıp, beni duvara doğru iterken nefeslerimiz karışır. Arkama uzandığında titrerim, ama tek yaptığı bralette ve iç çamaşırının etiketlerini çekmek olunca kaşlarımı çatırım. "Bunları ödemen lazım, Dimples."

Gözlerimi devirerek pantolonumu yukarı çekip tişörtümü başımdan geçiriyorum. "Gidelim, Slade. Eve gidip temizlenmem lazım."

O, dudaklarını sinir bozucu bir şekilde dışarı çıkararak alaycı bir şekilde somurtuyor. "Randevu bitti mi?"

"Siktir git," diyorum gülümseyerek ve onu iterek soyunma odasından çıkıyorum. Neyse ki, kasiyer iki büyük kutu ile elinde arkaya doğru yürüyor.

Kerian'ın eli kıcıma kayar ve kot pantolonumun üzerinden beni okşar. "Nasıl hissediyorsun?" Sesi bir oktav düşer, boğuk bir homurtu cildimde yankılanır.

"İyi," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Kerian kasaya doğru yavaşça yürürken sırtışı çok seksi. Kasiyer geri geldiğinde, Kerian ona sadece etiketleri uzattığında ona uzun uzun bakar. Yüzüm o kadar ısınır ki, alnımda ter damlacıkları belirir. Bana bakar, gözleri vücudumda dolaşır. Eminim gömleğim altındaki bralette'in izini gösteriyordur, ama neyse. Utanç cildimi ısıtır, ama aynı zamanda az önce boşalmış olmama rağmen sikimi sertleştirir.

Sanırım yeni bir fetiş keşfettim.

O ödemeyi yapıp şok olmuş kadından etiketleri aldıktan sonra, bizi mağazadan çıkarırım. Kot pantolonumun çıplak kalçalarımına değmesi garip bir his, ama hoş olmayan bir his değil. Yeni bir his. Farklı bir his.

Dışarı çıktığımızda, Kerian'dan anahtarlarımı alıp, o güldüğünde ona soğuk bir bakış attım. "Seni eve bırakacağım. Yarın maçın var, değil mi?"

"Evet. West Virginia State. Rekorları berbat ve savunmaları berbattır, yani işimiz kolay."

"Birisi kendine güveniyor."

"Her zaman öyleyim," diyor ve yolcu koltuğuna oturuyor. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Evet, sezonun başında benim takımım seni yendiğinde kendinden emindin. Belki de fazla emindin."

Kerian kaşlarını çatarak, limon emmiş gibi dudaklarını büzüyor. Rekabetimizin onun için hassas bir konu olduğunu biliyorum. "Siktir git, Braithe."

Derin bir kahkaha atarak, otoparktan çıkıp onu evine götürüyorum.

Arabadan inmeden önce, eğilip beni derin bir şekilde öper, parmaklarını saçlarıma geçirip beni kendine daha yakın tutar. Sanki kaçmaya çalışacakmışım gibi.

Kerian'ın ağzımı yağmalamasına izin veriyorum, kendimi yere tutunmak için onun pazılarına tutunuyorum. Kerian'la bu öpücükte kendimi kaybedersem, uçup gideceğimden korkuyorum.

Gözlerinde hafif bir şaşkınlık ile benden uzaklaşır. "Randevu için teşekkürler, Dimples."

"Maçın benim için kazan, tamam mı?"

Sırıtarak arabadan indi. Kot pantolonunun içindeki sıkı kalçalarının nasıl esnediğini izledim. Kerian'la sevişmek nasıl olurdu? O da bunu ister miydi? Onun sikini almayı seviyorum, her içime girdiğinde kalın sikiyle deliğimi genişletiyor. Ama benim sikim onun kıkında olsaydı nasıl hissederdim?

Eve giderken, Kerian'ın beni siktiğini ve benim onu siktiğimi düşünerek sikim tüm yol boyunca sert kaldı.

Yurduma vardığımda, merdivenleri koşarak çıkıp odama giriyorum. Luca ortalarda yok, muhtemelen arkadaşlarıyla ders çalışıyor ya da başka bir şey yapıyordur. Bu çocuk gerçekten rahatlamayı öğrenmeli.

Duş almak için banyoya giriyorum, ama Kerian'ın bana verdiği yeni hediyeleri çıkarmadan önce duruyorum. Sırıtarak lavabonun kenarına yaslanıp birkaç fotoğraf çekiyorum. Kırmızı kumaşla kaplı göğüs kaslarımın, kıkımın ve iç çamaşırının sikimi nasıl sardığının güzel fotoğraflarını çektiğimden emin oluyorum.

Çoraplar ve jartiyer müstehcen bir görünüm veriyor, bu yüzden onlardan da birkaç fotoğraf çekiyorum. Fotoğrafları gözden geçirdikten sonra, en beğendiğimi buluyorum ve yapmayı planladığım şeyden heyecanlanarak gülümsüyorum.

Ereksiyonumu görmezden gelerek hızlıca duş alıyorum. Duştan çıktıktan sonra pijamalarımı giyip yatağıma uzanıyorum, yüzümde aptalca bir gülümsemeyle. Bu randevu, bir öncekinden çok farklıydı. Elbette, ikisi de orgazmla sona erdi, ama onunla oturup yemek yemek, birbirimizi beslemek ve birkaç dakikada bir öpüşmek... Bu... Çok hoşuma gitti. Daha fazlasını istiyorum. Beklenmedik neşesi ve sürekli gülümsemelerinden anlaşıldığı kadarıyla, Kerian da bunu sevmiştir.

Gülümsemeyle uykuya dalıyorum, akşam yemeğinde Kerian'ın gözlerinde dans eden kahkahaların görüntüsü rüyalarımın eşlik ediyor.

Ertesi sabah uyandığımda, hemen telefonuma uzanıyorum. Her zamanki günaydın mesajı yerine, Kerian'a dün geceki doğaçlama fotoğraf çekiminden en sevdiğim fotoğrafı gönderiyorum ve gülümsüyorum. Bu fotoğrafta, sanki iç çamaşırlarımı aşağı çekiyormuşum gibi, başparmağım iç çamaşırlarının askısına takılı ve penisimin tabanı az da olsa görünüyor. Kendim söylemek gerekirse, harika bir fotoğraf.

Gönder düğmesine bastıktan sonra, yüzümde bir gülümseme ve kalbim göğsümde çarparak ona kısa bir mesaj yazıyorum.

Ben: Bu maçı benim için kazan Slade, ödülünü alacaksın.

Bölüm
Yirmi

KERIAN

BOKTAN DURUMDAN SONRA Zander'la West Virginia State hakkında konuştum, lanet olası hücumları bizi mahvediyor. 28-24 öndeler, ama dördüncü çeyreğin son yirmi saniyesinde top bizde. Bu lanet olası touchdown'ı yapamazsam, çok utanç verici olacak.

Bu, onların sezonun en iyi maçı ve bu beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor. West Virginia State, çok kötü oldukları için konferansta kimse tarafından ciddiye alınmayan bir takım.

O pislikler bugün ortaya çıktılar.

Dördüncü ve uzun bir oyun ve galibiyeti eve götürmek için bir şeyler yapmam gerekiyor. Zander'ın bana gönderdiği fotoğrafın anıları gözlerimin arkasında dans ediyor. Buna *ihtiyacım var*.

Nefes alıp kendimi *buna hazırlıyorum*. Bir şey omzuma çarptığında düşüncelerimden kopuyorum. Kim olduğunu görmek için başımı kaldırmama bile gerek yok, ama yine de gözlerimi ona çevirip sert bir bakışla onu sakinleştiriyorum. Easton bana bakıyor, sesinde sertlik var. "Bu galibiyetle bizi mahvettin, Slade."

Dişlerimi sıkıyorum, onu yere sermek üzereyim, ama kameralar üzerimizde, bu yüzden öfkemi kontrol altında tutuyorum.

Toplantıda oyunu anlatıyorum ve tüm O hattım sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Ve kaçırdım da. Önemli değil. Bunu başarabilecek biri varsa, o da benim. *Başarmak* zorunda olduğumu biliyorum.

"Sadece olmanız gereken yerde olun, o zaman işe yarayacak," diyorum ve herkese bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. Omuz silkerek toplantıyı sonlandırıp sıraya giriyoruz.

Derin bir nefes alıp, merkezin arkasına geçip oyunu başlatırım. Top atıldığında, onu sıkıca kavrar ve cepte koşarak sack'ten kaçınırım.

Neredeyse... neredeyse.

West Virginia State'ten bir defans oyuncusunun solumdan bana doğru koştuğunu gördüğüm anda, tight end'imın on yard çizgisinde tek başına durduğunu fark ettim. Kolumu geriye çekip topu fırlattım ve yere düşmeden önce topun havada spiral çizdiğini izledim.

Hail Mary'ler asla işe yaramaz, ama belki de bunun sebebi bunu yapanın *ben* olmamamdır.

Görüş alanım bir anlığına bulanıklaşıyor, ama kalabalığın uğultusu beni gülümsetiyor.

Evet, lanet olsun.

Ve göğsümün bir yerinde, bir şey *sıcaklık* hissediyorum, çünkü en azından bir kişinin bu oyunun ne kadar *muhteşem* olduğunu anlayacağını biliyorum. Easton'ı muhtemelen çıldırtan kendini beğenmiş bir sırıtışla yerden kalkıyorum, ama önemli değil. Aklımda olan o değil.

Gözlerim, çantamı ve telefonumu sakladığım otopark yönüne kayıyor. Zander izlemiş mi acaba? Bana fotoğrafları göndermiş mi, yoksa ona mesaj atıp o kırmızı iç çamaşırıyla beni beklemesi gerektiğini söyleyebilir miyim acaba...

Yüzümde belirmeye başlayan sırıtış, tribünde kimi gördüğümde dilimi kaplayan kül gibi bir hisle yok oluyor.

Tabii ki, sanki beni selamlama hakları varmış gibi sahaya doğru ilerliyorlar.

Babamın gülümsemesi gururla dolu, ama ben bu saçmalığın arkasını görebiliyorum — bu lanet olası bir sahiplenme. Hesaplayıcı.

Profesyonel gibi oynadığımı görüyor ve dolar işaretlerini görüyor. Onun için ben hep öyle oldum, bir dolar işareti. *Onun* başarılarının bir uzantısı. Asla gerçek bir insan olmadım. Sadece kırıp övünebileceği bir şey.

Sahada donup kalıyorum ve annemin güzel kırmızı dudakları gülümsemeye dönüşmeden bir saniye önce, hayal kırıklığıyla büzülen ağzını izliyorum.

"Kerian! Tatlım, ne harika bir maçtı." Sesi çok tatlı geliyor ve sanki ben istemişim gibi kolları bana doğru açıyor.

Bunu yaptığında, tek görebildiğim, babam beni dövdüğü sırada annemin kollarını yanına sakladığı anlar. Tek görebildiğim, benim *disiplin* ve *saygı* öğrenirken, babamın kötü ruh haliyle haftanın herhangi bir günü bana istediği her şeyi yaparken, annemin başka tarafa baktığı çocukluğum.

Kaşlarımı çatıyorum ve tek kelime etmeden arkamı dönüyorum, benimle konuşma, beni görme zevkini onlara yaşatmayı reddediyorum. Ve kesinlikle, sırf takımımın önünde olduğum için bana saygı maskesi takıp basmakalıp sözler söyleme şansı vermeyeceğim.

Siktir et.

"Slade, kazandık, senin lanet olası..." Easton'ı o kadar sert itiyorum ki uçuyor ve göğsünden çıkan düşük sesli küfürü görmezden geliyorum.

Daha da kötüsü, sessizce soyunma odasına giderken benim adımları seslendiklerini *duyabiliyorum* ve telefonu açana kadar sonsuz bir çağrı akışı alacağımı biliyorum.

Siktir.

Siktir.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve tabii ki, hala oradalar. Babamın yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

Siktir et.

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Koç'a mazeret olarak mırıldanıyorum, sonra arabama doğru doğruca yürüyorum. Sabah yıkatmak için eşyalarımı bırakacağım. Ailemin soyunma odasının dışında bekleyip, babam sessizce beni tekrar kontrolü altına almanın en iyi yolunu düşünürken, benimle ne kadar gurur duyduklarını söylemelerine fırsat vermeyeceğim.

Onun siktirip gitmesini ve ölmesini istediğimi açıkça belirtmek için elimden geleni yaptım, ama onlar ısrarcı. Bunu kabul ediyorum.

Maçın ev sahibi takımın sahasında oynanmasına sevindim, böylece eşyalarımın çoğunu arabamın bagajına atıp, arkama bakmadan otoparktan çıkabileceğim.

Düşündüğüm gibi, telefonum çalmaya başladı.

Ruh halim daha da karardı, çünkü aramanın ötesinde bir şey gördüm. Bir mesaj bildirimi.

Kırmızı ışığa geldiğimde, gelen bir sonraki aramayı sesli mesaja yönlendirip mesajı açtım.

Dimples: Lanet olası bir son çare!

Dimples: Harikaydın. Sana bir ödül borçluyum.

Ve sonra...

Dimples: Kerian? Beni ara.

Son cümleyi çok uzun süre izliyorum, ta ki arkamdan gelen korna sesi beni uyandırıp sürmeye devam etmem gerektiğini fark edene kadar.

Harikaydın.

Hayır, *yeteneğini bana borçlusun.*

Hayır, *hayatını bana borçlusun*.

Hiçbir beklentim yok.

Sadece Zander... yaptıklarım için beni ödüllendirmek istediğini söylüyor.

Telefonumu kapatıp doğrudan daireme gitmeli, duş almalı ve yatmalıyım.

Haftanın geri kalanında telefonumu kapalı tutmalıyım, çünkü ailem en azından o kadar süre sonra benim cevap vermeyeceğimi anlayacaktır.

Bunun yerine, telefonun titremesi ve annemin adının ekranda yanıp sönmesi durana kadar bekleyip Zander'a mesaj atıyorum.

Ben: Seni görebilir miyim?

Ne kadar pislik olduğumu fark ettiğimde mesajı çoktan göndermiştim. Mesajı "*bana ödülümü göster*" gibi bir cümle ile tamamlamalıydım. Ya da oraya vardığımda beni diz çökmüş olarak beklemesi gerektiğini talep etmeliydim.

Bunun yerine, nasıl ses çıkardım?

Savunmasız mı?

Ama bir mesajdan bunu anlaması imkansız, o yüzden...

Bir sonraki arama, başka bir nedenden dolayı midemi bulandırdı, ama yine de cevap verdim.

"İyi misin?" Ne

oluyor *lan*?

Zander, ailemi gördüğümdeki ifademi görüntülerde mi gördü? Hayatım boyunca *kimsenin* bunu görmemesi için uğraştım. Yüzümde hiçbir şey belli etmediğimden eminim. Tüm çocukluğumu duygularımı, *her şey* hakkındaki hislerimi görmezden gelmeyi öğrenerek geçirdim, böylece onlar bunu görmenin zevkini asla tatmasınlar diye...

Peki neden biliyor?

"Siktir git, Braithe." Mırıldanıyorum... ve sonra, kendimi tutamadan ekliyorum. "Kapını kilitlemeden mi çıkıyorsun?"

Zander tereddüt etmez.

"Tabii."

"Hemen geliyorum."

O bana soru sormadan telefonu kapatıyorum ve daireme doğru yola çıkıyorum. Küçük bir yurt duşunda duş almayacağım ve içeri girdiğimde Asher'ın hala sınıfı için bir geziye çıkmış olmasına şükrediyorum.

Ancak, takımımın geri kalanıyla birlikte soyunma odasından çıkmadığımı fark ettiklerinde ailemin buraya gelmesinden hiç şaşımam, bu yüzden hemen girip çıkıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, telefonum tekrar çaldı ve ardından bir mesaj aldım.

Anne: Kerian, baban öylece ayrıldığın için sana çok kızgın. Bunu ve babanın planladığı geleceği konuşmak için oraya geliyoruz.

Benim
geleceğim değil.
Onun geleceği.

Ne istediğini biliyorum.

Ne aldığımı umursamadan kıyafetleri bir spor çantasına atıp arabama geri dönüyorum, apartmanın lobisinde beni pusuya düşürmek için beklemedikleri için minnettarım.

Hız sınırını aşarak varış noktama giderim ve yukarı çıkmadan önce Zander'a vardığımı belirten bir mesaj atarım.

Onun güvenlik görevlisi gerçekten berbat — pislik herif burnunu dergiye gömmüş, ben üst kata çıkmak için yanından geçerken bile başını kaldırmıyor.

Zander kapıyı açmak için benim kapıyı çalmasını beklemiyor. "Selam."

Sesi... yumuşak. Oyunu kazandığımda, buraya gelip kapıyı açtığında üzerinde sadece o kırmızı iç çamaşırı olacağını hayal etmiştim. Yüzü kızaracak, garip ve azgın olacak, onu dizlerinin üzerine çöktürecek, sikimi yalatacak ve oyunda ne kadar harika olduğumu söyleyecektim.

Bunun yerine... bol bir tişört ve basketbol şortu giymiş, kapıyı arkamdan kapatıp çantamı benden aldığı anda sessiz. Çantayı yere atıp bana doğru adım atıyor.

Kollarımı açıp vücudunu çevirerek omuzlarını kapıya dayamak kolaydı. Onu sert ve acımasızca öpmek, ağzını açıp beni içeri alana kadar alt dudaklarını ısırarak daha da kolaydı.

Kolay olmayan şey, parmaklarını saçlarımın arasına geçirip beni kendinden uzaklaştırması.

"Kerian?" Sesindeki sorudan yüzümdeki ifadeyi okuduğunda sözünü keser, ama bu beni odanın diğer ucundaki minicik yatağına doğru çekmesini engellemez.

"Etkilemek için giyinmemişsin, Dimples." Her zamanki alaycı tavrıyla söylüyorum, ama sözlerim biraz boş geliyor... Belki de bunun nedeni

beni yatağa itmeden önce gömleğimi başımdan çekip çıkarmak için zaman ayırdığı içindir.

Ya da belki de üzerime çıkıp geniş vücudunu benimkine yasladığında yaptığını saklamaya bile tenezzül etmediği içindir.

Onun ağırlığı... baskısı... bunda yatıştırıcı bir şey var. Zander öne eğilir ve dudaklarını boynuma bastırır, sonra kalkar ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye başlar.

"Harikaydın." Sesinde *seksi* bir şey yok. Ama keskin tırnaklarının kafa derimi okşadığı hissi seksi. "Maç boyunca gözlerimi senden alamadım. Luca burada olmadığı için şanslıyım. Benim tezahüratlarımdan bıkardı."

"Öyle mi?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Evet." Zander eğilir ve tekrar boğazıma bir öpücük kondurur, dudaklarını nabzımın üzerinde gezdirir. Onun dokunuşuyla nabzım hızlanır ve acaba fark etti mi diye merak ederim.

Siktir, muhtemelen fark etmiştir.

Onu altıma alıp, bana söz verdiği şeyi tam olarak yapması gerektiğini söylemeliyim. Ona bakıyorum ve yüzündeki ifade yumuşak.

Tatlı.

Parmaklarını hala ıslak olan saçlarımın arasında gezdirdiğinde endişeleniyorum... ve birden ne kadar *yorgun* olduğumu fark ediyorum.

"Hey, Dimples?"

Sanki bir şey yaparken yakalanmış gibi hareketini durduruyor, ama kaşlarını kaldırıyor.

"Hm?"

"Bana borçlusun..." Gerginleşir, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını aralar. "Ama bu gece çok yorgunum. Yarın. Benim evimde."

Yarın. Yarına kadar bu boktan durumdan kurtulabilir ve onu dizlerinin üzerine çökertip, altımda yatabilirim.

Ait olduğu yere.

"Tamam."

"Ben..."

"Ama bence bir süre kalmalısın. Şimdi gizlice çıkarsan, yakalanabilirsin." Ben itiraz etme fırsatı bulamadan yatakta dönerek göğüslerimizi birbirine bastırdı, böylece kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissedebildim.

Kal.

Kalmamı istiyor... seks, arzu ya da başka herhangi bir neden olmadan...

"Peki." Sanki beni kırmış gibi sertçe cevap veriyorum ve yüzündeki ifade yine yumuşuyor.

Kahretsin, ona bakamıyorum. Dahası, bana bakışına dayanamıyorum — sanki şeffafmışım gibi. Sanki içimi görebiliyormuş gibi. Sanki içimdeki tüm boşluklar onun ışığına yer açmak için boş gölgelermiş gibi, hiç umursamıyormuş gibi.

Onu sertçe itiyorum ve sırtını göğsüme yapıştırıp bir kolumu beline doladığımda, şok olmuş bir ses çıkarıyor.

"Kerian, sen..."

"Fikrimi değiştirmeden önce telefonuna bir film falan yükle."

Bir an durur, sonra telefonunu çıkarır ve aptal bir süper kahraman filmi açtıktan sonra yatağının başucundaki masaya koyar. Aslında fark etmez. Parmaklarım gömleğinin altına kayar ve yukarı... yukarı... yukarı, kalp atışlarının düzenli ritmine doğru ilerler.

Yukarı... ve burnumu saçlarına gömüyorum.

Zander temiz ve sıcak kokuyor. Nedenini bilmiyorum ama, vücudunu bana yaslayarak geriye doğru kıvrıp, bir elini kaldırarak gömleğinin kumaşı üzerinden parmaklarını benim parmaklarıma bastırdığında, kendimi sakinleşmiş hissediyorum.

Ailemle sürpriz bir karşılaşmanın ardından genellikle gergin olurum — öfkeli, şiddet dolu, azgın. Sonrasında *sakinleşmiyorum* ve kesinlikle rahatlamıyorum.

Kesinlikle birkaç gün uyuyamam.

Ama Zander yumuşak bir sesle konuşmaya başlar, yatıştırıcı tonuyla, çektiği film için oyuncu seçimleri hakkında bir şeyler mırıldanır ve ben bu sesin içine dalarım.

Ne zaman oldu bilmiyorum, ama başım omzuna düşüyor ve uykuya dalarken burnumu boynunun kıvrımına gömüyorum.

Kahretsin, başım belada.

Bölüm
Yirmi Bir

ZANDER

Gözlerimi yavaşça açtığımda burnumu bir şey gıcıklıyor. Sarı saçlar görüş alanımı kaplıyor.

Kerian'ın hafif horlamasını dinlerken dudaklarım gülümsüyor. Sırt üstü yatmış, neredeyse üstümde, başı bana dönük değil.

Onu rahatsız etmeden, altından kalkıp uyurken yüzüne bakıyorum. Çok yakışıklı. Somurtkan ya da alaycı bir ifadesi yok. Daha genç görünmüyor ama rahat görünüyor.

Elimi uzatıp alnındaki saçlarını geriye doğru itiyorum. Yüzünün tamamını görmek nadirdir, genellikle sarı bukleleri gözlerini gizler. Ama şimdi değil. O savunmasız. Savunmasız ve rahat. Yatağım küçüktür, ikimizi zar zor sığdırır, ama o buraya aitmiş gibi görünüyor.

Bana aitmiş gibi.

Saçlarını bir kez daha geriye ittiğimde, yanağına nazikçe bir öpücük konduruyorum. Kerian irkilir, aniden oturur ve çılgın gözlerle etrafına bakar.

"Hey," diyorum, neredeyse yere düşecek gibi. "Benim. İyi misin?"

Kerian bana bakıyor, yavaşça odaklanıyor. Elini saçlarına götürüyor, titrek bir nefes veriyor. *Beni kim sandı acaba?*

Gözlerini bana çevirip, alıştığım o kendini beğenmiş gülümsemeyi gösterir. "Ben buradayım ve sen bana günaydın mesajı gönderemiyorsun, bu garip mi?"

Gülümseyerek tekrar uzanıyorum ve bana dönerek bana bakan Kerian'a bakıyorum. "Hayır. Hala sana mesaj atabilirim. Bunu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Kerian alaycı bir şekilde gülümsedi ve kollarını başının üzerine uzattı. Uzuvarlarını sallarken kasları gerildi. "Ölü gibi uyudum. Ama çarşaflarının kalitesinin berbat olduğunu söyleyebilirim."

Gülerek yuvarlanıp sırtını ısıtırım. Sıçrayıp bana ölümcül bir bakış atar, ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Evet, ama sen çarşaflardan daha çok üstümdeydin." Ellerimi başımın arkasına koyarım. "Kahvaltı etmek ister misin?"

Kafasını sallar ve ayağa kalkar. "Hayır. İnsanların arasında olmak istemiyorum ve senin kafeteryanda ölmek istemem. Evergreen

Meridian'ın yıldız oyun kurucusunun senin kampüsünde dolaşmasına pek hoş bakmaz."

"Lütfen. Herkes benim senden daha iyi olduğumu biliyor. Bunu birkaç hafta önce seni yenerek kanıtladım."

Ciddi yüzü beni gereğinden fazla güldürüyor. Kerian hakkında fark ettiğim bir şey, onun son derece rekabetçi olduğu. Aynı pozisyonda oynamamız bizi aynı oyun alanına koyuyor ve o benden daha iyi olmak için çok çaba sarf etmek zorunda. Rivalitemizi seviyorum, şimdi bile.

"Kimin istatistikleri daha iyi?" diye soruyor, yatağın üzerinde bana doğru sürünerek yüzüme yaklaşıp kadar yatağa tırmanıyor.

Parmağımı çeneme koyup düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Seninki," diyorum ve o kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Ama bu sadece bir hafta ara verdiğimiz için." Sırtışı kayboluyor ve gözleri fırtınalı bir hal alıyor. "İkinci olmak sorun değil. Gümüş madalyalar da takdire şayan."

Kükre ve bana atılır, bileklerimi ellerine alır ve başımın üzerine doğru iter. Sonra da... beni gıdıklamaya başlar. O kadar şok olurum ki bir an donakalırım, sonra onun tuhaf davranışlarına gülerim. Hiç gıdıklanmam, ama onu böyle görmek hoşuma gidiyor.

Dün içeri girdiğinde, sanki biri köpeğini çalmış ve şampiyonluk maçını kaybetmiş gibi görünüyordu, bu kadar çabuk onun bu yönünü göreceğimi düşünmemiştim. Ne olduğunu veya ona bunu nasıl soracağımı bilmiyorum - Kerian hiçbir şekilde açık bir kitap değildir - ama bilmek istiyorum. Bilmem gerekiyor. Eğer biri onu incitmiş veya üzmüşse, kim olduğunu bilmem gerekiyor ki onu durdurabileyim.

Kerian beni gıdıklamayı bırakıp yüzünü eğerek gülümseyen dudaklarımı öper. Onun ağzına iç çekerek, onun bu yumuşak tarafını içime çekiyorum. Kerian sürprizlerle dolu.

Geri çekilir ve ellerimi bırakır, göğsüme uzanır. Çok ağırdır, ama kalkmasını istemem. Kollarımı ona dolandır, ellerimi gömleğinin altına kaydırıp sırtındaki kasları ovuştururum. "Sabahın bu saatinde nasıl bu kadar güzel kokabiliyorsun?"

Kıkırdaması içimi titretir. "Buna duş denir, Braithe. Eminim sen de ara sıra duş alıyorsundur."

"Siktir git." Kendime rağmen gülüyorum. "Bugün planın var mı?"

Boynuma başını sallıyor. "Hayır. Belki biraz uyurum. Dünkü maç çok zorluydu. Sen?"

"Hiçbir şey. Russ muhtemelen birkaç oyun oynamak için uğrayacaktır. Bugün antrenmanımız yok." Bir süre durdum. "Dün gerçekten çok iyi oynadın. Yemin ederim, hiç bu kadar güzel bir Hail Mary görmedim. Özellikle savunma oyuncularına bana saldırırken, böyle bir kırk yardlık pası asla atamayacağımı düşünüyorum. Oyunu nasıl bu kadar iyi okudun?"

Kerian bana baktı, yüzünde yine o kendini beğenmiş sırıtış vardı. "Ben senden daha iyiyim, Braith."

Ben burnumu çekip göğsüne itiyorum. "Çekil üstümden, kendini beğenmiş pislik."

Slade bana hızlıca bir öpücük verir ve ayağa kalkar. "Hadi, Dimples. Beni arabama kadar geçir de veda öpücüğü verirken seni okşayayım." Bana elini uzatır.

"Sen delisin," diyorum ona, ama uzattığı eli tutuyorum. "Cidden ama. O oyunu nasıl yaptın?"

İlk kez Kerian'ın yüzünde belirsizlik görüyorum. Neredeyse utanmış gibi görünüyor. "Yapabileceğimi düşünmemiştim. Pozisyonumu biliyorum, ama daha önce bir maçta hiç o kadar uzağa atış yapmamıştım. Ama bir şey denemem gerekiyordu."

Koridora çıktığımızda omzuna hafifçe vuruyorum. "Eh, pozisyonunda oldukça iyisin, o yüzden..." Kerian bana yarım bir gülümseme atıyor, gözleri parlıyor.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, elini tutup parmaklarımızı birbirine doladım. Kerian çekilmek ister gibi yaptı, ama bir süre sonra rahatladı. Çoğu öğrenci muhtemelen uyuyor olduğu için, sadece bu binada elini tutmayı planlıyorum. Dün gece kampüste üç parti vardı, bu yüzden herkesin akşamdan kalma ya da bütün gece dışarıda kaldığı için yorgun olduğunu düşünüyorum. Luca bile dışarıda kaldı, hatırladığım kadarıyla ilk kez. Kimse el ele tutuştuğumuzu görmeyecek.

Onun nasırlı avucunun benim avucumda verdiği his çok güzel. Sıcak ve güçlü. Dokunuşu güven veriyor. *Bundan asla bıkmayacağım.*

Yavaşça merdivenlerden aşağı iniyoruz, Kerian'ın eli bir anlığına benim elimi sıkıyor.

Alt kata indiğimizde ona gülümsüyorum. "Eminim o tek atışla birkaç NFL takımı ilgilenecektir. Ders kitaplarına geçecek bir oyundu. Koç, öyle atış yapmadığım için bana kızacaktır."

"Öyle mi?" Ağzının bir tarafı şaşkın bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Gözlerimi devirerek, dışarı çıkarken omzuna tekrar çarparak elini bırakıyorum. "Bu saçmalıkların kafana takılma, Slade. Sen hala..."

"Zander!" Yüksek bir sesle adımla duyuyorum.

Soluma baktığımda kardeşim bana doğru büyük adımlarla geldiğini görünce şaşırdım. "Colson? Burada ne işin var?"

Gülümseyerek bana doğru koşar. "Burada bir saat kadar sonra başlayacak bir işim var. Seni görmeye gelirim dedim."

Kardeşıme gülümsüyorum, onu gördüğüme seviniyorum. Bir süredir eve gitmediğim için onu sadece video görüşmelerinde görmeye alıştım.

Colson'a bakmak beni hem mutlu hem de hüzünlü yapıyor. Bal sarısı saçları, dost canlısı kahverengi gözleri ve dudaklarını yukarı kıvrıran sürekli gülümsemesiyle babamın tıpatıp aynısı. Kardeşimi görmek her zaman babamı özlememi sağlıyor, ama ikisinin neredeyse ikiz gibi olmasını seviyorum. Bu, babamın hâlâ benimle olduğunu hissettiriyor.

Kerian'ın yanından geçip kardeşimle kucaklaşmadan, lanet olası erkek arkadaşım — en azından erkek arkadaşım olduğunu *düşünüyorum* — önüme geçiyor. Vücudu geriliyor ve yüzündeki ifadeyi sadece tahmin edebiliyorum. "Sen de kimsin lan?"

Colson durur, kaşını kaldırır ve Kerian'ın arkasından bana bakar. Kardeşime göz kırparak, biraz eğlenebileceğini ima ederim. Anlamış ve başını sallar, Kerian'ın gözlerine bakar. "Sen Slade'sin. Zander'ın sürekli yendiği futbolcu."

Kerian bu sataşmayı görmezden gelir ve yumruklarını sıkarak bir adım öne çıkar. "Sen *kimsin*?"

Colson hiç sarsılmamış görünüyor. Lisede futbol oynamış, ama üniversiteye gitme isteği hiç olmamış. Çalışmak ve kendi işini kurmak istemiş. Bu yüzden ona kafa tutan kas kafalılar onu hiç korkutmuyor. "Colson. Zander sana benden bahsetmedi mi?"

Kerian'ın boynu öfkeden kızarır, ben de onu bu durumdan kurtarmaya karar veririm. Kolumu göğsüne dolayarak onu kendime doğru çekerim. "Söylemedim. Kerian, bu *kardeşim* Colson. Colson, Kerian."

Kerian'ın öfkesi diner, ama yüzündeki ifade değişmez. Özür dilemez, sadece Colson'ın elini sıkar. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Eminim," diyor Colson sırtarak. "Kahvaltıya vaktin var mı, yoksa pitbull'unu yürüyüşe çıkarmak mı zorundasın?"

Kerian bana dönerek gözlerini devirdi. "Ödülümü sonraya mı bırakıyoruz?" Yüzüm kızararak başımı salladım. "Görüşürüz, Dimples." Beni sertçe öptü, eli saçlarımı okşadı.

Neredeyse sersemlemiş bir halde onun uzaklaşmasını izlerim. Colson kulağımın yanından geçerek beni Kerian'ın kışını izlemekten alıkoyar. "Kötü durumdasın."

Onu kucaklamak için kendime çekerim. "Seni gördüğüme sevindim." Onu bırakırım ve kampüsün yakınındaki restorana doğru kaldırımda yürürüz. Saat erken, bu yüzden restoran oldukça boş olmalı. "İşler nasıl?"

Omuz silkiyor. "İyi. Keşke iş için bu kadar uzağa gelmek zorunda kalmasaydık, ama neyse."

"O kadar da kötü bir yolculuk değil. Günde bir saatini alıyor." "Bir saat çok uzun," diye mırıldanır.

Bir iki dakika sessizce yürüdükten sonra bana gülümseyerek baktı. "Erkek arkadaşın beni dövmek üzereydi."

Ben gülerken kolumu onun omzuna atarım. "Öyle değildi. Biraz sert biridir, ama zararsızdır." Aslında öyle değil. Nirvana'da o adamı nasıl dövdüğünü hala unutmadım, ama halka açık bir yerde ve gündüz vakti olduğu için Colson'a vurmayacağını biliyordum. Kerian çabuk sinirlenebilir, ama çevresinin farkındadır ve kavga etmenin onu nasıl göstereceğini bilir.

"Bir sonraki erkek arkadaşına bir erkek kardeşin olduğunu söylemeyi unutma."

"Bir 'sonraki erkek arkadaş' olmayacak. Kerian'la aramızdaki sorunlar çözülmezse, NFL'de çok meşgul olacağım ve bir ilişkiyi düşünecek vaktim olmayacak. Ayrıca, Kerian'la pek konuşmuyoruz."

Colson kusuyormuş gibi yapar. "Lütfen bana seks hakkında konuşma. Büyüdüğünü biliyorum, ama sen hala benim küçük kardeşim. Sen safsın."

Restorana girerken boğazımdan yüksek bir kahkaha patlar. "Gerçekten saf," derim alaycı bir şekilde. "On birinci sınıfta Jen'le beni yakalayan sen değil miydin?" Jen, sekizinci sınıftan lise son sınıfa kadar benim kız arkadaşımdı.

O, ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturarak inler. "Soluk kışının görüntüsü hala kafamda. Beynimi beyazlatmak istedim."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama Justin'in köşedeki bir masada oturup, sanki varlığımla gününü mahvetmişim gibi bana öfkeyle baktığını gördüm. Gözlerimi kaçırmak yerine, ona öfkeyle baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Justin alaycı bir şekilde güldü ve yanakları kızararak benden gözlerini kaçırdı.

"O da kim lan?" diye sorar Colson, Justin'in ne yaptığını bile bilmeden ona öfkeyle bakar. Justin'in arkamdan Megan'ı beceren kişi olduğunu söylerim. "Siktiğimin pisliği." Colson ona doğru yürür, ama ben kolunu tutarım. Neden insanlar Justin'in saçmalıkları yüzünden benden daha çok onunla kavga etmek istiyorlar?

"O kadar da önemli değil. Bana bir iyilik yaptı. Megan'ın ne kadar kendini beğenmiş olduğunu fark etmemiştim. Artık onu olduğu gibi görüyorum. Umarım o ve onun saçmalıklarıyla mutlu olur."

Colson bir süre daha ona sert bir bakış attı, sonra kasaya dönüp yemeğini sipariş etti. Ben de siparişimi verdim ve Justin'in karşısındaki masaya oturduk. Zaten antrenmanlarda istemediğim halde onunla uğraşmak zorundayım. Boş zamanlarımda onun yakınında olmak istemiyorum.

Kardeşim ve ben kahvaltıda harika vakit geçiriyoruz, sanki birkaç günde bir telefonda konuşmuyormuşuz gibi sohbet edip gülüyoruz. Ama ikimiz baş başa oturup yemek yememizin üzerinden epey zaman geçti.

"Annem nasıl?" diye soruyorum, ağzımı peçeteyle silerek. "Onu ve yemeklerini özledim."

"İyi. Ama o da seni özleyiyor. Yakında eve gelmeyi unutma. Sadece bir saat uzaklıktasın, aptal."

Utançtan başımı eğiyorum. Kerian'la birlikte olduğumdan beri eve gitmedim. Hatta ondan önce de gitmiyordum. Megan, hafta sonları ailemi görmek için evden ayrıldığım için bana kızardı, bu yüzden onu mutlu etmek için sık sık gitmedim. Onun duygularını onlarınkinden üstün tutmamalıydım. Kerian'dan benimle eve gelmesini istemedim çünkü o da hayır diyebilirdi.

"Haklısın. Yakında ziyarete geleceğim. Bu hafta izinli olduğum için gitmeliydim, ama önümüzde uzun bir hafta sonu var. Programımı kontrol edip sana ve anneme haber vereceğim."

Justin'in gözlerinin yüzümün yan tarafında bir delik açacak kadar yakıcı olduğunu hissediyorum, ama ona aldırmiyorum. Çok sinir bozucu, ama görmezden gelmesi kolay biri. Ona ilgi göstermediğim için sinirleri bozuluyor galiba. Parmakları telefonunda uçuyor, muhtemelen özel takımındaki pislik takım arkadaşlarına saçma sapan şeyler anlatıyordur.

Onun sinir bozucu bakışlarını görmezden gelerek, konuşan ve şakalaşan kardeşimle ilgilenmeye devam ediyorum. Justin'in bir ara ayrıldığından eminim, ama ona hiç aldırmiyorum.

Colson saatine bakar ve iç çeker. "Geri dönüp işe başlamam lazım. Yemin ederim, kendi işimin sahibi olmak daha az stresli olmalıydı."

"Stres istemiyorsan, başkası için çalışmalıydın."

Arabaya doğru yavaşça yürürken, serin havanın ve birlikte olmanın tadını çıkarırız. Colson ve ben her zaman yakın olduk.

zor oldu, ama mezun olup bir takıma girdiğimde, benimle birlikte benim evimde yaşayabilirler, böylece onları istediğim kadar sık görebilirim.

"Seni görmek güzel, kardeşim," diyor Colson sarılırken. "Yakında eve gel."

"Tabii ki."

O arabaya bindiğinde geri çekilip onun uzaklaşmasını izliyorum. Hem hafif hem de yük altında hissediyorum. Onu görmek evimi özlememi sağlıyor, ama kardeşim ve annemin bana kızmadıkları için minnettarım. Yine de kesinlikle yakında eve dönmem gerekiyor.

Şimdi, Kerian'ı benimle gelmesi için ikna etmem gerekiyor.

Kerian'ın aileme nasıl uyum sağlayacağını düşünerek başım eğik bir şekilde yurda doğru yürürken, biri arkamdan bana çarparak omzumu çimdikledi. O bölgeyi tutarak tısladım. Justin'in gözlerine baktım, bakışlarında karanlık bir ifade vardı. Bana tekrar elini uzatacakmış gibi yaklaştı, ama yurdun kapısı açıldı ve Russ bana el sallayarak Justin'e sert bir bakış attı.

Justin geri çekilir ve alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur. "Yürümeye dikkat etsen iyi olur, Z. Dikkat etmediğin için kolunu mahvetmek istemezsin. Bu çok yazık olur."

"Siktir git," diye homurdanarak yanından geçiyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Russ, hâlâ Justin'e bakarak.

"Her şey yolunda. O sadece pisliklik yapıyor. Hadi. Madden'da kışını tekmeleyecek olan kişi sensin."

Russ, Justin'e birkaç saniye daha bakıyor, sonra arkamdan içeri giriyor ve birlikte yukarı koşuyoruz.

Parmaklarım kıpır kıpır, Kerian'a Justin'in saçmalıklarını anlatmak için can atıyorum, ama onun sinirlenip Justin'i dövüp pestilini çıkaracağını biliyorum. Ben kendimi idare edebilirim. Justin, benden istediği tepkiyi alamayan bir pislik. O önemsiz biri.

"Kışını tekmeletmeye hazır mısın?" Russ, odama girip Luca'nın yatağına uzandığında diyor.

"Tabii ya. Kontrolü al da kışını pataklayayım!"

Russ gülüyor ve sonraki birkaç saati Madden oynayarak geçiriyoruz. Kerian'la geçirseydim günüm daha iyi olurdu, ama en iyi arkadaşım ile vakit geçirmekten çok memnunum.

Bölüm
Yirmi İki

KERIAN

Zander ile olanların uzun sürmeyeceğini fark eden bir yanımda var. Kendime her zaman kimseyi önemsemeyeceğimi, başka birinin benim *bir şey* hissetmeme veya *bir şeye* ihtiyaç duymama neden olmasına izin vermeyeceğimi söylediğimi biliyorum.

Ama nedense, Zander'ın odasına gizlice girip uykuya dalalı birkaç hafta oldu... ve o zamandan beri bu iki kez daha oldu.

Uykum iyi değildir, çocukluğumdan beri iyi uyuyamam ve gardımı düşürmek tehlikelidir, ama onun odasında olmak, kalp atışlarının düzenli vuruşlarını dinlemek, bunu kolaylaştırıyor. *Güvenli hissettiriyor.*

Bunun yanı sıra, oda arkadaşı derse gittiği günlerde, dudakları benim penisi sararken uyanmak harika bir şey.

Son birkaç haftadır uzun zamandır olmadığım kadar iyi bir ruh halindeyim ve fark ettim ki...

Bu, Zander'la olan bu boku kesinlikle bitirmem için bir neden daha... ama bunun yerine, antrenmandan çıktıktan sonra ona bir mesaj atıyorum, duştan çıktıktan sonra geriye taranmış saçlarımın ve güneşin kirpiklerimdeki su damlacıklarını yakaladığı bir fotoğraf.

Ben: Aç mısın, Dimples?

Gülümsüyorum, çünkü onun ya seks ya da yemek isteyeceği ihtimalinin yüzde elli olduğunu biliyorum, ama her ikisini de alacağım ihtimalinin yüzde yüz olduğunu biliyorum.

Dimples: Nasıl her zaman bu kadar iyi görünebilirsin?

Yüzümde bir sırtışla bekliyorum ve...

Dimples: Yiyebilirim

Telefonumu cebime sokuyorum, daireme dönene kadar onu bekletmeye hazırım çünkü ne demek istediğimi merak edeceğini biliyorum. Bu beni sırtıtmaya ve omurgamdan zevk dalgaları geçmeye zorluyor.

Ve arabamdan inerken dikkatimi dağıtan, *tam* olarak ne demek istediğimle onu yavaşça işkence etme düşünceleriydi, bu yüzden beni bekleyen iki kişiyi fark etmedim, ta ki bir el beni omzumdan tutup apartmanımın önündeki boş koridorda döndürene kadar.

"Ne oluyor lan..." Gözlerim babamın çelik gibi bakışlarıyla buluştu ve sesim kesildi. "Burada ne işin var?"

"Koçun maçtan sonra hasta olduğunu söyledi, biz de kaçamayacağın bir yere ziyarete gelelim dedik." Annemin sesi yumuşak ve tatlıdır. Bana her böyle konuştuğunda *hatırlıyorum* — babam isteyken. Onun yanında olmadığı her seferinde.

Babam orada olup onu yargılamadığında, annemin bana gösterdiği ilgi neredeyse daha da kötüydü. Babam odama gelip beni yumruklayarak uyandırıp kalkmamı, bir şeyler *yapmamı*, *kendimi işe yarar hale getirmemi* istediğinde, annemin kapıyı kapatması kesinlikle daha kötüydü.

Ve babamın benim varlığımı yok saymaya karar verdiği haftalar boyunca o tatlılık hiç yoktu — gülümseme yoktu, kucaklaşma yoktu. Yemek yoktu, ilgi yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Gözlerim, yüzüne yapıştırdığı gülümsemeden babamın öfkeli ifadesine kayıyor.

Bu durumun nasıl sonuçlanacağına karar verecek olan budur. Her zaman öyleydi.

"Hasta değildim." Omuzlarımı silkiyorum, bakışlarımı tamamen ona sabitliyorum.

ona

"O atışı gördüm. Tabii ki hasta değildin. Ama maçtan hemen sonra oyundan hemen sonra kaçmak, yetenek avcılarını kaçırmanın en iyi yoludur..."

"Siktir git." O, benim hiç anlamadığım tavsiyelerde bulunmaya çalışmadan önce

"Benim mahvettiğim tek şey, senin planların neyse onu mahvettiğim."

"Sadece senin oynadığını görmek istedik." Annemin sesi hala o yumuşak tonda ve bu benim çenemi titretir. Yemin ederim ki, beni sinirlendireceğini bildiği için onu getiriyor.

"Televizyon bunun için var."

"Oğlumun oyununu canlı izlemek istersem, seni izlerim. Profesyonel olduğunda, koltuklarımız olacak..."

"Profesyonel olduğumda benim maçlarıma gelmeyeceksin." Düşünmeden patladım ve babamın gözleri karardı.

Onların orada olmaları, ekran zamanı elde etmeye çalışmaları, benim çok uğraşarak elde ettiğim her şeyin zirvesine çıkmaya çalışmaları düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyor. Onların, kendim için kurduğum hayatın yakınında olmalarını *istemiyorum*.

"Her adımda yanında olacağız, Kerian. En azından bunu bize borçlusun."

Bize borçlusun. Annemin sesi, biraz daha tiz, babamın istediği her şeye mükemmel bir şekilde uyum sağladığını gösteren o cadalozca sızlanma tonunu alıyor.

Her zamanki gibi.

Dönüp elimi kaldırıyorum. "Planlarım var. Ziyaret etmek isterseniz, bir dahaki sefere telefon edin ki size telefonda siktirip gitmenizi söyleyebileyim."

Bir el omzumu tuttu ve anında donakaldım. Vücudum dönerken, bir pisliği köşeye sıkıştırıp Zander'a dokunduğu için parmaklarını kırmış olmam *şaşırtıcı*, ama babam bana dokunduğunda kaslarım hala geriliyor ve donuyor, sanki ondan kaçamayan küçük bir çocukmuşum gibi.

Bundan nefret ediyorum.

"Sen *zavallısın*, Kerian." Çenemi sıkıyorum, ama cevap verme şansım olmuyor. Babamın eli yumruk halinde bana doğru savruluyor. Yüzümde kanın yayıldığını, dudağımın yaralandığını hissediyorum, ama düşmüyorum.

Artık küçük değilim.

Bu, gözlerimin arkamda duran anneme kaymasını engellemiyor.

Kollarını yanlarında tutuyor. Yüzü ifadesiz.

Her zamanki gibi.

"Siktir git." Bir adım geri çekiliyorum. Görüşüm parılıyor, kırmızı ve gri lekeler belirliyor.

Öfke ve uyuşukluk.

Zar zor kontrol edebildiğim öfke ve göğsümdeki soğukluk. Gençken öğrendiğim, bir pelerin gibi etrafıma sardığım şey.

"Bana ne dedin sen?"

"*Siktir* git dedim. Senden bir bok istemiyorum. Sana hiçbir *borcum yok*." Gözlerimi kısıyorum ve kafamda dört kelimeyi tekrar tekrar tekrarlıyorum.

Onu öldüremezsın.

Onu öldüremezsın.

Siktir, onu öldürmek *istiyorum*.

"Bunu nasıl karşılayabileceğini düşünüyorsun?"

"Senden *hiçbir şey* istemiyorum." *Hâlâ* beni ayakta tutan şeyin büyükbabamın ve büyükannemin mirası değil, *onun* parası olduğunu düşünmesi *delilik*. Evet, gençken bana aldıkları arabayı kullanıyorum, ama anahtarı kullanıp gözlerini oymayı ve sonra ona geri vermeyi çok isterim. Onun parasına *ihtiyacım* yok. Okulu bitirmeme yetecek kadar param var... ve NFL'ye gitmeyeceğim bir dünya yok.

Artık bunu *yapmak* zorunda olduğum bir dünya yok.

Her şeye sahibim ve onun bana *ihtiyacı olduğunu* düşündürecek hiçbir şey söyleyemez. Onun benimle gurur duymasına *ihtiyacım* yok. Beni övmesine *ihtiyacım* yok.

Annemin evlendiği adamın ne kadar boktan biri olduğunu ona fark ettirmenin bir yolu yok. Annemin benim geleceğimi, kim *olacağımı* görmesi, fikrini değiştirmeyecek.

Ve her vurduğunda, her değersiz olduğumu söylediğinde, her onun yardımı olmadan *başaramayacağımı* söylediğinde yüzünün çöküşünü görmek? Onu bir saniye daha izlemeye değmezdi.

"Bize *her şeyini borçlusun*."

Ona doğru bir adım attım ve onun, benim ondan ne kadar büyük olduğumu, ona vurduğu her darbeyi ona geri vermek benim için ne kadar kolay olacağını ilk kez fark edip etmediğini merak ettim. Neyin değiştiğini bilmiyorum, neden birdenbire bu saçmalığa tahammül etmeyi bıraktığımı, rol yapmayı bıraktığımı bilmiyorum...

Ama öyle.

"Buraya bir daha gelirsen, seni öldürürüm. Bıktım artık. Senden bıktım." Gözlerim anneme kaydı. "İkinizden de. Sizden hiçbir şey *istemiyorum* ve siz de benden hiçbir şey alamayacaksınız."

Belki ifademdendir, belki de ona doğru bir adım attığım anda birinin dairesinden çıkmasıdır. Her neyse, babamın gözleri kısılır ve bir adım geri atar.

"Bunu pişman olacaksın."

Çenemi sıkıyorum.

"Kerian," diye başlar annem, ama ben başımı sallarım. Belki bana hiç vurmadı, ama babamın vurmasını engellemek için hiçbir şey yapmadı.

O da babam kadar kötü.

"Benden bu kadar."

Onu duvara çarpacak kadar sertçe omuzlarımla itip daireme girerim ve arkamdan kapıyı gürültüyle kapatırım.

Kilitliyorum ve Asher, yarılmış dudağım ve çenemde oluştuğundan emin olduğum morluk hakkında sorular sormaya başlarken yanından geçip gidiyorum.

Siktir.

Odamda olana kadar tüm vücudumun titrediğinin farkında değilim. Gülmek mi yoksa bir şeyleri kırmak mı istediğimi bilmediğimin farkında değilim, çünkü bunu yıllar önce yapmam gerekirdi.

Bu, evden ayrıldığım anda yapmam gereken bir şeydi. Neden daha önce yapmadığımı bilmiyorum. Ne olduğunu bilmiyorum...

Telefonum çalıyor ve ben, hala lobide olup da tekrar gelip onlarla konuşmamı isteyenler olmasın diye endişelenerek, somurtarak cebimden çıkarıyorum.

Ama ekranda Zander'ın adı yazıyor ve göğsümde bir sıkışma hissediyorum.

Beni görmek istiyor.

Onunla buluşmam gerekiyor.

Parmaklarım dudaklarıma gider ve kaşlarım çatılır. Titriyorlar.

titriyor.

Sikik bir şekilde titriyorum.

Omurgam boyunca yayılmaya çalışan, ayrışma hissine yakın tuhaf, süzülme hissini hissedebiliyorum ve...

Siktir.

Onu bu halde göremem.

Sonunda, tüm çocukluğum boyunca beni savunmasız ve *değersiz* hissettiren insanlara kapımı kapattım.

Ve Zander...

Kahretsin.

Zander tamamen farklı bir duygu alanı ve bu duygularla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Başparmağımla ekrana basıyorum ve sadece sesimle cevap veriyorum, onun yüzünü görmek zorunda kalmamak için telefonu kulağıma çekiyorum.

"Braith." Kahretsin, sesim titriyor mu? Titriyor mu? Bu bulanık, kopuk his ses tellerime mi yayılıyor? "Ne istiyorsun?"

"Ne mi istiyorum?" diye burun kıvrıyor. "Bana şehvet dolu bir mesaj atan sensin. Ama saymamı istiyorsan, ben..."

O başlamadan önce sözünü kestim, çünkü şu anda bunu *yapamam*. Sesi göğsümü sıkıştırıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum

Neden böyle olduğunu bilmiyorum. "Bir işim çıktı, yemeğe çıkamam."

Bir duraklama oldu ve dudaklarının aşağı doğru kıvrıldığını, yüzünde hayal kırıklığı ifadesinin belirlediğini neredeyse hayal edebiliyorum. Ancak bir saniye sonra içini çekiyor. "Peki. Ama bu akşam benimle partiye gelsen nasıl olur? Zaten sana bir şey sormak istiyordum."

Parti.

İnsanlar dudaklarımın yarasını görecek, çenemdeki morluğu görecek. Maskeyi koridorda unuttuğumu hissettiğimde takmak zorunda kalacağım.

Yapam

am.

"Hayır.

"

"Biz..." Sanki söylediklerim kulaklarına yeni ulaşmış gibi duraksıyor. "Bekle, ne? Hayır, öyle mi?"

"Evet," dişlerimi sıkarak bu kelimeyi söylemek zorundayım, çünkü omurgamdan omuzlarıma, çeneme yayılan o his, dişlerimin titremeye başlamasına neden oluyor. "Öyle. Dışarı çıkmak istemiyorum."

Zander bir saniye daha sessiz kalır, sonra sesi yumuşar. Tatlı. "Kerian, her şey yolunda mı?"

"İyiyim." Muhtemelen biraz fazla hızlı cevap verdim, çünkü ben cümlemi bitirmeden konuşmaya başladı.

"Hayır, değil. Geçen gece geldiğinde sesin böyleydi. Kerian, bana ne olduğunu söylemezsen *yardımcı* olamam..."

"Yardım mı?" Gülerek, boğazımı bıçak gibi kesen keskin bir sesle, "Kim demiş sana ihtiyacım olduğunu?"

Kimsenin yardımına *ihtiyacım yok*. Yardım *istemiyorum*. Kendime dikkat etmezsem her an her şeyin mahvolabileceği bir dünyada, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen yumuşak, tatlı seslere ihtiyacım yok.

İhtiyacım yok...

"Kerian, bebeğim, lütfen. Dinle, ben..."

"Sence bu ne, *Zandy*?" Takma adını sertçe söylerim ve dilimde bıraktığı tadı nefret ederim. Boğazının derinliklerinden çıkan küçük sesi duyabilmekten daha da nefret ederim. Önemli değil, zar zor nefes alabiliyorum. *Düşünemiyorum*. Ağzımda kan tadı var ve onun beni bu halde görmesine izin veremem. "Bebeğim? Cidden mi?"

Kontrolü kaybetmiş gibi hissediyorum. Bastırmaya çalıştığım titremeler, kaslarımda seğirmeler olarak ortaya çıkıyor ve vücudumda ağır spazmları yaratıyor.

Ben...

"Kimseyi kandıramazsın Kerian. Umursadığını *biliyorum*."

Gülüyorum, ama sesim o kadar öfkeli ve acı dolu ki midem bulanıyor.

Dön

"Ben sikimin emilmesini önemsiyorum. Kışının ne kadar sıkı olduğunu önemsiyorum

. Seninle lanet bir partiye gitmek için yeterince umursamıyorum. Ben senin lanet erkek arkadaşın değilim, Braithe. Bu sonsuza kadar mutlu bir son değil."

Bunu söyler söylemez çenemin içini ısırıyorum ve dilimin üzerine yeni bir kan dalgası sıçırıyor. Ama bu *doğru*. Bu bir masal değil — ben her zaman şu anda olduğum kadar berbat durumda olacağım ve o da her zaman...

"Kerian..."

İyi.

Zander her zaman *iyi* olacak. Benim için fazla iyi.

"Partine git, Zander. Yapacak işlerim var."

Yine boğazından o küçük ses çıkıyor ve sonra homurdanıyor. "Peki." Titrek nefesi, sadece biraz üzgün olduğunu ele veriyor. "Peki, Slade. Siktir et."

Telefonu kapatır ve hattın kesildiğini görene kadar beklerim, sonra boğazımdan bir homurtu çıkar ve telefonumu duvara o kadar sert bir şekilde fırlatırım ki, telefon on parçaya ayrılır.

"Siktir." Kırık parçalara, sanki yerde bir cevap yazıyormuş gibi bakıyorum. Ama yazmıyor.

Sadece parçalanmış metal ve cam parçaları ve Zander'ın bana söyleyecek başka bir şeyi varsa, onu duyamayacağımdan emin olmanın kesin bir yolu.

Dilimi dudağımdaki kesik üzerinde gezdiriyorum ve titreyerek nefes alıyorum.

Göğsümdeki sıkışma geçmiyor — başımı döndüren ve çenemi gerginleştiren o hafif baş dönmesi hissi.

Hiçbiri geçmiyor çünkü bunu ben yaptım. Hayatımdaki hiç kimsenin *beni gerçekten incitecek güce sahip* olmadığından emin olmak

Sadece...

Siktir.

"Siktir!" Bu sefer bağıriyorum ve yumruğum telefonumun yolunu takip ediyor, ama en azından diğer elimi kullanacak kadar akıllıyım.

Hala koluma bir acı dalgası yayılıyor, vücudum dönüyor, omuzlarımı duvara vuruyorum ve kırık metal parçalarının yanına yavaşça yere çöküyorum.

Önüme baktığımda görüşüm bulanıklaşıyor ve ciğerlerimin en dibine kadar nefes almaya çalışırken çıkardığım keskin ses kulaklarımı dolduruyor. O ses ve gök gürültüsü... kanımın akışı... kalbimin çarpıntısı.

Güm, güm, güm.

Ve Zander'ın "*iyi*" dediği kelimenin yankısı çok uzak ve *bitmiş* gibi geliyor.

Güm, güm, güm.

Nefes alamıyorum. *Düşünemiyorum*. Tek yapabildiğim o aptal sesleri duymak.

Güm, güm, güm.

Sonra yatak odamın kapısı açıldı ve Asher'ın yüzü gözümün önüne geldi.

"Kerian?" Adımı kaç kez söylediğini bilmiyorum. Sonunda gözlerimi ona çevirmeden önce, kendimi önce ağzına odaklanmaya zorluyorum.

"Ne?"

"Uh." Asher'ın kaşları endişe ve kaygıyla çatılmış, ama hala burada. "İyi misin?" Bu aptalca bir soru olduğu için yüzünü buruşturuyor ve ben ona bunu söyleyemeden önce sözünü düzeltiyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Siktir.

Bir şeye ihtiyacım var mı? Dudaklarımı temizlemek için. Kendimi yatağa sürüklemek için? Önümüzdeki birkaç haftayı berbat bir şekilde uyuyarak geçireceğimi ve bunun performansımı mahvetmemesi için bir yol bulmam gerektiğini fark etmek için, çünkü istediğim her şeye o kadar yakınım ki, tadını alabiliyorum.

Peki neden istediğim her şey birdenbire kan gibi tadı var?

Nedenini biliyorum.

Çünkü böyle *istemiyorum*.

Bu sefer neyin farklı olduğunu *biliyorum* — neden birdenbire umursamam gerektiğini, artık onların tacizine katlanmak zorunda olmadığımı fark ettiğimi.

Neyin farklı olduğunu *biliyorum*.

Gözlerim Asher'ın vücudunda geziniyor ve kot pantolonundaki telefonunun silüetine takılıyor. Kaşlarım birleşiyor, çünkü biliyorum... Ne istediğimi biliyorum.

Hayır, neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Telefonunu ver."

Eğer bu işe yarayacaksa... ve lanet olsun, ona başladığımda bunun işe yaramasını istediğimi *biliyordum*...

Zander'ın beni en kötü halimle görmesi gerekiyor.

Birlikte olmak istediği kişinin iyi bir insan *olmadığını*, tam bir insan olmadığını anlaması gerekiyor.

Ve buna rağmen beni istemek için bir yol bulmak zorunda kalacak.

Bölüm
Yirmi Üç

ZANDER

BILMEM GEREKİRDİ. Kerian'ın bana karşı benim ona karşı hissettiğim gibi hisler beslemeyeceğini bilmeliydim. Beni sadece seks ve iyi orgazmlar için kullandığını bilmeliydim. Belki ara sıra arkadaşlık için. Ama o benim gerçek erkek arkadaşım değildi. Bunu bilmeliydim.

Ama işaretleri görmek istemiyordum.

Öfkeyle telefonumu avucumda sıkıyorum. Yenisini alacak param olsaydı, sinirden onu fırlatıp atardım. Bunun yerine, çok daha aptalca bir şey yapıyorum. Ona öfkemi dile getiren bir dizi mesaj gönderiyorum. Eğer benimle aynı durumda değilse, bunu *söylemeliydi*. Daha önce bana hislerini söylemek konusunda hiç sorun yaşamamıştı. Bu sefer ne farklıydı? Kıcıımı sikemeyeceğini mi düşündü? Lanet olsun, Kerian'ı o kadar çok sevmiştim ki, ona yakın olmak için onun artıklarıyla bile yetinirdim.

Parmaklarım klavyede uçar, öfkemi ifade eden mesajlar gönderirim.

Ben: Sen bir pislisin.

Ben: Zamanımı boşa harcadığımı söyleyebilirdin

Ben: Madem iptal edecektin, neden yemek isteyip istemediğimi sordun ki?

On dakikalık sessizlikten sonra, alaycı bir şekilde bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: Bunun ne olduğu konusunda hiç anlaşılmadı ama sadece seks

istediğini söyleyebilirdin. Ben bunu kaldırabilirim. Cevap vermen

gerekmez, ben

bitti.

Telefonumu komodinin üzerine atıp gardırobumdan kıyafetlerimi alıyorum, bu akşamki partiye hazırlanmak için. Kerian'ın benimle gelmesini ummuştum, böylece sıkıntıdan ölmeyecektim ya da şoförlük yapmayacaktım, ama siktir et. Duvar çiçeği olmak yerine, kafayı çekip seksi bir kız ya da erkekle sohbet edeceğim. Belki bu gece şansım yaver gider.

Kerian dışında biriyle birlikte olma düşüncesi midemi bulandırıyor. O benim ona karşı hissettiğim şeye yakın bir şey hissetmese bile, ben

başka biriyle yatamazdım. Kızgınım, ama pisliğin teki değilim.

Komodininimden gelen titreşimler yüzünden kıyafetlerimi düşürüp, masadan düşmeden önce telefonumu almak için aceleyle koşuyorum. Kalbim hızla atıyor, ekranımda Kerian'ın adını görmeyi umuyorum.

Onun yerine Russ'ın adını görünce mideme bir kurşun düşüyor. İç çekerek, kilit desenini parmağımla kaydırıp telefonumu açıyorum. Kızgın olsam da, mesajı beni gülümsetiyor.

Russ: Eğer çok sarhoş olursam, telefonumu al. Tanya bana kızgın. Bu gece o kıza sarhoş sarhoş telefon edip seks yapmak için aramayacağım.

Gözlerimi devirerek ona bir mesaj atarım.

Ben: Anladım.

Telefonumu yatağıma atıp duş alıyorum. Partiye daha iki saat var ama Russ ve diğerleri, bazı oyuncuların üye olduğu bir kardeşlik evinde ön parti yapmak istiyorlar. Parti kardeşlik evlerinde düzenleniyor, bu yüzden ön partiyi yapıp biraz dinlendikten sonra Theta evine yürüyerek gidip partiye katılabiliriz.

Duş alırken Kerian'la olanlar aklımı meşgul ediyor, başımı öne eğdiğimde su sırtımdan aşağı akıyor. Sanki etrafımdaki insanlar beni sürekli aptal yerine koyuyorlar. Önce Megan, şimdi de Kerian. Bir türlü rahat edemiyorum.

Kendimi sertçe yıkıyorum, bana sadece sikini yalatmakla ilgilendiğini söyleyen bir adamı aklımdan çıkaramadığım için sinirliyim. Sanki onun için bir delikten başka bir şey değilmişim gibi. Bütün o günler boyunca yanıma yatmaya, bana sarılmaya, uyumadan önce saçımı koklamaya gelen o tuhaf şeyi yapmaya gelmişti. Beni sadece sikebileceği, onu boşaltacak biri olarak gördüğü mümkün değil.

Ya da belki iyi bir aktördür.

Hayal kırıklığıyla nefes verip duştan çıkıp giyinirim ve Russ'ın odasına gidip onu beklerim. Bir süre boş boş konuşuruz, insanlarla birlikte olmayı mümkün olduğunca geciktiririz. Oakley mesaj atıp nerede olduğumuzu sorduğunda, arabama gideriz ki bu saçmalığı başlatabilelim.

Kardeşlik evine girdiğimizde, sanki onların kardeşliğinin bir parçasıymışız gibi karşılanıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, Kerian'la olan olaydan sonra, bu çok hoş.

İstenilmek, sadece bir partide olsa bile.

Shotlar doldurulup içiliyor, elimde bira var, kendimi durdurmam gerektiğini bilsem de. Kafam gittikçe bulanıklaşıyor, çekingenliğim azalıyor.

Theta evine vardığımızda, hepimiz oldukça sarhoşuz ve iyi vakit geçiriyoruz. Russ'ın isteği üzerine, içeri girer girmez onun telefonunu alıyorum ve o beni bira pong masasına çekiyor.

"Tamam, pislikler," diyor Russ, biraz sallanarak. "Ben ve buradaki dostum hepinizi yeneceğiz." Göğsümü okşuyor ve ben tuhaf bir şekilde el sallıyorum. "İlk kim?"

"Biz," diyor, sadece belli belirsiz tanıdığım tatlı bir ses. Takımımızın ponpon kızlarından biri öne çıkıyor. Sevimli, uzun boylu, muhtemelen 1,80 civarında, kahverengi saçları başının üstünde topuz yapılmış. Sanırım adı Becca. "Henüz hiç maç kaybetmedik." Takım arkadaşını işaret ediyor, aynı derecede güzel, kısa boylu, parlak gözlü ve saçları kıvrıcık at kuyruğu şeklinde toplanmış siyahi bir kız. Hatırladığım kadarıyla adı Mia.

Russ onlara göz kırpmıyor, ama imalı bir şekilde değil; sanki onlara bir sırrı paylaşıyor gibi. "İlk yenilginize hazır olun."

"Göreceğiz," diyor Mia geniş bir gülümsemeyle.

Kendi tarafımızda sıraya girip bardakları hazırlıyoruz. İnsanlar masanın etrafında toplanıp kimin kazanacağına dair bahisler yapıyorlar. Ama hadi ama, ben bir oyun kurucuyum. Sarhoş olsam da olmasam da, birkaç bardağa top atabilirim, sorun değil.

Becca ve Mia arka arkaya iki atışla bardaklarımızı vururlar ve Russ ile ben içerken topun kontrolünü tekrar ele geçirirler. Ancak sonraki atışları ıskalar ve sıra bize gelir. O andan itibaren Russ ve ben, onlar ne olduğunu anlamadan arka arkaya atışlar yaparak bardaklarını hızla bitiririz. Her bardak vurduğumuzda iki kız da iyi niyetle homurdanır, ancak yenildikleri için şikayet etmezler.

Sadece bir bardak kaldığında, Becca ve Mia kaybetmeyi kabullenmişlerdi. Topu attığımda son bardağın kapağının etrafında döndü, Becca eğilip hızlıca üfledi ve top masaya sıçradı.

"Bu da neydi lan?" diye gülerek soruyorum, kendimi hafif ve rahat hissediyorum. Kerian'la olanlar hala aklımda, ama bu hafif bir uğultu, onu boğazlayıp öldürmek gibi ezici bir dürtü değil.

Becca gülerek ellerini beline koyar. "Blow job'u daha önce duymuşsundur. Oyunun kuralları böyle."

Öyle, ama tamamen unutmuştum. Sanki hiç yapmamışım gibi.

Konuşmamıza devam edemeden, Russ topunu kupa içine atar ve top bir ses çıkararak yere düşer. "Bunu üfle," der kendini beğenmiş bir şekilde ve kalabalık kahkahalar ve alkışlarla patlar. Becca da başını geriye atar ve gülümser, alkolden kızarmış yanaklarıyla.

"İyi oynadı," diyor Mia, el sıkışmak için yanımıza geliyor. Eli Russ'ın elinde kalıyor. "Bir şeyler içmeye gidelim mi? Fıçı arka verandadaymış."

Russ ona sırtarak bakar ve ben başımı sallarım. O geceki arkadaşını bulmuştur. Partinin geri kalanında onu göremeyeceğimi düşünüyorum. "Henüz fıçıya gitmedim. Önce sen." Mia onun elini çeker ve Russ bana göz kırparak bakar.

Becca yanıma gelir ve ikimiz de arkadaşlarımızı izlerken başını sallar. "O ikisi geri gelmeyecek, değil mi?"

"Sanmıyorum," diye gülerek cevap veriyorum.

"Oturalım. Az önce bizi nasıl yendiğini konuşabiliriz." Gülerek onu takip ediyorum.

"Megan sana kötü davrandığı için üzgünüm," der, boş kanepelerden birine oturup bacak bacak üstüne atar ve müziğin sesini bastırmamak için öne doğru eğilir.

Omuz silkiyorum, ellerime bakıyorum. Megan ile aramızda olanları herkesin bilmesinden gerçekten nefret ediyorum, ama neyse. Şu anda en az endişelendiğim şey o. "Önemli değil. Bana bir iyilik yaptı, biliyor musun?"

"Ben ve diğer birkaç kız o maça kadar bilmiyorduk... nerede... sen... öptüğün o adam senin erkek arkadaşın mı?"

Alaycı bir şekilde gülerek başımı salladım ve yeni üye adaylarından birinin taşıdığı tepsiden bir shot aldım. "Hayır. Erkek arkadaşım değil."

"Ama hem kızları hem erkekleri seviyor musun? Biseksüel misin?" Gözleri iri ve meraklı. Gergin görünüyor.

Shotu içip, yüzümü buruşturarak başımı salladım. İnkâr etmenin bir anlamı yoktu. *Tek bir* erkeği sevdiğimi söylemektense, hem erkekleri hem de kadınları sevdiğimi söylemek daha kolaydı. "Evet. Bu bir sorun mu?"

Hızla başını salladı. "Hayır. Sadece... Sanırım ben de öyleyim." Becca, etrafta duyan var mı diye bakarken fısıldayarak konuştu. "Nasıl anladın?"

Bu, bir üniversite partisinde yapacağımı düşündüğüm bir konuşma değildi. Özellikle de Megan'ın kıskandığı için hiç konuşmadığım seksi ponpon kızlardan biriyle.

Onun mahremiyetini korumak için merdivenleri işaret ettim. İkinci katta insanların sigara içmek için kullandıkları bir balkon vardı. Genelde orada kimse olmazdı, çünkü nikotin ihtiyacını gidermek için merdivenleri tırmanmak yerine ön veya arka verandaya çıkmayı tercih ederlerdi.

Balkonda başka kimse olmadığından emin olduktan sonra ona dışarı çıkması için işaret ettim. Serin gece havası zihnimi berraklaştırdı ve ayılmama yardımcı oldu, on dakika kadar önce hissettiğim uçma hissini uzaklaştırdı.

Becca kollarını kendine sarar, alt dudağını dişlerinin arasına çeker. Ona bakmak beni sinirlendirir. Bir şey yaptığı için değil, zihnim 1,93 metre boyundaki sarışın bir oyun kurucuya takılıp kaldığı için bu güzel kıza karşı hiçbir çekicilik hissedemediğim için.

Lanet olası pislik.

"Benim bir şey söyleyeceğimden endişelenmene gerek yok," diyorum ona, onu rahatlatmak umuduyla. "Ben öyle bir insan değilim."

"Hayır, biliyorum. Sadece... Kızlardan hoşlandığımı kimseye söylemedim. Arkadaşlarımın umurunda değil ama kimsenin düşünmesini istemiyorum... Duş alırken ve..."

"Kızların seni çıplak olarak izlediğini düşünmelerini istemiyor musun?"

İçindeki kargaşayı anladığım için rahat bir nefes alır. "Evet, aynen öyle." Parmaklığa yaslanıp bahçedeki insanları izlerim. Becca yanımda durur ve alçak sesle konuşur. "Kadınları seviyorum ama onlarla önce bir şeyler yapmam gerekip gerekmediğinden emin değilim."

Ona yan gözle bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, Becca, erkeklerden hoşlandığımı, çıkmaya başlayana kadar bilmiyordum" — Kerian bizim çıkmadığımızı açıkça belirttiği için bu kelime beni utandırıyor — "Kerian. İçgüdülerin ne diyor?"

Şimdi iç çekme sırası onda, sanki ona borcu varmış gibi dudağını ısırtıyor. "Ben üniversitede gelecekteki kocamı bulup, evlenip, bir sürü çocuk sahibi olmak için yetiştirildim." Bana bakıyor, gözleri benim anlayamadığım bir içsel kargaşayı yansıtıyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, erkeklerden hoşlandığımı bile sanmıyorum." Yüksek ve tatlı bir sesle gülüyor. "Kahretsin, tüm bunları sana yüklediğim için üzgünüm. Alkol dilimi çözdü."

Ona gülümserim ve omzuna hafifçe vururum. "Kime söyleyecektin ki? Futbol sahasında bir erkeği öptüğümü gördün. Televizyonda yayınlanan ve tüm dünyanın izlediği bir öpücük.

dünyaya gösterildi. Sanırım sana dökülecek en iyi kişi benim."

Becca bana gülümsüyor ve on dakika daha konuşuyoruz. Benim kadar kafası karışık biriyle konuşmak güzel. Becca'ya, Justin ve Megan'dan intikam almak için Kerian'ı öptüğümü, daha fazlasını isteyeceğimi bilmediğimi itiraf ediyorum. Hatta ona, ilk başarısız randevumuzdan, onu eve götürmesi için yalvardığımdan bahsediyorum.

"Evet, çok kötüydü," diyor. Dudaklarından mutlu bir nefes çıkıyor. "Konuşabildiğimize sevindim. Al, numaramı yaz. Bu konuşmadan sonra, sana asılmadığımı biliyorsun." Becca, aslında erkeklerden hiç hoşlanmadığı ve sadece ailesini mutlu etmek için onlarla birlikte olduğu sonucuna vardı. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyorum, ama sanırım bu gece bir arkadaş edindim.

Onun numarasını telefonuma kaydettim ve ona kısa bir mesaj gönderirken geniş bir gülümsemeyle baktım. "İstersen bir ara öğle yemeği yiyip daha fazla konuşabiliriz?"

O hevesle başını salladı. "Gerçekten takılabiliriz. Sadece üç tane arkadaşım var." Başını salladı. "Keşke Megan'ın saçmalıkları bizim en azından konuşmamızı engellemesin. Ama siktir et onu. Artık biz arkadaşız."

Kahkaha atıp ona sarılıyorum. Kendimi ona bırakıp, bana gösterdiği şefkati içime çekerim. Kerian'la olanlar yüzünden teselliye ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim, ama galiba var.

Becca bunu hissediyor ve sırtımı nazikçe okşuyor. "İyi misin?"

Kafamı sallıyorum ama ayrıntıya girmiyorum. "Ama iyi olacağım." Ayrılıyoruz ve Becca kapıya doğru yürüyor. "Sana yakında mesaj atarım."

"Öyle yap," diyor gülerek. "Şimdi bırak da gidip sarhoş olayım ve bir üniversite partisinde bu kadar derin bir konuşma yapmamışım gibi davranayım."

Erkekleri mi kadınları mı sevdiğini bilmeden arkadaş edinmek ne garip bir şey. "Sadece partide," diye mırıldanıyorum kendime, balkona yaslanıp çenemi ellerimin arkasına dayayarak.

Becca'nın kafasını toparlamasına yardım ettiğim için mutluyum, ama Kerian konusunda ne yapacağımı hala bilmiyorum. Telefonumu çıkarıyorum, ondan mesaj gelmediğine sinirleniyorum. Bilinmeyen bir numaradan mesaj var ama hemen siliyorum.

Bu spam mesajlar artık kontrolden çıktı.

Gözlerim bahçede birbirlerini itip kakarken flört eden iki adama takılır. Aralarındaki çekim hissedilir derecede. Lanet olsun, buradan bile hissedebiliyorum. Bu bana Kerian'ı hatırlatıyor, ilk gece Nirvana'nın dışında beni duvara ittiğinde

beni eve götürmesini istediğim ilk gece Nirvana'nın dışında beni duvara ittiğini hatırlıyorum. Birbirimizle fiziksel temas kurmuş olsak da, aramızdaki şehvet patlayıcıydı.

"Kafamdan çık," diye mırıldanıyorum, parmaklarımla şakaklarımı sertçe vurarak. Bu, kapalı göz kapaklarımın arkasında yüzen Kerian'ın görüntüsünü silmeye yetmiyor, yatakta uzanmış, yüzü huzurlu ve rahat. Bu anıyı saklamak istemiyorum. Onunla ilgili tüm anıları çöpe atıp yakmak istiyorum, böylece bana asla aynı şekilde hissedemeyecek birine neredeyse aşık olduğum için kendimi bok gibi hissetmeyeceğim. Ne kadar aptalım.

Kerian Slade'i unutabilmek için daha fazla içki bulmak, kendimi sarhoş etmek için balkondan çıkmak üzereyim ki, boynum ürperir ve kalbim farkındalıkla hızla çarpmaya başlar. Beni böyle hissettiren tek bir kişi var. Gözlerimi ona dikmeden *hissedebildiğim* tek kişi.

Siktir.

"Bu gece onunla eve mi gidiyorsun?" Kerian, tanımadığım bir sesle soruyor. Sesinin ardındaki duyguyu anlayamıyorum.

Ama ona iyi olup olmadığını sormak için dönmüyorum. Beni umursamadığını açıkça belli etti, ben de ona karşı kalbimi sertleştireceğim. "Olabilir. Sana ne?"

"Neden, Zander?"

"Bana soru soramazsın," diyorum ona, bir yabancıya vereceğimden daha fazla ilgi göstermeden. "Buraya, gelmek istemediğini söylediğin bir partiye gelip, sorma hakkın olmayan soruların cevaplarını talep edemezsin. Bu, sikini yalatmanın bir parçası değil."

Boğazından hafif bir hırıltı çıkar ve bu ses vücudumu titretir. Onun gibi duygularımı kapatamadığımı bilmesinin ona zevk vermemesi için bunu bastırırım.

"Zander, dinle..."

"Hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilsin. Gitmeni istiyorum. Git ve arkadaşlarımla partinin tadını çıkarmama izin ver. Sıkı bir deliğim olduğu için etrafımda olmamı istemeyen arkadaşlarımla." Sözlerim takılır - *lanet olası alkol* - ama konuşmaya devam ederim, sözlerim güçlenir. "Benimle olmak istemiyor musun? Tamam. Bana bebeğim dememi istemiyorsun? *Tamam*. Ama bana mesaj atma nezaketini bile göstermeden gelip bana lanet sorular sorma."

"Telefonum bozuk."

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Ne saçma bir bahane. Telefonda söylediğin aynı saçmalıkları bana söylemeye geldiysen, zahmet etme. Bıktım artık. *Senden* bıktım."

"Zander..."

"Bana '*Zander*' deme!" Omzumun üzerinden fısıldayarak bağıyorum, Kerian'la kavga ettiğimizi fark etmelerini istemiyorum. "Neden buradasın ki?" diye soruyorum, sonunda arkanı dönerek yüzünü görebilmek için, birikmiş öfkemi serbest bırakıyorum. Uzun süredir ona sırtımı dönmüş olduğum için muhtemelen somurtuyor. Ya da benim öfkeli sözlerimi hiçe sayıp bana on kat daha sert bir şekilde geri atabilmek için yüzüne yapıştırdığı o kendini beğenmiş sırıtış. Belki de öyle...

Sonunda Kerian'a baktığımda, sözlerim dilimde dondu. Alt dudağı yarılmıştı ve sol yanağında büyük bir çürük vardı, en ufak bir dokunuşta bile acıtacak gibi görünen koyu ve öfkeli bir morluk.

Yutkunarak ona bir adım yaklaşıyorum, parmaklarım yüzüne yaklaşıyor ama ona dokunmuyorum. "Ne *oldu lan*? Bunu sana kim *yaptı*?"

Bölüm
Yirmi Dört

Zander morarmış yüzüme, patlamış dudağıma dokunamadan elim birden yukarı fırladı. Onun görmesini engellemeye çalışıyordum, bulunduğumuz balkonun gölgesinin bana ihtiyacım olan korumayı sağlayacağını umuyordum.

Sonra dışarı çıktım çünkü onun o kıza numarasını verdiğini gördüm ve içimden bir ses, bu gece benim dışımda başka biriyle gitmesine izin vermektense bu lanet evdeki herkesi öldüreceğimi söylüyordu.

Buraya geldikten sonra olmazdı.

Bunu yapmaya karar verdikten sonra değil. Ona bu tarafımı *göstereceğime* karar verdikten sonra değil.

Onu tuttuğum yerden parmaklarım titriyor ve yüzünü incelerken gözlerim yanıyor. Hâlâ ona siktirip gitmesini söylemek isteyen bir yanımda var — diz çöküp sikimi emmesini söylemek istiyorum, böylece barışabiliriz, çünkü muhtemelen bunu yapacağını *biliyorum*. Ama...

Benim daha büyük bir parçam, bunu yaparsam, bunun yine de biteceğini biliyor. Ve bunun bitmesine izin veremeyeceğimi anlıyorum.

Onu bırakamam.

Bu yüzden...

Parmaklarını öne doğru çekiyorum, çenemdeki izi dikkatlice okşuyorum, dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde nefesinin kesilmesine büyülenmiş bir şekilde. Bu itirafı kolaylaştırıyor, sanki kelimelerin içimde kalmasını sağlayacakmış gibi parmaklarını ağzımı kapatmak için kullanıyorum.

"Babam. Babamdı." Geniş, kahverengi gözlerinin arkasında düşüncelerin dans ettiğini izliyorum ve acaba ne olduğunu çoktan anlamış mı diye merak ediyorum. Zavallı zengin çocuğun ebeveynleri tarafından sevilmediğini ve bu yüzden pisliğin teki olduğunu anlamak zor olmasa gerek.

Bundan daha fazlası var, ama eğer böyle düşünmek istiyorsa, eğer sesindeki kötülüğü ortadan kaldırmak için bu gerekiyorsa, kabul ederim.

"Neden?"

Ya da... sorular sorabilir.

Tabii ki soru sormak istiyor.

"Bilmiyorum. Narsist mi? *Gerçek* bir sosyopat mı? Gerçekten kötü insanlar, *neden* başkalarına zarar vermek istediklerini hiç açıklarlar mı?"

omzumu kaldırıp parmaklarını yüzüme yaklaştırdım ve avucunu acıyı hafifletmek için okşadım, böylece gözlerimi ondan başka yere çevirebildim. "Çocukluğumdan beri bunu yapıyor. Lanet olsun, bazen gece yarısı eve gelip, ben yatakta uyurken bana saldırdığını hatırlıyorum. Hiçbir zaman bir nedeni olmadı, sadece benim her şeyi mahvettiğimi anlamamı sağladı."

Başımı kaldırmıyorum. Bunu kimseye anlatmadım. Tek bir kez anneme söyledim ve o da bana üzgün gözlerle bakıp "*Onu kızdırmak için ne yaptın, Kerian? Belki bir dahaki sefere daha iyi olmaya çalış.*" dedi.

Daha iyi olmaya

çalış. Ne yaptın?

Altı yaşındaydım. Bir daha kimseye bundan bahsetmedim. Benim gibi bir insan oldum, ama eminim babam da hep böyleydi.

"Kerian..." Parmaklarım onun bileğini o kadar sıkı kavradı ki, boğazından küçük, acı dolu bir ses çıktı ve lanet olsun, ben bunu istememiştim.

Ama sesindeki *acıma* duygusuyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hiç kimseden bana acımalarını istemedim. Bunu istemiyorum.

Buna ihtiyacım

yok. Ama *ona*

ihtiyacım var.

Kendimi zorlayarak bileğini bırakıp ona bakıyorum ve bunu yaptığımda göğsümde yine o sıkışıklığı hissetmekten nefret ediyorum — daha önce beni yere seren aynı çizgi çizgi, sıkışan his.

"Senden benim için üzülmeni istemiyorum, Zander. Sana bir daha pislik gibi davranmayacağım demiyorum. Sadece, sen aramadan hemen önce bu olayın yaşandığını bilmeni istedim."

Bu sefer, söylediklerimi zihninde işlediği için, dudaklarını aralayan yumuşak bir "*oh*"

dudaklarını aralayan yumuşak bir "*oh*" sesi duyuyorum.

Parmaklarının yanlarında sıkılıp gevşediğini izliyorum, sanki bana uzanmak istiyor ama yapıp yapmamayı bilemiyor gibi - izin verip vermeyeceğimi bilemiyor gibi. Lanet olası şey şu ki, şu anda bana dokunmasını isteyip istemediğimden emin değilim. Yüzündeki ifade, neredeyse fırlayıp gitmeme, siktir et ve git dememe yetiyor... ama bir yanım da öne çıkıp başımı omzuna yaslamak, kokusunu içime çekmek istiyor. Çünkü anlıyorum.

Zander'da göğsümdeki tüm öfkeyi yatıştıran bir şey var, onda sağlam hissettiren bir şey var. Gerçek.

Onda, içimdeki karanlığı yatıştırmak için yaratılmış gibi hissettiren bir şey var ve onun ışığıyla onu kaldırıncaya kadar bunun ne kadar *ağır* olduğunu hiç fark etmemiştim.

Siktir.

Gerçekten gitmeliyim.

Yüzümden bunu anlayıp anlamadığını bilmiyorum, çünkü aniden öne doğru adım atıyor, ama tek yaptığı, kimse bizi göremeyecek şekilde balkonun gölgesine tamamen girene kadar geriye doğru yürümek.

"Annen neden onu durdurmadı?"

"Siktir, sen gerçekten..." Sesim öfkeyle yükselir ve onun ifadesinin genişlediğini görürüm. Daha önce de böyle mi görünüyordu? Hayır, o zaman muhtemelen daha kötüydü. Kendimi derin bir nefes almaya zorlarım.

Bunu yapacağım.

Bunu yapacağıma kendime çoktan karar verdim. Bu da konuşmam gerektiği anlamına geliyor.

"Muhtemelen onları henüz tamamen hayatımdan çıkarmamış olmamın tek nedeni odur. Sanırım bir parçam, başarısam, babamın paranın ne kadar önemsiz olduğunu ona gösterirsem... Bilmiyorum." Ağzımdan çıkınca *aptalca* geliyor, ama bunun doğru olduğunu biliyorum. Bir parçam, eğer başarısam, babamın gururunu, inançlarını yıkarsam, ona her zaman ne kadar yanlış olduğunu gösterirsem... belki o da bunu görür diye düşündü.

Ama bu doğru değil.

"Eğer annem onu durdurmadıysa, neden sen onu kurtarmaya çalışsın?" Zander'ın sesi samimi, ama altında yatan öfkeyi duyabiliyorum. "Babam ona zarar mı veriyor?"

"Hayır." Cevap kesin ve net. "Sadece bana. Beni kendisinin bir uzantısı olarak görüyor, bu yüzden bana istediği her şeyi yapabilir."

"O zaman ikisini de siktir et." Sesindeki şiddet o kadar belirgin ki, neredeyse tenimde hissedebiliyorum. Sıcak, şiddetli ve *kesin*. Çok *gerçek*.

"Evet, sanırım öyle. Neden başından beri umursadım bilmiyorum."

Zander durur, kaşlarını çatarak. "O senin annen. Her zaman annenin seni desteklemesini istersin." O da bundan emin gibi konuşuyor ve ses tonundan, onu her zaman destekleyen bir annesi olduğunu anlayabiliyorum. Normalde alay ederdim, belki de ona bunu söyledim. Bunun yerine, yine omuz silkiyorum, geriye yaslanıp omuzlarım evin dış cephesine degecek şekilde duruyorum ve bakışlarımı yine yere indiriyorum.

"Beni destekleyecek tek kişi sensin, Dimples."

Sözleri ağzımdan çıkarken neredeyse *boğuluyordum*, ama bunlar *gerçek* ve *doğru*. Bu tam olarak bir özür değil, onunla erkek arkadaş olduğumuzu ve ona iyi davranacağımı söylediğim de değil. Ona, tekrar sinirlenip, onun duygularını incitecek kötü sözler söyleme ihtimalimin çok yüksek olduğunu zaten söyledim.

Ama şimdi ona bunu söyleyebiliyorsam, belki de her zaman bu durumdan kurtulabileceğimizi anlayacaktır.

Sıcak parmaklar yine çenemi okşadı, yüzümü avuçladı ve başımı kaldırmamı sağladı. Karanlıkta bile Zander'ın yanaklarının biraz kızardığını görebiliyordum. Boynundaki nabzının hızlandığını *görebiliyordum*.

"Ne dedin?"

Siktir, bu benim cezam mı? Daha önce pislik gibi davrandığım için bana böyle mi ödetiyor?

"Duydun."

"Tekrar söyle." Ağzının köşesindeki küçük gülümseme, evet, beni tam da bu şekilde cezalandıracağını gösteriyor. Bunu yaparken bile, başparmağı hala acıyan dudaklarımın köşesini okşuyor.

Yavaşça nefesimi verip, bir saniye dişlerimi sıkıyorum ve sonra iç çekiyorum. "Bana vurduktan sonra, telefonumu kırdıktan sonra ve her şeyi mahvettiğimi düşünerek otururken fark ettim..."

"Hala mahvetmiş olabilirsin." Sesindeki alaycı ton aksini söylüyor, ama kaşlarını kaldırarak beni şimdi durmaya cesaretlendiriyor.

"Onlara siktirip gitmelerini söyledim. Nedenini ya da neyin değiştiğini anlamadım... ama sensin. Siktir, Zander. Her şeyi sen değiştirdin." Kendi sözlerimden titrediğimde, başını eğdi. Bu kadarla yetinebilirdim ve bu muhtemelen onun için yeterli olurdu, çünkü bu şimdiye kadar *kimseye* verdiğimden daha fazlasıydı, ama nedense, başladığım için devam etmek zorundaydım. "Hayatım boyunca babama, onun olabileceğinden daha değerli olduğumu, onun hayal edebileceğinden *daha* iyi bir insan olduğumu kanıtlamak istedim. Gençken, bazı geceler beni ayakta tutan şey buydu... sonra artık *buna ihtiyacım olmadığını* fark ettim."

"Hayır mı?" Zander'ın sesi yumuşak, tam olarak tanımlayamadığım bir duygu dolu. "Hayır. İkisine de hiçbir şey kanıtlamama gerek yok çünkü sen varsın."

Göğsüm sıkışıyor, bu yüzden ona sırtarak hızlıca ekliyorum. "Kariyerimin geri kalanını sana benden daha iyi bir oyuncu olduğumu göstererek geçirebilecekken neden onlara ihtiyacım olsun ki?"

O, benim bu hafiflikle kaçmama izin veriyor, çünkü göğsünden yüksek bir kahkaha patlıyor ve benim göğsümde bir şeylerin yerleştiğini hissedebiliyorum. Onun aptalca kahkahasını bir daha *duyamayacağımı* ya da gülümsemesini göremeyeceğimi düşünerek endişeleniyordum.

Her şeyi mahvettiğimden ve hayatımın geri kalanını Zander'ı takip ederek, onu hazırlıksız yakalayıp ona dokunmak için geçireceğimden *endişeleniyordum*. Şimdi, neredeyse bir deney gibi, elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı dikkatlice saçlarının arasında gezdirerek, ona yaklaşıırken yüzündeki saçları geriye itiyorum.

Donup kalıyor, yüzündeki ifade bir saniye boyunca sertleşiyor, sonra ben eğilip burnumu saçlarına gömdüğümde yumuşuyor.

"Bana bok gibi davranamazsın, Kerian." Sonunda söylüyor ve parmaklarım o kadar kasılır ki, saçlarını çekerken göğsünden küçük bir protesto sesi çıkar. "*Her zaman* pislik olduğun için pislik olamazsın demiyorum. Ama işler kötüye giderse, bana söyle. Hatta gerekirse siktir git de, ama yapma..." Bu kelimeyi söylerken duraksıyor ve bakışlarımı yakalamak için geri çekiliyor. Yüzündeki ifadesinde hissettiği tüm acıyı ve bunun ardındaki kararlılığı görebiliyorum. "Bir daha bunu yapma. Eğer mesafeye ihtiyacın varsa, bana mesafeye ihtiyacın olduğunu söyle. Ama bana ihtiyacın yokmuş gibi davranma."

Bu imkansız bir istek gibi geliyor. Hayatım boyunca insanları uzak tutmuş ve çevremdeki kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamamışımdır. Hayatım boyunca, gençken çok fazla zarar gördüğüm için başkasına yer açmayı düşünemeyecek kadar eminim.

Ama Zander burada, karşımda duruyor ve onun kendi başına bana yer açtığını fark ediyorum. Futbol sahasını geçip dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anda bana yer açtı. Benim hiçbir şey yapmam gerekmedi.

"Bunu yapabilirim."

Yüzündeki ifade yine yumuşadı ve benim tepkimi tahmin edemediği için mi, derin bir nefes aldı. Açıkçası ben de emin değildim, bu yüzden...

"İyi." Bana yaklaşıyor ve başını yukarı kaldırıyor. Ne yaptığını anlamam bir saniye sürüyor ve dudaklarını cildime ve şişmiş yanağıma sürtünce onun dokunuşuyla donup kalıyorum. Dudakları benim dudaklarıma nazıkçe değmeden önce ağzı benim dudaklarımin köşesindeki kesiklere değince omurgamdan küçük bir titreme geçiyor. Öpücüğün tadı kan gibi ve

kollarını bana dolayarak içime girerken, babamın beni dövmesinden sonra ilk kez birinin beni teselli ettiğini düşünmeden edemedim.

Ağzımı açıyorum ve dilini dudaklarımın arasında gezdirmesine izin veriyorum, ağzımın tavanını ve parçalanmış çenemi, nasıl yorumlayacağımı bilmediğim ama kendimi arzuladığımı fark ettiğim bir şefkatle yalamasına izin veriyorum. Bunu *istiyorum*. Zander'ın *ilgisine* bağımlı hale geldiğimin farkında değildim, ama öyleydim.

Öyle.

Artık onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime yaklaştırıyorum, kalbinin şiddetli atışı bana, olanların farklı olduğunu hissettiğini söylüyor. Bu öpücük farklı.

Kahretsin, farklı.

Daha fazla anlam ifade ediyor. Sanki ilk öpücüğüm gibi hissediyorum, çünkü bunu sonsuza kadar yapmak istediğimi bilerek yapıyorum.

Onu sonsuza kadar *yanımda tutmak* istiyorum.

O geri çekildiğinde, ağzını takip edip alt dudağını ısıriyorum ve sonra onu bırakıyorum. Yine kızarmış, gözleri sıcak, göz bebekleri hafifçe büyümüş.

Ama bu, onun öne eğilip ağzını bir kez daha çenemdeki çürüğe sürmesini engellemiyor.

"Hey, Kerian?"

"Evet, Dimples?"

"Eğer babanı görürsem, onu lanet olası toprağın altına sokacağım."

Bölüm
Yirmi Beş

ZANDER

Son birkaç gündür uyku sorunu yaşıyorum, partide Kerian'ın morarmış çenesi ve cansız gözleri aklımdan çıkmıyor. Onun yüzünde böyle bir ifade göreceğimi hiç düşünmemiştim ve bu benim kalbimi parçaladı. Ebeveynler çocuklarına nasıl böyle davranabilir? Bir baba çocuğuna nasıl vurup ona bir şey borçlu olduğunu düşünebilir?

Benim ailem bize hiç vurmadı, hatta bağırmadılar bile. Colson ve ben, babamın sinirlenmesine ya da annemizin boynumuzu kırmak istemesine neden olacak aptalca şeyler yaptık, ama onların yaptığı en fazla şey, bize yumruk ya da yüksek sesli bağarmaktan daha hızlı bir şekilde kendimizi bok gibi hissettiren o evrensel hayal kırıklığı bakışıydı.

Kerian'ın babasının öfkesi ona ne yaptığını görünce. Lanet olsun, ben hiç şiddet uygulamamıştım, ama onu bulup öldürmek istedim.

Her gece onu kontrol ediyorum ve her gece bana siktirip gitmemi söyleyen mesajlar gönderiyor. Benim otoriter olduğumu düşündüğünden emin olsam da, bu beni her zaman güldürüyor. Neyse. Bundan memnun olmasa da umurumda değil; beni durduramayacağını biliyor.

Profesörümün söylediklerine odaklanmaya çalışırken ağzımdan geniş bir esneme çıkıyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor, zihnim uzaklara uçarken her şey anlamsız geliyor. Bugün uzun bir hafta sonu başlıyor ve Kerian'la planlar yapmaya çalışıyorum. İş Hukuku dersinden kalmayacağım, yani bir gün dikkatimi vermemem beni öldürmez.

Telefonum cebimde titriyor ve onu gizlice çıkarıyorum. Bu profesör lanet olası bir dinazor, sürekli mesajlaşmamızdan ve ders sırasında telefonlarımızı çıkarmamızdan şikayet ediyor. Ama siktirip gidebilir.

Russ'tan bir mesaj geldiğini görünce ekranıma yan gözle bakıyorum.

Russ: Bu hafta sonu Rho Sigma evinde bira partisi olacak. Gelir misin?

Ben: Hayır, bu hafta sonu planlarım var.

Russ bana göz emoji gönderdi. Meraklı herif. Ona cevap yazarken gülümsüyorum.

Ben: Bir süre yokum. Kendine dikkat et.

Russ: Her zaman öyleyim. Görüşürüz.

Neden bana mesaj attığını bilmiyorum, çünkü antrenmanda görüşeceğiz, ama muhtemelen bunu yeni duymuş ve unutmadan sormak istemiştir.

Aklım planladığım şeye gidiyor, acaba işe yarayacak mı diye merak ediyorum. Yani, yaramalı, değil mi? Babamın dediği gibi, izin istemektense af dilemek daha iyidir. Planlarımın istediğim gibi gerçekleşeceğinden eminim. Eğer olmazsa, şey...

Yirmi dakika sonra ders bitti, ben ne olup bittiğini anlamadan. Neyse, SparkNotes'a bakıp özetini öğrenebilirim.

Odama gidip biraz uyumak istiyorum, ama Russ ve Oakley beni avluda yürürken yakalıyor ve kafeteryaya katılmamı sağlıyorlar. Antrenmana hazırlanmadan önce biraz sohbet ediyoruz. Kerian'ın yüzünün halini gördükten sonra herkesten uzak durduğum için, onlarla birlikte olmak hoşuma gidiyor. Duvara yumruk atmayı ya da Luca'nın bilgisayar becerilerini kullanarak Kerian'ın babasını bulup ona bir ziyaret yapmayı düşünerek pek iyi bir arkadaş değildim. Zengin bir pislği bulup onu dövmek çok pervasızca olurdu. Bu, elde etmek için çok uğraştığım her şeyi mahvederdi, ama umurumda değildi. Kerian için bunu yapardım ve bir an bile pişman olmazdım.

Bu yüzden o pislğe aşık olduğumu biliyorum. Birini ne kadar sevdiğim önemli değil, onun için geleceğimi *asla* riske atmazdım. Annem ve Colson dışında kimseyi. Sevdiğim insanlar dışında kimseyi. Kerian'ın dövülmesini görmek beni öfkeliendirdi, sadece babasının kanının yumruğumdan akmasını ve yüzünün tanınmayacak kadar şişmesini görmek için her şeyi bir kenara atmaya hazırdım.

Siktir, Kerian bana da bulaşılıyor. Ben şiddet yanlısı değilim, ama biri ona sataştığında, bu beni çileden çıkarıyor.

Antrenmanlar çok yorucu ama verimli. Haftaya bir maçımız var ama koç, son galibiyetimizden dolayı bize fazla yüklenmedi.

Duş aldıktan ve Russ'a iyi hafta sonları diledikten sonra, çantamı hazırlamak için odama koştum. Luca, ihtiyacım olan her şeyi aldığımdan emin olmak için odada koştururken beni izliyordu.

"Sadece birkaç günlüğüne eve gidiyorsun," diyor, dolup taşan çantama işaret ederek.

İçine bir paket yeni iç çamaşırı tıktırıyorum ve zorlanarak fermuarını kapatıyorum. Oda arkadaşşıma bakıp gülümsüyorum ve çantamı omzuma asıyorum. "Biliyorum. Bu hafta sonu çok fazla parti yapma, tamam mı?"

Dizlerini göğsüne çekerek yanakları kızarır. "Parti yapmayacağım. Dışarı çıkacağım ama parti yapmayacağım."

Ona dönüp dikkatlice bakıyorum. Farklı görünüyor. Kötü değil ama... Açıklayamıyorum. Sanki bana söylemek istemediği bir sırrı varmış gibi.

"İyi misin?"

Geniş kahverengi gözleri benimkilere bakıyor. "Evet. İyiyim. Neden... neden iyi olmayayım ki?"

Omuz silkiyorum, çantamın askısını omzuma yerleştiriyorum. "Farklı görünüyorsun farklı görünüyorsun. Daha az... katı? Sanki omuzların gevşemiş gibi. Sevişiyor musun, Luca?"

Başını eğerek yanakları kızarır. "Hayır. Öyle bir şey yok. Hiçbir şey yapmıyorum. Derse gidiyorum. Beni bilirsin." Gergin kahkahası, rahat tavırlarından daha da uygunsuz görünüyor. Onda bir şeyler var, orası kesin.

"Döndüğümde," dedim, konuşmaya devam etmek için gözlerime bakmasını bekledim, "birlikte takılacağız. Sadece sen ve ben, tamam mı? Uzun zaman oldu."

Luca gülümser ve saçlarını gözlerinden geriye iter. "Çok isterim. Kerian'la aranız nasıl? Bütün hafta gelmedi."

Gülümserim, enseme ovuştururum. "İyi gidiyoruz. Şimdi onu görmeye gideceğim."

O da gülümseyerek başını sallar. "Hafta sonu iyi eğlenceler." "Sana da."

Odanın dışına koşarak arabama giderim. Direksiyona geçerken gülümserim. On altı yaşındayken annem bana babamın eski arabasının anahtarlarını vermiş ve arka koltukta seks yapıp genç bir baba olmamamı söylemişti. Babam ben on yaşındayken vefat etmişti ve arabası onun bana bıraktığı tek şeydi. Lüks bir araba değildi, ama bana yağ değiştirmeyi, lastik değiştirmeyi, sıvıları doldurmayı ve temel araba güvenliğini öğretti. Sanki babam benim bu arabaya sahip olmamı istemiş gibi.

Slade'in babasından aldığı dayakla yüzünün morardığını bir kez daha düşününce yüzümdeki gülümseme kaybolur. *O lanet olası pislik.*

Meridian Üniversitesi'ne doğru ilerlerken, morarmış yüzler ve yarılmış dudaklar hakkındaki düşünceleri kafamdan atıyorum.

Yirmi dakika sonra, otoparkta Kerian'ın arabasını gördükten sonra, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak onun dairesine gidiyorum. Kapıyı çalıyorum, heyecan ve gerginlik karnımda dans ediyor. Muhtemelen Kerian'a mesaj atmalıydım

Kerian'a mesaj atmalıydım, ama yine de izin istemek yerine affetmesini isteyeceğim.

Kapıyı açtığında, yüzünde şaşkın bir ifade belirir. Çenesinde morluk izi yok, ama dudagında hala küçük bir yırtık var. Ona gülümsemeden önce öfkemi yutmam gerekiyor.

"Neden buradasın Dimples? Önce aramayı hiç duymadın mı?"

Çıplak ayakları, spor şortu ve bol tişörtüyle onu içeri alıyorum. GQ dergisine çıkacak bir kıyafet değil ama çok çekici görünüyor. Rahat ve gevşemiş. Sanki babasının boktan etkisinden kurtulmak ona çok iyi gelmiş gibi. Daha hafif, neredeyse daha mutlu görünüyor... tabii Kerian mutlu olabilirse.

Kapının yanındaki duvara yaslanıp, kollarımı göğsümde kavuşturarak sırtıyorum. "Evet, ama bunun neresi eğlenceli?"

Kerian alaycı bir şekilde gülümsedi ve geri çekilerek içeri girmeme izin verdi. "Ne istiyorsun?"

"Giyin. Gidiyoruz."

Kaşları yukarı kalkıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi? Nereye?" "Çorap, ayakkabı, pantolon. Hemen, Slade. Gitmeliyiz."

Bana sorular soracağını, hatta talebimden dolayı bana kızacağını düşünürüm, ama o sadece omuz silker ve odasına doğru yürür. Omzunun üzerinden "Bir şey getirmem gerekiyor mu?" diye sorar.

"Her zamanki eşyalarını. Cüzdan, anahtarlar, bir ceket. Dışarısı soğuyor." Fazla bilgi vermek istemiyorum. Tek bilmesi gereken benimle geleceği.

Koyu renk kot pantolon ve gri düğmeli gömlek giyinmesi on dakikadan az sürüyor. Normalde giydiğimiz spor kıyafetleri değil de gerçek kıyafetler giymesine şaşıyorum. Ama ben de benzer giyinmişim, gömleğim gök mavisi olsa da.

Onu içime alıyorum, gömleğin pazılarını nasıl sıktığını, üst düğmesi açık gömleğin altından göğüs kaslarının nasıl görüldüğünü, kıvrılmış kollardan kol damarlarının nasıl çıktığını. Lanet olsun, bu adam çok seksi.

Ve o benim.

Başını yana eğip sırtarak soruyor. "Bütün gün bana bakacak mısın yoksa gidiyor muyuz?"

Alaycı bir şekilde gülerek yanından geçiyorum. Arabama vardığımızda, onun için yolcu kapısını açıyorum.

O arabaya binmeden önce beni arabaya doğru itip sertçe öper. Kollarım hemen beline dolanır ve o benim ağzımı vahşice öperken onu kendime doğru çekerim. Yolculuğa çıkmadan önce içeride kalıp hızlıca sevişseydik diye içimden geçiririm.

Sikişeli haftalar oldu. Son birkaç kez benim yurduma geldiğinde, en fazla yaptığımız şey oral seks yapmaktı. Beni genişletip, konuşmayı unutana kadar içime girmesini hissetmek güzel olurdu. Hedefimize vardığımızda bunu her zaman ayarlayabiliriz.

Kerian ağzını ağzımdan çekip, alınlarımızı birbirine bastırıyor. "Geldiğine sevindim, Dimples."

Bu, ondan duyabileceğim en yakın "*seni özledim*" ifadesidir. Kabul ediyorum. "Ben de. Hadi. Biraz yolumuz var."

"Beni tam olarak nereye götürüyorsun?" "Uzaklara. Bin."

O arabaya binip emniyet kemerini takınca kapıyı kapatıyorum. Kumaşlar yıpranmış, arabam paslanmış ve eski, ama Kerian sanki lüks bir araçmış gibi rahatlıyor.

Direksiyona geçtikten sonra arabamı batıya, eve doğru sürmeye başladım. Ondan benimle eve gelmesini istemek istemiştım, ama bunu planladığım gece, bana o berbat şeyleri söylediği geceydi. Şimdi, bunu sormuyorum. O benimle eve geliyor.

Ayrıca, annemle tanışmasını istiyorum. Annem nazik ve tatlıdır. Ona buna ihtiyacı var.

Evergreen'i geçerken Kerian'ın bakışlarının bana kaydığını hissediyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Otobana çıkmadan önce ona kısa bir süre bakıyorum. "Eve. evime. Uzun bir hafta sonu ve anneme onu görmeye geleceğime söz verdim." Gözleri büyür. "Kahretsin, Braith. Ben ebeveynlerle tanışmak için uygun biri değilim."

Omuz silkiyorum, ona gergin bir şekilde bakıyorum. "Geri dönmeyeceğim, Slade. O yüzden ebeveynlerle tanışmak isteyen biri *olsan* iyi olur."

Kerian'ın somurtkanlığı beni gülümsetir. Elimi orta konsola, avuç içim yukarı bakacak şekilde koyarım. Yola dönmeden önce gözlerini devirmesini fark ederim. Bir saniye sonra, sıcak avucunu benimkine koyar, parmaklarımız birbirine dolanır. Elini sıkarım. "Sorun yok. Seni sevecekler."

Alaycı bir sesle homurdandı. "Evet, eminim kardeşin benim bir aziz olduğumu düşünüyordur."

Colson'ın Kerian'ı nasıl kızdırdığını düşününce boğazımdan bir kahkaha patlar. Kardeşim ona kesinlikle sataşacaktır, ama Kerian bununla başa çıkabilir. "Colson annemle yaşamıyor, o yüzden sorun olmaz." Elini bir kez daha sıkarım. "Kız arkadaşım ile tanışmana çok heyecanlıyım. O en iyisidir."

Yüzünde bir anlık gerginlik belirir, ama Kerian bunu çabucak gizler. "Evet, tamam."

"Bana güveniyor musun?"

Son çıkışı kullanıyoruz ve kırmızı ışıktaki duruyorum. Ona bakıyorum ve yüzünde farklı duyguların geçtiğini görüyorum — ilk başta gerginlik, ihtiyat, sonra da kabullenme. "Evet, sanırım öyle."

Işık yeşile dönüyor, ama ben yine de eğilip onu öpüyorum, arkamızda çalan kornaları umursamadan. "Ben de sana güveniyorum," diyorum dudaklarına.

"Evet, evet. Biri bize yol öfkesi göstermeden sür gitsin."

Gülümserim ve ışık sarıya döner dönmez yola çıkarım. Arka aynaya bakarım ve arkamızdaki adamın bana orta parmak gösterdiğini görürüm. Neyse. Kerian'ı öpmek, onun ışığı kaçırmasına değer.

Memleketimden geçerken Kerian'a bazı yerleri gösteriyorum: liseyi, arkadaşlarımla takıldığım yerel kaykay parkını, babamın mezarının olduğu yeri, ilk işime başladığım sinemayı. Muhtemelen gerginlikten yol boyunca her şeyi gösteriyorum. Onun benimle eve gelmesini istedim, ama ya orayı sevmezse? Ya ailemi sevmezse? Megan'dan sonra beni ailemden uzak tutan biriyle çıkmayacağıma kendime söz verdim. Kerian'dan vazgeçemem, ama yine de ailemi öncelikli tutarım.

Bunun olmasını istemiyorum.

Colson'ın iş kamyonunun arkasına park ederek evimizin garaj yoluna giriyorum. "Geldik."

Aylarca uzak kaldıktan sonra çocukluğumun geçtiği evi görmek beni gülümsetir. O evin dört duvarının derin sevgi ve kabul ile dolu olduğunu biliyorum. Bu evde hiç kötü bir gün geçirmedi. O evde hiç nefret, öfke veya ihmal hissetmedim. Colson ve ben sevgi ile çevriliydik.

Kerian ön camdan dışarı bakarak gözlerini kısıyor. "Burada mı büyüdü?" Yüzünde çözemediğim bir ifade beliriyor.

Geriye dönüp, onun gözünden bakmaya çalışıyorum. Mütevazı bir tuğla ev, büyük siyah bir kapısı ve siyah panjurları var. Veranda küçük, sadece bir saksı bitkisi ve hoş geldiniz paspası sığacak kadar yer var. Bahçe biraz

biraz bakım gerektiriyor, ama çalıların ve bitkilerin çoğu hala canlı. Annem yola birkaç ışık ekledi ve hava kararmaya yaklaştığı için ışıklar yanıyor ve yürüyüş yolunu aydınlatıyor.

Küçük ve rahat, ama burası benim evim.

Gülümseyerek başımı sallayıp kapıyı açtım. "Evet, yaptım. Sana odamı göstereceğim. Şansın yaver gidebilir." Arabadan inmeden önce ona göz kırptım. Arka koltuktan çantamı aldım ve yolcu tarafına geçip elini tuttum. "Hadi."

"Hiçbir şey hazırlamadım," diyor, çantama bakarak.

"Merak etme." antayı okşarım. "Ben hallederim. Sana iç çamaşırı bile aldım." Kaşlarını kaldırır ve ben kıkırdarım. "Yepyeni, Slade."

Bir şey söylemek için ağzını açar ama ön kapı açılır ve annem kapıda belirir. "Zander! Seni beklemiyordum!"

Sineklik kapıyı itip açar ve ben eşiği geçmeden beni kollarına alır. Kucaklamasına kendimi bırakır, tanıdık kokusunu içime çekerim. Hatırlayabildiğim kadarıyla kokusu hep çiçekler gibidir, bu koku bana her zaman sevgiyi ve sıcak kucaklamaları hatırlatır.

Annem geri çekilir ve beni baştan aşağı süzer. "Zayıflamışsın. Yemek yemiyor musun?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Yiyorum anne. Antrenman da yapıyorum. Kalorileri yakıyorum."

O, tıslayarak beni başından savar. "Ya da yeterince yemiyorsun."

Bu sefer gözlerimi deviriyorum ve omzuna attığı havluyla bana bir şaplak atıyor. Kıkırdayarak geri çekilip Kerian'ın yanına geçiyorum. "Anne, bu Kerian. Oğlum... *arkadaşım*. Kerian, bu da annem Beth."

Kerian'ın yüzünde, alıştığım kendini beğenmiş sırıtiştan çok farklı, dostça bir gülümseme gördüğümde şok oldum. Elini uzatarak öne doğru adım attı. "Memnun oldum."

Annem ona gülümser, gözleri parıldar. "Arkadaş, ha?" Bana göz kırpar, sonra Kerian'ın elini nazikçe kenara iter. Sanki boyu 1,80'den fazla değilmiş gibi - en azından ondan 30 santim daha uzun - onu kucaklar. "Oğlumu bu kadar etkileyen adamla tanışmak bir zevk."

"Anne," diye inlerim, utançla Kerian'a bakarak. Ama Kerian gözlerinde kakhaha dans eden bir bakışla bana bakmıyor. Hayır, şok olmuş, neredeyse paniklemiş gibi görünüyor. Annemin samimi sevgisine nasıl karşılık vereceğini bilmiyormuş gibi.

Onu bu durumdan kurtarmak ve kucaklaşmayı sonlandırmak üzereyken, tereddütle annemi kollarıyla sarar. Bu biraz garip bir durumdur, ama annem ya umursamamış ya da aldırış etmemiştir. Annem geri çekilip ona bakar ve hafifçe kaşlarını çatar. "Sen de zayıfsın. Hadi, akşam yemeği hazırlayayım. Krep nasıl olur?"

Kerian ona gülümsediğinde, bu seferki gülümseme daha samimi, daha *gerçek*. "Pankek severim."

"Ben de," der Colson, mutfaktan gelirken. "Seni görmek güzel, kardeşim."

"Evet, evet." Ona tek omuzlu bir sarılma veriyorum. "Kerian'ı hatırlıyorsun." Arkamı işaret ediyorum.

"Pitbull'un. Yine saldıracak mı?"

Colson'a ifadesiz bir bakış atan Kerian'a bakıyorum. "Senin kim olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil," diyor Colson, Kerian'a elini uzatarak. "Kardeşimin bir koruması olması iyi bir şey."

"Yeter artık, Colson," derim ve şakacı bir şekilde koluna yumruk atarım. "Kıskanıyorsan, söyle gitsin."

O gülerek bağırır. "Sadece biraz." Annemin yanına yürür ve kolunu omzuna atar. "Şimdi, o kreplerden bahsedelim."

"Seni açgözlü küçük velet," diye mırıldanır annem gülerek. "Hadi çocuklar. Ben yemek yaparken bana eşlik edebilirsiniz."

Sonraki üç saat, yemek yiyerek, konuşarak ve gülerek geçer. İlk yirmi dakika sonra Kerian gevşer ve bize katılır, Colson ve benimle dalga geçerken anneme karşı son derece saygılı davranır. İzlemesi çok tuhaf ama rol yapmıyor gibi görünüyor. Kerian'ı, ne zaman duvar ördüğünü anlayacak kadar iyi tanıyorum ama akşam yemeği sırasında böyle bir şey yoktu. Gerçekten eğleniyordu.

Son krep yenildikten ve hepimiz esnemeye başladıktan sonra, annem bizi yatmaya gönderir. Colson çocukluk odasına gittikten sonra, "Yarın bahçede bana yardım eder misin?" diye sorar. Çok geç saatlere kadar kaldığında, yorgun olduğu halde şehrin diğer ucuna arabayla gitmek yerine burada kalır. "O yabancı otları temizlemem lazım, ama tek başıma sökmek için çok fazla."

"Evet. Ama öğleden sonra olabilir mi? Bugünkü antrenmandan çok yoruldum."

Yanağımı okşayarak bana gülümsüyor. "Tabii ki, bebeğim. Teşekkürler. İkiniz de iyi uykular." Kerian'ın yanağını da okşuyor ve yanılmıyorsa, bu dokunuşla gözleri yumuşuyor.

Onun yanağına öpücük kondurup iyi geceler diledim ve Kerian'ı koridora doğru çektim.

Çocukluğumun geçtiği odanın kapısını açıp ışığı yakıyorum ve Kerian'ın içeri girmesine izin veriyorum. Annem, rafımdaki tüm kupalarımın duvardaki film afişlerine kadar hiçbir şeyi değiştirmedir. Hatta Spider-Man battaniyemi ve yastık setimi yatağımın üzerinde bırakmış.

"Peter Parker'a aşık mıydın?" diye sorar Kerian, yatağıma uzanarak.

"Hayır. Aşık olduğum ilk erkek sensin." Spor çantamı yere bırakıp açarım ve bir çift şort ararım. Onu yatmak için giyinmesi için ona atarım.

Başka bir zaman olsaydı, o soyunurken onu dik dik izlerdim, ama o kadar yorgunum ki bunu bile yapamıyorum. Sadece yatağa uzanıp ona sarılmak istiyorum.

Sadece benim şortumu giydikten sonra, yatağa uzanır ve bana kollarını açar. "Buraya gel, Zander. Yere düşecek gibi görünüyorsun."

Yatağa tırmanıyorum ve ona olabildiğince yakınlaşıyorum. Sıcak kolları beni sarıyor, bana sıkıca sarılıyor. "Çok yorgunum," diyorum esnerken. "Geldiğine sevindim."

"Başka seçeneğim var mıydı?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Aslında hayır. Ama bunu sorun yapmadığın için mutluyum."

Çenemi kaldırarak gözlerimin içine bakıyor. "Beni getirdiğin için teşekkürler. Ailen... farklı."

"Kötü anlamda mı?" Ailemi sevmesini istiyorum. Onlar benim her şeyim ve birini diğerine tercih etmek istemiyorum. Colson ona karşı pislik gibi davranmış olabilir, ama Kerian bunu hak etmişti. Bu gece iyi anlaşıyor gibiydiler, ama gerçekte ne düşündüğünü kim bilir.

Ama Kerian başını sallar ve ben rahat bir nefes alırım. "Hiç de fena değil, Dimples."

Boynumu uzatıp dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "İyi geceler, Kerian."

"İyi geceler, Zander."

Bölüm
Yirmi Altı

KERIAN

Başka bir gezegendeymişim gibi hissediyorum. Teorik olarak, ailelerin nasıl davranması gerektiğini *biliyorum*, en azından televizyonda gösterildiği gibi. Her şeyin tatlı ve sevgi dolu olduğu gibi.

Ama pratikte, bunu hiç görmedim.

Zander'ın annesi sabahları bizi kahvaltı ve sıkı çalışma vaadiyle uyandırır ve kapıyı açıp ikimizi birbirimize sarılmış halde yakaladığında, gülümsemesini parmaklarıyla kapatır ve bize acele etmemizi söyler.

Bir keresinde eve bir erkek arkadaşımı getirdiğimde, babam onu evden attı ve beni o kadar sert bir şekilde dövdü ki bir hafta antrenmana gidemedim. O zamanlar on altı yaşındaydım, ama bu ders bana iyi bir ders oldu: ebeveynlerin yanında aptalca şeyler yapma.

Sanırım bu kural Braithe evinde geçerli değil.

Zander'ın annesi masada benim için bir yer ayırmış ve bu beni durduruyor, bu yüzden Zander mutfağın kapısını tıkadığım için arkama çarpıyor.

"Ne oluyor..." Omzumun üzerinden bakıyor ve yüzündeki gülümsemeyi görmem gerekmiyor. Sesinden anlayabiliyorum. "Sorun yok Kerian. Muhtemelen seni zehirlemez."

"Ama kahvene bir şey katmış olabilirim," diyor Colson geçerken, ve bu küçük, iyi niyetli iğneleme beni tekrar harekete geçirmek için yeterli oluyor. Odanın karşısına geçip masanın kenarında garip bir şekilde duruyorum.

"Yardım ister misin?" Sorum kibarca çıkıyor ve Zander'ın annesi dönüp bana gülümsüyor... ve onun bu özelliğini kimden aldığını anlıyorum. O da Zander gibi güneş gibi parlıyor ve bana bir mutfak havlusu sallarken, bu sıcaklığa ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ne tatlısın sen! Otur, her şey hazır." Zander annesinin omzunun üzerinden kaşlarını kaldırıyor, ama yüzündeki gülümseme annesinki kadar sıcak.

O... mutlu
görünüyor.

Onun dünyası, şimdiye kadar karşılaştığım en tuhaf şey olsa da, benim onun dünyasının merkezinde olmamdan *gerçekten* mutlu görünüyor. İnsanların arasında yeterince zaman geçirdim ve kibar davranmaya çalıştım, bu yüzden ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bu sefer *sahte* gelmiyorlar.

Kahvaltı yapıyoruz ve Zander'ın annesi bize bir saat sindirmek için zaman veriyor, sonra bizi bahçeye çıkarıyor — zor iş olduğunu söylüyor, ama ben daha önce böyle bir şey yapmadım.

Bahçede *ot topluyorum* ve Zander, sanki on iki yaşında gibi sürekli çim topluyor ve bana atıyor. Güneşten cildi biraz kızarıyor, ama bunun onu bronzlaştıracağını biliyorum... ve annesiyle Noel planları hakkında konuşurken sürekli gülümsüyor.

Ben...

Bu benim için *normal* değil. Zander'ın ailesi ile benim ailem arasındaki keskin kontrast o kadar belirgin ki, sanki aramızda fiziksel bir çizgi çizilmiş gibi.

Zander ve her iki ebeveynin boşluğunu doldurmak için çok çalışan annesi. Oğulları için sorgusuz sualsiz her şeyi feda eden Zander'ın annesi.

Ve ben... böyle bir anı hiç yaşamamış olan ben. Ben... babamın beni dövmesinin nedenini hiç açıklamadığı ve boktan insanların boktan olmalarının bir nedeni *olmadığını* anlamamın yıllarımı aldığı, onun bana sahip olduğunu düşündüğü için yaptığını anladığım ben.

Beni bir nesne gibi görüyordu... Zander'ın annesi ise onu evreninin merkeziymiş gibi davranıyor.

Böyle bir şeyin mümkün olduğunu *bilmiyordum* ve o bahçeden geçip bana soğuk bir bardak çay uzattığında, göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim.

Böyle bir şeyin parçası olabileceğimi *hiç* düşünmemiştim. Hiç.

Zander'ın yüzümdeki değişimi görmemesi için başımı çevirmek zorunda kaldım, ama birkaç dakika sonra kolları hala beni sarıyordu ve eldivenlerini çıkarırken saklamaya çalışmadan beni kucakladı.

"Hadi Kerian. Gidip duş alalım."

"Oh, Kerian. Tatil için geri dönecek misin? Senin burada olmanı çok isterim. Eminim Zander da ister." Annesi çok sıcak ve davetkar geliyor... Zander *kızarıyor*, ama az önce aldığımız duştan dolayı hala hafif nemli olan koyu renk saçlarının arasından bana bakıyor. Gülümsemesi tamamen çaresiz ve o kadar sıcak ki, beni canlı canlı yakmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Muhtemelen bu yüzden bir cevap veriyorum. "Evet, belki."

Siktir... Beni buraya çekmeye çalışıyorlarmış gibi hissediyorum. Beni bir şeyin parçası yapmaya çalışıyorlar.

Beni *bunun* bir parçası yapmak için. Akşam yemekleri ve masa oyunları, bahçecilik, *aile* ve *sevgi*.

Hiç sahip olmadığım her şey.

Artık dayanamıyorum. Duygularımın beni boğmasından mı, yoksa içimdeki boşluğu tam olarak fark eden bir parçamdan mı kaynaklandığından emin değilim. Daha önce ailem olmadığı için hiç *umursamamıştım*.

—bir hayat. Kendimden başka beni gerçekten önemseyen kimsenin olmaması *umurumda* değildi.

Bundan

mutluydum.

Memnundum.

Ama Zander'la burada olmak, hayatım farklı olsaydı nasıl bir insan olabileceğimi bana gösteriyor.

Elimi Zander'ın beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum — bir saniye boyunca vücudunun gerildiğini hissediyorum, sonra gevşiyor. Neredeyse *eriyor* ve bu, göğsümdeki garip hissi daha da sıkılaştırıyor.

Neredeyse nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum.

Sanki tüm dünyam değişiyor ve ben bunu anlayamıyorum — önümde yepyeni bir yol açılmış ve benim lanet olası bir haritam yok.

Zander Braithe ve kuzey yıldızı gibi parlayan, beni eve götüreceğine söz veren lanet gülümsemesinden başka hiçbir şeyim yok.

Bunu yapamam.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ama yapmayı bildiğim bir şey var...

"Yorgunum, Dimples. Hadi yatmaya gidelim."

Belki de sandığım kadar ince düşünceli değilim, çünkü parmakları bileğimi sıkmadan önce vücudunun bir saniye gerildiğini hissedebiliyorum.

"Tabii." Annesi öpmek için benimkinden yeterince uzaklaşıyor, sonra merakla ikimizi izleyen kardeşine yumruklarını çarpıştırıyor. Planımı biliyor mu, yoksa maskenin arkasına sıkıca sakladığım paniği görebiliyor mu diye merak ediyorum. Zander elini uzatıyor, ben de elini tutuyorum ve ailesine el sallıyorum.

"Sabah görüşürüz. Çıkmadan önce kahvaltı yapabilmemiz için erken kalkmaya çalışın, tamam mı?"

"Tabii ki anne." Zander, annesine sevgi dolu bir gülümsemeyle bakarken beni odadan çıkarır ve uyuduğumuz yatak odasına değil, sola doğru yönelir.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimde bir gülümseme var, ama o beni çok iyi okuyabiliyor. Ona dokunduğumdan, yorgun olduğumu söylediğimden, ondan ne istediğimi tam olarak anlıyor.

Belki bu başlı başına bir sorundur, ama bu daha sonra ele alınacak bir konu. Zander'ın benim ona ne kadar aşık olduğumu bilmesi sorun değil. Onu ilk kez köşeye sıkıştırdığımdan beri bunu saklayamadım.

Onun, benim ne kadar kaybolmuş hissettiğimden çok buna odaklanmasını tercih ederim.

"Eskiden gezilere çıktığımız eski bir karavanımız vardı. Hurda gibiydi, ama her zaman iyi vakit geçirirdik." Zander beni dışarı çekiyor ve evin etrafında dolaşarak arka bahçeye geçip söz konusu araca yaklaşıyoruz. Yıpranmış, çok kullanılmış görünüyor... ve bu, göğsümdeki o hissi tekrar uyandırıyor.

Yazları onunla birlikte o karavanda geçirmek... Yıldızların altında kıvrılmış olarak yatmak.

Baskı hissetmemek, öfke hissetmemek,
ya da... "Beni kampa götüreceksin mi,
Dimples?"

"Hayır, ama biraz mahremiyet istersin diye düşündüm. Üniversiteye gitmeden önceki tüm yazımı içini söküp tamir etmekle geçirdim." Kapıyı açar ve beni yarı zorla içeri iter, birkaç

saniye sonra ışığı açtı. "Bir bakmak isteyebileceğini düşündüm, bu yüzden daha önce buraya gelip her şeyin şarj edildiğinden emin oldum."

Etrafa bakındım ve gerçekten de etkilenmiş bir şekilde düşük bir ısıklık çaldım. Dışarıdan bakıldığında, gerçekten de tam bir hurda gibi görünüyordu. Ancak Zander'ın onu tamir etmekten gurur duyduğu belliydi — her şey temiz ve düzenli görünüyordu. Ekstra alan yaratmak için içini kısmen sökmüş gibi görünüyordu.

Ve koridorun sonunda bir kapı açık.

Bu küçük pislik, az önce dışarı çıktığında çok uzun süre gitmemişti, ama yanılmıyorsa orada *ışıklar* yanıp sönüyor.

"Bunu sen mi planladın?"

Zander'ın geniş gülümsemesi, ihtiyacım olan tek cevap.

Bunu yaptı. Benim için.

Bizim için.

"Sadece son gecemizin özel olmasını isteyebileceğini düşündüm... hepsi bu." Zander'ın yanakları kızarıyor ve alt dudağını ısırtıyor. "Ve buraya gelmenin benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek istedim. Burada olmanı ne kadar *istediğimi*." Başka bir şey söylemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Tehlikeli bir şey.

Yine göğsümdeki o garip sıkışma hissi beni konuşmaya itiyor. Onun yanından geçip küçük odanın arkasındaki yatak odasına giriyorum. Özel bir şey yok, ama temiz ve odayı aydınlatan pille çalışan mumlar var.

Yatakta da temiz çarşaflar var.

Onu yatak odasına götürüp, onu becerirken sessiz kalması için parmaklarımı ağzına tıkamayı planlıyordum.

Onu akılsızca sikmeliyim. Onun kışına olan tüm karışıklık ve karmaşık duygularımı ortadan kaldırmalıyım, çünkü o kişi olduğumda kendime *güveniyorum*. O Kerian nasıl olunacağını biliyorum.

Zander'ın yatağı yaptığı ucuz çarşafların üzerine geri sürünerek, odayı benim kendimi iyi hissetmem için özenle dekore eden adama bakarak Kerian gibi davranmayı bilmiyorum...

Ne?

Evdeymiş

gibi?

Romantikmiş

gibi? Önem

verilmiş gibi...

Belki...

Son kelimeyi düşünmeyi reddediyorum, bu yüzden dirseklerime yaslanıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Benim için bu kadar zahmete girdiğin için bir ödülü hak ediyorsun gibi görünüyor, hm?"

Zander'ın gözleri parlar ve gömleğini başından çıkarmaya başlar. Onu durdurmak için elimi kaldırırım ve ben de gömleğimi çıkarınca gözleri büyür.

"Kerian?"

"Buraya gelip bana ne kadar dikkat ettiğini göstermeye ne dersin, Zander?" Bacaklarımı hafifçe açtım, parmaklarımı uyluklarım boyunca gezdirdim ve gözlerinin parmaklarımın izlediği yolu takip etmesini izledim. "Tatlı sözler söylemede gerçekten çok iyisin... O ağzının neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Yanakları kıpkırmızı olur, ama ne demek istediğimi anladığında şortunun içindeki penisinin sertleşmeye başladığını görebiliyorum.

"Ben..."

"Hadi ama, Dimples. O tatlı dilinle beni sikmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Bölüm
Yirmi Yedi

HAY SIKTIR.

Siktir

Kerian'ı dilimle sikmek mi? Yüzümü onun dolgun, seksi kıcının arasına sokmak mı?

Siktir. Evet.

Ona yaklaşıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona bakarak, titrek ellerimi uyluklarına doğru sürüklüyorum, birkaç dakika önce onun izlediği yolu takip ediyorum.

Yüzündeki gülümseme, kendini beğenmişlik ve... başka bir şeyin karışımı. Gerginlik? Endişe? Beklenti? Bunu istiyor - tabii ki istiyor, çünkü bunu o önerdi - ama tamamen hazır mı?

Dizlerinin arkasından tutup, hızlı bir hareketle onu kendime doğru çekerim. Yüzünde şaşkın bir ifade belirir, ağzı şok olmuş bir O şekli alır. Sonra yüksek ve özgürce güler, tüm yüzü aydınlanır.

Lanet olsun, bu pisliğe gerçekten aşığım.

Nasıl aşık olmam ki? Yarisı kadar zamanında pislik olabilir - daha çok yüzde yetmiş beşinde - ama aynı zamanda yumuşak da. Şefkatli. Özenli. Ne yapıyorsak onu yapmaya başladığımızdan beri, düşündüğümde çok farklı biri olduğunu gördüm. Bana laf atıyor, ama ben de ona laf atıyorum.

Kilit ve anahtar gibi, birbirimize uyuyoruz. Mükemmel bir şekilde.

Sinir bozucu bir pislik olarak gördüğüm kişinin, hayatımda uzun vadede görebileceğim tek kişi olacağını kim düşünürdü?

Mavi gözlerine baktığımda, boku yediğimi anlıyorum. Bu yüzden hislerimi saklamaya çalışmıyorum. Yani, aslında hiç saklamam, ama genellikle ona olan tüm sevgimi ve duygularımı gizlemeye çalışırım.

Artık yok. Kerian benim, ben de onunum. Eğer benim istediğim gibi olursa, o da bunu bilecek.

Parmaklarımla şortunun kenarlarını tutup aşağı çekiyorum, iç çamaşırı da şortla birlikte aşağı kayıyor. Gözlerim vücudunu tarıyor, onu tamamen içime çekiyorum.

Kerian lanet olası bir sanat eseri. Bir erkeğin kalça kemiklerini bu kadar seksi bulacağımı hiç düşünmemiştim, her gördüğümde ağzımın suyu akıyordu, ama işte buradayız.

Parmaklarım onun en sevdiğim kısmını okşuyor, o seksi V'yi ileri geri okşarken vücudu titriyor. Kerian'ın bakışları benimkilere saplanıyor, ben ona gülümsüyorum. "Seni bu açıdan izlemeyi seviyorum."

Ağzı bükülür, ama gözlerinde kahrkaha parlar. "Siktir git, Braithe. Bakmaya devam edecek misin, yoksa işe koyulacak mısın?"

Sol uyluğunu öperken gülümsüyorum, sonra sağ uyluğuna geçiyorum. "Emir veriyorsun." Onu emerek bir iz bırakıyorum, ağzından çıkan tıslama beni elektrikleştiriyor. "Dilimi ağzına sokarken bana emir mi vereceksin?" Uyluklarını daha da açıyorum, deliğini iyice görebilmek için, ve Kerian'ın en sevdiğim ikinci kısmıyla yüz yüze geldiğimde gülümsemem kayboluyor.

Yoksa üçüncü mü? Kalça kemikleri, sık, sonra hafif tüylü deliği. Evet, en sevdiğim üçüncü kısım.

"Siktir, Kerian," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı deliğine doğru sürükleyerek. O seğiriyor, kalçalarını parmaklarımın üzerine doğru yuvarlıyor. "Ben..."

"Kendini şanslı say," dedi Kerian, gergin ve hevesli bir sesle. "Hiç kimseye kendimi bu şekilde göstermedim."

Hızla ona bakıyorum, parmaklarım keşiflerini durduruyor. "Hayır mı?"

"Hayır." Titrek bir nefes veriyor. "Keyfini çıkar."

Dudaklarımın köşesi kötücül bir gülümsemeyle yukarı kıvrılır. Bununla eğlenebilirim. Kerian her zaman o kadar kontrolcü ve hakimdir ki, onu şaşırtmak istiyorum.

Hızlıca ayağa kalkıp kalçalarını tutup onu yüzüstü çeviriyorum.

"Siktir, Braithe," der Kerian gülerek, omzunun üzerinden bakarak. "Dikkatli olmak istemez misin?"

Onun kıkına bakıyorum, yanakları açılmış, o güzel deliği görebiliyorum. "Hayır. Pek sayılmaz." Onun girişine baktıktan sonra, Kerian'a bakıyorum ve onun endişeli gözlerine bakarak, "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ya eğer..." diyorum.

"Merak etme, Dimples," diyor, sesinde hafif bir titreme var. O da benim kadar gergin. "Kıç yalamayı becerememek imkansız."

Onun arkasına dizlerimin üzerine çökünce boğazımdan yüksek bir kahrkaha çıkar. Kalçalarını tutup ağzıma doğru çekerim. Dilimi çıkarıp deliğine sürerken Kerian'a bakarım.

Bana doğru titrer, gözleri geriye döner. "Umm, lanet olsun, Dimples."

"İyi mi?" diye soruyorum, sol kalçasını iz bırakacak kadar sertçe ısırp, geri dönüp deliğini yalamaya başlıyorum. O da başını sallıyor. "Tadın güzel, Slade." Tekrar dalıyorum, onun bana yaptığı gibi onu yalayıp emiyorum. "Siktir, Kerian. Senin için de böyle mi?"

"Az konuş, Braithe. O dilin daha iyi kullanım alanları var. Açlıktan ölüyormuş gibi yala beni," diyor Kerian, başımın arkasını tutup beni deliğine doğru çekiyor. "Siktir evet. Aynen böyle."

Dilimi onun kıvrımının etrafında döndürürken, kaçamasın diye kalçalarını tutuyorum ama kafamı tutuşuna bakılırsa, o da benim bir yere gitmemi istemiyor.

Kerian'ın boğazından bir inilti yükselir ve doğrudan sikime gider. Beni sikerken ses çıkarır, ama işin çoğunu o yapar, ben onu emdiğimde bile. Ama bu tamamen benim eserim. Bunu ona ben yapıyorum. Dilimle onu çıldırtıyorum.

Kerian kalçalarını ağzıma doğru sallıyor. "Evet. Evet, lanet olsun. Benim için dizlerinin üzerine çöktüğünü bilmek çok seksi. Sikimi tut, Dimples. Beni mastürbasyon yap."

Elimi kalçasından sikine kaydırıyorum ve hızlı bir tempoda onu okşuyorum. Elim ne kadar hızlı hareket ettirirsem, dilimi de o kadar hızlı hareket ettiriyorum. Ön sıvısı sikinden aşağı akıyor, bu da onu tabandan uca doğru çekmemi kolaylaştırıyor.

"Lanet olsun, Zander," diye inliyor Kerian, parmakları saçımı o kadar sert tutuyor ki kafa derim acıyor. "Lanet dilin. Bu konuda tam bir sürtüksün. Bunu seviyorsun, değil mi? Kıcımlı yalamayı seviyorsun."

O omzunun üzerinden bana bakarken, ben de başımı sallayarak gözlerine bakıyorum. Elim kalçasından sıkı kalçasına kayıyor, onu sıkıp ayırarak daha fazla yalayabiliyorum.

Tanrım, dilimde hiç onun gibi bir tat hissetmemiştim. Çok baş döndürücü.

Kerian'ın vücudu titriyor, inlemeleri ve talepleri daha yüksek sesle. Dikkatle dinliyorum, sikim tuğlaları bile kırabilecek kadar sert.

Daha aşağı eğilip testislerini ağzıma alıyorum, birini, sonra diğerini emiyorum, penisini bırakmadan.

"Daha hızlı, Zander. Neredeyse geldim," Kerian sıkı bir sesle inliyor, vücudu titriyor. "Beni böyle boşalt ve sen..." Boğazından çıkan inilti neredeyse vahşi. "Sana... Oh lanet olsun, tam orada... başka bir... ödül vereceğim." Testislerini bir patlama sesiyle bırakıp deliğine geri dönüyorum, dilimle saldırıyorum. "Evet, aynen böyle."

Kerian yüzüme doğru iterek, dilimle boşalmak için çabaladı. Onu bırakarak, onu yalayıp mastürbasyon yaparken benden zevk almasını istedim.

İçgüdüsel olarak dilimi sokup ona bastırıyorum. Kerian, bir çığlık ve inilti arasında bir ses çıkarıyor, eli saçlarımı neredeyse acı verecek kadar sıkı tutuyor. Dilimle onu sikiyorum, yüzümü olabildiğince ona doğru itiyorum, ama bu yeterli değil. Onun lanet derisinde yaşamak istiyorum, böylece onu her zaman böyle hissettirebilirim. Onun zevki inkar edilemez. İnlemeleri, homurtuları ve övgüleriyle çok özgür.

O kadar seks ki, başı geriye eğilmiş, gözleri sıkıca kapalı ve yüzünde zevkli bir acı ifadesi var.

O beni merhametine bıraktığında ben de böyle mi görünüyorum? Benim şu anda olduğu gibi ona yalvarıp yakardığımda o da bu baş döndürücü hissi yaşıyor mu? Onun sikini acı verecek kadar sert, içime girip boşalmak için bekliyor mu?

Kerian benimle sevişmeme izin verecek mi? Onu boşaltırsam bana başka bir ödül vereceğini söyledi. Ben de bunu istiyorum, onun içine girmek, ona vururken deliğinin benim sikimi sıkıştırmasını istiyorum.

O sormadan ben soracağım...

"Ah, *siktir*, boşalıyorum," diyor Kerian, elime boşalırken. Deliği dilime karşı titriyor, beni içine çekmeye çalışıyor, böylece onu *daha derinden* yalayabileyim. Keşke daha fazla içeri girebilseydim, tadını duyularıma kazıyabilseydim.

Orgazmı boyunca onu yalayıp emiyorum, son damlasına kadar onu emiyorum, ta ki Kerian saçımdan yumruğunu çekip beni itene kadar. "Çok fazla," diye nefes nefese, yatağın üzerine kendi pisliği içinde yığılır. Bacakları hala açık, çarşafın üzerine nefes nefese yatıyor.

Elimi vücudunun altından çekip, parmaklarımdan orgazmının kalıntılarını yaladım.

Kerian hareket edemiyor gibi görünüyor, bu yüzden yanındaki küçük yatağa tırmanıp onu kollarıma alıyorum. Orgazm kafasını allak bullak etmiş olmalı, çünkü bana izin veriyor ve sırtını göğsüme yaslayarak rahatlıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, boynunun arkasına öpücük kondurarak.

O başını sallayarak hafifçe iç çeker. "Sanırım beni mahvettin, Zander."

Onun tenine gülümserim ve orayı yalarım. "İyi hissettiriyor, değil mi? Neden yüzünü her zaman deliğime yaklaştırmak için bu kadar hevesliyim sence?"

"Çünkü sen açgözlü küçük bir fahişesin."

"Evet, evet. Artık sen de öylesin. İkiz gibiyiz."

"Sen çok garipsin," diyor Kerian gülerek.

Kerian'ın nefesini kontrol altına almasını beklerken birkaç dakika sessiz kalıyoruz. Maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmayı bıraktığında, bana dönüyor ve yüzünü buruşturarak dağınık halini görüyor. "Ee." Beni hızlıca öpüyor. "Bir ödül daha kazandın. Ne olsun?"

"Bunun senin için bir ödül olmadığına emin misin? Geyser gibi boşalan sensin, ben değil."

Bana kaşlarını kaldırır, yüzünde hafif bir kaş çatma belirir. "Ödülü istiyor musun, istemiyor musun, Dimples?"

"İstiyorum." Başparmağımı alt dudağına sürüyorum ve sonra ateşli bir öpücük için eğiliyorum. Kerian da aynı ateşle beni öpüyor, dilini benimkiyle dolaştırıyor.

Üstüne yuvarlanıp Kerian'ın bacaklarının arasına yerleşiyorum. Sürpriz bir şekilde, bacaklarını belime doluyor ve ayak bileklerini arkamda kilitliyor. Öpüşmede kendimi kaybediyorum, kontrolü bana bırakmasını seviyorum. Tamamen değil, çünkü kafamı istediği yere hareket ettiriyor, ama elinden geleni yapıyor.

Kalbim göğüs kafesine çarpıyor, bana daha fazla açıldığını biliyorum. Bunu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama yaptığım için gerçekten çok mutluyum.

Sonunda öpüşmeyi bitirdiğimde, parmağımla alt dudağını okşarken yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. Dudakları dolgun ve ağzımın ıslaklığıyla nemli.

"Ne ödül istiyorsun?" diye soruyor, sesinde derin bir tahrik var.

"Seninle sevişmek istiyorum."

Bölüm
Yirmi Sekiz

KERIAN

HAYIR

Bu kelime dilimin ucunda asılı kalır ve solunum yolumu tıkayan devasa bir şeye dönüşüyor.

Hayır

Söyleyecek tek şey bu. Zander'a, onun ya da *başka birinin* beni sikmesi fikrinden rahatsız olduğumu söylersem, geri çekileceğini biliyorum. Onu tutsak tutup öylece teşhir etme fikrinin bile bana fazla geldiğini söylersem, muhtemelen tersine dönecek ve benim onu sikkeme izin verecek, böylece kontrolün bende olduğunu hissedebileceğim.

Hayır.

Bu, dünyada söylenmesi en kolay kelime ve eminim ki benden bir şeyler isteyen düzinelerce insana söyledim... ama nedense, Zander bana büyük kahverengi gözleriyle bakarken, bu kelime dilimin arkasında takılı kaldı. Çıkıyor. Sanki küçük iplikler, minik zincirler etrafına dolanmış ve bir şekilde kaburgalarıma bağlanmış gibi hissediyorum.

Kalbime.

Ona hayır diyemem.

"Ben..." Kaşlarımı çatarak sözümü kesip oturur pozisyona geçtim.

Kaşları çöküyor ve sanki içimi görebiliyormuş gibi keskin bir nefes alıyor. "Kerian, yapmak zorunda değiliz..."

"Tamam." O sinirlenmeden önce sözünü kestim. Ona hayır diyemediğimden değil, ona hayır demek istemediğimden. "Sen gerçekten açgözlü bir sürtüksün, değil mi? Sadece benim ilklerimi istiyorsun."

Bu, ona daha önce bunu hiç yapmadığımı, ama onunla yapmak istediğimi söylemeye en yakın şeydi.

Zander'ın gözleri büyüdü ve sonra yumuşadı, bu ifadeye dayanamıyorum. Kalkıp parmaklarımı bileklerine doladım, şokunu kullanarak onu yatağa çekip üstüne çıktım.

"Ne yapıyorsun..."

"Sadece bir şey var, Dimples. Seni yine de becereceğim." Deneme amaçlı kalçalarımı sallıyorum ve hassas kıkımın onun şişkinliğine değmesi, beni titretmeye ve sikimi seğırtmeye yetiyor.

"Ben..." Zander'ın ifadesi şaşkın, ama yavaş yavaş kendine geliyor. "Bununla yaşayabilirim."

"Öyle düşünmüştüm." Dizlerimin üzerine kalkarım ve kalçaları sürtünmeyi takip eder, yüzündeki çaresizlik beni gülümsetmeye yeter. "Çıplak kal."

Zander Braith, beni siktiği zaman bile hala pasif, çünkü benim altımda kıvranıyor ve yataktan kalkmadan, benim düşündüğümde daha hızlı soyunuyor. Görünüşe göre bunu da planlamış, çünkü komodine uzanıp bir şişe kayganlaştırıcı çıkarıyor ve kocaman bir gülümsemeyle, göğsüne yayılan bir kızarıklıkla, sanki derisinin hemen altında kanın aktığını görebiliyormuşum gibi, beni büyüleyen bir ifadeyle.

İşini bitirdiğinde titrek bir nefes verir ve onun da benim kadar gergin olduğunu anlarım — tek fark, o bunu saklamaya çalışmıyor. Elleri kalçalarım boyunca gezdirir ve sanki ben Tanrıymışım ve o da dinini yeni keşfetmiş gibi bana bakar.

Dudaklarıma küstah bir gülümseme zorla yerleştirip kaşlarımı kaldırdım. "Orada öylece yatacak mısın yoksa o kayganlaştırıcıyı kullanacak mısın?"

Cildimde karıncalanma hissettiren bir kahkaha atar ve şişenin kapağını açar. "*Nazik ol*" ya da "*Bu benim ilk seferim*" gibi saçma sapan bir şey söylememek için kendimi zorla dilimi ısırırım.

Hayır.

Olmaz.

Onun yerine, bacaklarımı açtım ve o kayganlaştırıcı sürülmüş parmaklarını kalçalarımın arasına soktuğunda ona doğru eğildim. Dilini kullanarak beni becerdiği için zaten açılmış ve ıslanmıştım, bu yüzden parmağını içeri sokması çok fazla baskı gerektirmedi.

Titriyorum, baskıya yaslanıyorum ve hafif yanmayı görmezden geliyorum. Yüzümden belli olmalı, çünkü Zander elini uyluğumdan karnıma doğru kaydırıyor ve bana şaşkınlık dolu bir ifadeyle bakıyor.

"Siktir, çok sıcaksın. Ve ipek gibi yumuşaksın." Parmağını çıkarır ve iki parmağıyla geri döner, ama karnıma dokunması beni sakinleştirir ve geriye doğru sallanarak parmaklarını eklemlerine kadar içime alırım. Tıslarım, ama parmaklarını kıvrınca sesim düşük bir iniltiye dönüşür ve sinirlerimde küçük zevk patlamaları hissederim.

"Siktir. Orayı bulmak için kendin üzerinde pratik mi yaptın, Dimples?" Yine ona doğru geriye doğru sallanıyorum, onun elini yavaş, sabit hareketlerle okşuyorum ve o da bunu çok seviyor. Bu çok kolay — kontrol bendeyse, bunu yapabilirim.

Bunu ona verebilirim.

"Bu yüzden mi beni bu kadar çok sikmek istiyorsun?" Zander soruyu yumuşak bir iniltiyle sorar, kalçaları havada sallanır, böylece sert sikinin uyluklarıma sürtündüğünü hissedebilirim. "Çünkü böyle hissettiriyor mu?"

Burun kıvırıyorum, ama öne eğilip elimi göğsünde gezdiriyorum, inlemesi için meme ucunu yeterince sertçe çimdikliyorum. "Parmakların için deli oluyorsan, sikin için ne yapacaksın?"

"Tanrım, senin sikinin yanında ben de böyle mi hissediyorum?" Nefesini keser ve sikinin aramızda sallandığını *hissederim*, sanki içeri girmeye yalvarır gibi kışıma dokunur.

"Ne kadar da sikik bir orospu." Her zamanki acı sözlerde değil, çünkü parmaklarını bükerek aynı anda prostatımı da okşuyor. "Sen sikini kullanacak olsan bile, benim için yine de sikik bir orospusun."

Utanmış bile görünmüyor. İçimde sabit bir hızla hareket etmeye devam ediyor ve ben bu hissin ne kadar *doğru* olduğunu düşünerek titriyorum. Bu hissin içinde kaybolup bağımlısı olabileceğimi düşünüyorum.

Zander geri çekilip pozisyonumu değiştirirken hafifçe inlese de, hareket etmem gerekiyor.

Onun sikine oturuyorum, olması gerekenden daha hızlı almaya çalışıyorum, ama kalçalarımı tutan elleri beni sakinleştiriyor. Dudakları, benim yüksek sesle söylemeyi reddettiğim sözleri söylüyor.

"Yavaşla, Kerian." Ona şımartılmaya *ihtiyacım olmadığını* söylemek için ağzımı açtım, ama o sözümü kesti. "Bunun tadını çıkarmak istiyorum. Yakalanmadan önce boşalmak için sevişir gibi sikersen, daha başlamadan boşalırım."

Zander bana baktığında gözleri çok yoğundu, parmakları kalçalarımı nazikçe sıkıyordu. Çenemin sıkıldığını, hafifçe titrediğini hissettim.

O lanet olası bir *yalancı*. Yalan söylediğini biliyorum.

Benim *için* yalan söylüyor ve ben yavaşça onun penisine otururken tüm bu süre boyunca yüzünü izliyorum. Bu biraz acı verici, ama beni doldurma şekli, *uyum sağlama* şekli...

Siktir, dikkatimi

dağıtır. Bu *iyi*.

Bundan *zevk* alacağımı düşünmemiştim, sadece Zander'a istediğini verecektim, ama şimdi...

Eh.

Ben de istiyorum.

Ona tekrar yaslanıp elini tutuyorum, avucunu yukarı çekip içine tükürüyorum — bu, gözlerini şeker gibi sıcak bir ısıltıyla parlatıyor ve

ne düşündüğünü biliyorum.

Yurt odasında ilk kez.

Avucuna tükürdüğüm.

"Daha önce benim tükürüğümle kendini becerdin, değil mi? O ilk gece?"
Sözlerim staccato çıkıyor, pelvisimin her aşağı doğru itişinde yumruk gibi çıkıyor.

Yalan söylemeye çalışmak için
çok meşgul. "Yaptım, lanet
olsun. Tabii ki yaptım."

"Nasıl yaptığını göster bana, Dimples. Hadi." Onun bileğini benim aletime doğru çekiyorum ve tükürüğüyle ıslanmış avucunu aletimin uzunluğu boyunca sürüyorum. "Bana dokun."

Uzun parmaklarını benim uzunluğumun etrafına hevesle doluyor ve beni pompalamaya başlıyor — baskı heyecan verici, göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkarıyor ve o beni çalıştırmaya başladıkça bu inilti neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor. Kaygan bir ses, kıkımın onun sikini tekrar tekrar emdiği sesle mükemmel bir uyum içinde.

Daha fazlasını istiyorum.

Hepsini istiyorum.

Boşalmak istiyorum ve aynı zamanda bunun hiç bitmemesini istiyorum.

İstiyorum...

"Zander... *sik... sik*." Gözlerimi onun vücudunun uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve bakışlarım onun tatlı kahverengi, güneş gibi gözleriyle buluşuyor. Cildimde bir sıcaklık hissediyorum.

Hak etmediğim bir şey, ama onu bırakmak için çok açgözlüyüm.

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalarken, kalçalarımın temposunu sürdürüyorum, ağzını yalarken kendimi onun penisine sürüyorum. Ona, kaburgalarımda sivri parçalar gibi sıkışmış tüm kelimeleri, kırık itirafları, talepleri ve sarmaşıklar gibi yayılan ve ikimizi dikenlerle saran takıntıları beslemek istiyorum.

Onun için kanamak istiyorum — onunla birlikte. Bu duygunun bizi birbirimize bağlamasını istiyorum, böylece onu asla bırakmak zorunda kalmayayım.

İstiyorum...

"Zander..." Adını tekrar mırıldanıyorum ve sesim çok boğuk çıkıyor.
Boğuk.

İhtiyacı olan.

Daha önce hiç böyle sesim çıkmamıştı.

Bu onu geri çekilmeye zorlar, gözleri
fal taşı gibi açılır. Şaşkın.

Aç.

Uyarı olmadan, Zander'ın kalçalarındaki parmakları tekrar kasılır ve kolları yukarı fırlayarak beni sarar. Sanırım bir parçam onun ne yaptığını fark eder, ama buna karşı koymam. Onun üstüme yuvarlanmasına ve bacaklarımın arasına yerleşmesine izin veririm, böylece bir sonraki itişi benim kalçalarımın kaldırması yerine onun kalçalarının pistonu ile olur.

"Siktir..." Yine fısıldadı, başını eğip çeneme bir öpücük kondurdu ve dudaklarını kulağıma doğru kaydırıldı. "Siktir, Kerian. Sonsuza kadar senin içinde yaşamak istiyorum."

Sonsuza kadar.

Ne ağır bir kelime, ama Zander'ı benden uzaklaştırıp bu kadar *tatlı* olmayı bırakmasını söyleyemiyorum bile, çünkü kollarıyla beni sarıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, ve ben onun kalçalarını benim içimde sikmek için sallamasının hissine kapılıyorum. Tüm vücudu ince bir titreme içinde, sanki her hareketi *her şey* demekmiş gibi, ve ne zaman oldu bilmiyorum, ama bir saniyeden diğerine kollarıma onu sarıyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve vücudumu onun hareketlerine uydurmak için sallıyorum, göğsümden gelen düşük inlemeler çıkarıyorum ve o da dudaklarının ateşiyle onları içiyor.

Sikişimizin hareketini neredeyse bir ninni gibi nazik bir ritme yavaşlatıyor. Bu, içime girerken onun her santimini hissedebileceğim anlamına geliyor ve o en derin noktaya ulaştığında, vücudu benimkine bastırılmış, parmakları derime gömülmüş halde, sanki sonsuzlukta asılı kalmış gibi hissediyoruz. Oradan çıkıp tekrar bana doğru sallanmadan önce orada kaldığı saniyelerde, sonsuzluğun küçük nefesleri var.

O benim içime her girdiğinde, binlerce hayat yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve her biri Zander Braithe'in gözlerinin ve elma tadının oluşturduğu bir kaleydoskopla boyanmış gibi.

"Bebeğim." Bu kelime boğazında düğümleniyor, sanki onu son söylediğinde olanların hatırası derisinde iz bırakmış gibi yutmaya çalışıyor. Bu, göğsümden bir şeyleri sarsıyor ve ben vücudumu yukarı doğru sallıyorum, tırnaklarımı saçlarına geçirip ağzını ağzıma çekiyorum.

"Mmm?"

"Ben..." Gözleri yüzümü arıyor ve orada bir soru var - kelimeler - alt vücudumdaki gerginliğin yavaşça kırılma noktasına ulaşmaya başladığını hissederken çözemediğim şeyler. "Siktir, çok yaklaştım. İstiyorum..." Zander elini aramıza indiriyor, benim aletimi alıyor ve kalçalarının hareketine uyarak beni pompalıyor.

Bu, sırtımın yataktan kalkmasına neden oluyor, ama yine de inlemekten kendimi alamıyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Benimle gelmeni istiyorum. Siktir, seninle *olmak* istiyorum."

Bu sözler, dokunuşundan daha derine işliyor, omurgam boyunca yaylanıyor ve nefesimin göğsümde takılmasına neden oluyor. Nefesimi tekrar aldığımda, omuzları kasılır, elini penisimde daha sert pompalıyor... ve sanki kendimi tutamıyorum.

Onun isteklerine kapılıyorum.

Zander'ın gözlerinin okyanusunda boğuluyorum, orgazmım beni bilinmeyen derinliklere sürüklüyor.

Bu his içimi yakıyor ve ben sallanıyorum, vücudum yukarı doğru kayıyor, kalçalarım onun her çaresiz pistonunu takip ediyor. Zevk, onun dikkatli olmayı unutmamasına neden oluyor ve ben onun daha sert, daha hızlı itişini, onu tekrar dudaklarını benim dudaklarıma çarpmasına neden olan orgazmı kovalamasını zevkle izliyorum. Beni neredeyse acımasızca öpüyor ve ben geri çekiliyorum, böylece yüzümü boynuna gömebiliyorum, onun arkasında ilerlerken o narin cilde dişlerimi geçiriyorum.

Bu çok iyi hissettiriyor.

Seninle olmak istiyorum. Sözleri kafamda yankılanıyor ve sanki o içime girerken beni de beraberinde sürüklüyorlar. Vücudumun onun penisini sıkıca kavradığını, onu orada tutmaya, beni onunla *doldurmaya* çalıştığını hissedebiliyorum. Ve onun elinde, benim boşalmam parmaklarını, karnımı boyuyor.

Seninle olmak istiyorum.

Ve bu sözleri nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapıyorum. "Seninleyim." Bu, onun cildine fısıldadığım bir söz, o kadar yumuşak ki, ciltlerin birbirine çarpma sesinin arasında duyabildiğine şaşıyorum, ama bu, ellerini kasılmaya neden oluyor ve o kadar sert bir şekilde içime giriyor ki, göğsümden hava çıkıyor. O kadar sert ki, sanki bizi birleştirmek istiyormuş gibi hissediyorum.

Burada, birbirimize sarılmış, bu boktan küçük karavanda, hiç ait olmadığım bir dünyada olabiliriz. Birlikte.

Siktir et beni.

Zander'ın vücudu seğiriyor ve orgazmımın geri kalanında beni okşuyor, ta ki görüşüm neredeyse tamamen beyazlaşana ve aşırı duyarlı vücudum bana bir mola vermem için yalvarana kadar. O zaman bile, bir kez... iki kez... üç kez daha itiyor ve nefesinin altında yumuşak bir şekilde adımları mırıldanıyor.

Sonunda hareketsiz kalır ve bir saniye boyunca tek yapabildiğim, gözlerimi kapatıp onun penisinin içimde yavaşça yumuşadığını, kaygan ve

sıcak bir şekilde çalışmış deliğimden sızan spermle kayganlaşmasını hissediyorum. Kalbinin gümbürtüsü göğsümde bir senfoni çalıyor, benim kalbimden bir düet istiyor... ve benim kalbimin de mükemmel bir uyum içinde hızlanmasına engel olamıyorum.

Başımı çevirip, yüzümü boynuna gömerek, onun terli ve sıcak, tuzlu ve misk kokusunu içime çekebilmek için, kollarının arasında yatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Deniz ve orman.

Bu çok hoş.

Tamamen kaybolup, üzerime uzanmış halini hissederek batıp gidecek miyim diye düşünürken, Zander geri çekiliyor. Hareket neredeyse yapışkan bir tatlılıkta ve bir saniye boyunca hala birbirimize yapışık gibi hissediyorum.

O çekilip üzerimize battaniyeyi çekse bile, temizliği umursamıyor gibi görünse bile, onu hala orada *hissedebiliyorum*. Onu içimde, üstümde hissedebiliyorum. Onu asla izin vermek istemediğim yerlerde *hissedebiliyorum*. Bu farkındalık, o üstüme yerleşirken gözlerimi açmamı sağlıyor.

Üzerimde titreyerek, sallanarak duruyor... Cildi hafif bir ter tabakasıyla kaplı ve bana bakarken göz bebekleri büyümüştü. *Beni* bir damla bir damla *içiyor*. Ve bunu hissedebiliyorum. *İçimde boğulduğunu* hissedebiliyorum ve dudaklarında oluşmaya başlayan kelimeleri gözlerinde *görebiliyorum*.

Üç kelime.

Beni mahvedecek güce sahip üç kelime... *Her şeyi* değiştirecek üç kelime.

Hayatım boyunca kimse bana bu üç kelimeyi söylemedi... ve şimdi de duyamıyorum. Onlarla ne *yapacağımı* bilmiyorum. Ayağa kalkıp onun dudaklarını dudaklarımla kapıyorum, yasak olan o tadı yakalayabilmek için ağzını yalıyorum.

Zander Braithe'in dilinde mutlak *yıkımının* tadını alıyorum ve ne *yapacağımı* bilmiyorum, çünkü onu öpmeyi bırakamıyorum.

Onu öpmeyi bırakabilecek miyim, bilmiyorum.

Siktir.

Bölüm
Yirmi Dokuz

ZANDER

"NE OLDU?" Kerian'a soruyorum, en sevdiği yağlı pizza dükkanında yemek yerken masanın karşısından ona bakarak.

Ailemi ziyaret etmekten döndüğümüzden beri bir hafta geçti ve o tuhaf davranıyor. Eve dönerken, sevişirken onu incitmiş miyim diye sordum ve o cevap vermeden özür diledim. Kendimi kaptırdığımı söyledim ve o bana alaycı bir şekilde güldü. Gerçekten *alaycı bir şekilde güldü*.

"Bundan daha fazlasını da kaldırabilirim Zandy, merak etme," dedi, sonra pencereden dışarı baktı, çenesini sıktı ve aramızda ağır bir sessizlik hakim oldu. İyi olduğunu söylediği için konuyu kapattım.

Ama tuhaf davranıyor. Onun evine giderken arabada elini tutmaya çalıştığımda ya da yarı kamusal bir yerde ona dokunduğumda, susuyor.

Şu an olduğu gibi. Masadan uzanıp elini tutmaya çalıştığımda, elini kucağına çekiyor. Ne oluyor diye merak ederek kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hadi ama Kerian," dedim ve menüyü masanın üzerine attım. "Seni rahatsız eden şeyi söyle bana."

"Hiçbir şey, Dimples. Antrenman. İşler
çığırından çıkmış." "Hiçbir şey mi, yoksa
antrenman mı?"

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Ne fark eder ki?"

"Evet, bu..." diye başlıyorum ve neredeyse bağılıyor olduğumu fark ediyorum. Sesimi alçaltıp ona doğru eğiliyorum. "Evet, bu çok önemli. Beni böyle dışlamandan hoşlanmıyorum." "Seni dışlamıyorum, Zander." İçini çekip bana bakıyor, mavi gözleri parıldıyor. Elini masaya geri koyuyor ve bana ona dokunmam için işaret ediyor. Onu reddetmek istesem de -çocukça davranıp ona hayır demek, şansını kaçırdığını söylemek istesem de- Kerian'a dokunma fırsatını asla kaçırmam.

"Evimde olanlar yüzünden mi? Karavanda olanlar mı?" Ona çok sert davrandığını sordum, ama gördüklerini sormadım.

Kerian aptal değil. Beni bir kitap gibi okuyabiliyor ve Kerian'a olan hislerimin ne kadar yoğunlaştığını ne kadar saklamaya çalışırsam çalışayım, ona karşı hislerimi sanki ona söylemişim gibi kolayca anladığını biliyorum.

Onu çok söylemek istedim. İçine boşaldıktan sonra, onu benim olarak işaretledikten sonra, o üç küçük kelimeyi söylemek istedim. Her şeyi ifade eden küçük kelimeler.

Ama doğru zaman değildi. Yani, kim birini becerdikten sonra ona seni seviyorum der ki? Bu pislik bir hareket ve ben böyle bir şey yapmadığım için kendimle gurur duyuyorum.

Peki doğru zaman ne zaman? Şimdi mi? Sağlık denetiminden geçemeyecek gibi görünen bir restoranda mı? Onun dairesine dönerken mi? Mesajla mı? Lanet bir sesli mesajla mı?

Megan'a hislerimi ne zaman söyleyeceğimi bulmak bu kadar zor olmamıştı. Bir yıl birlikte olduktan sonra mantıklı bir adım gibi görünüyordu. Ama Kerian ve ben o sürenin yarısı kadar bile birlikte olmadık. Hatta dörtte biri kadar bile. Kerian'a onu sevdiğimi söylemekle ne halt ediyorum ben?

Çünkü öyle hissediyorum.

Daha önce hiç kimseye hissetmediğim kadar çok seviyorum. Hiç kimseye karşı bu kadar güçlü duygular beslemedim. Beni boğacak kadar güçlü duygular.

Kerian beni altüst ediyor.

İç çekerek, elini sıkıyorum, ona bunu söylemenin doğru yolunu bulmaya çalışıyorum.

Bir kez söyledikten sonra, kendimi daha iyi hissedeceğim. O bilirse, daha rahat nefes alabileceğim. "Kerian?" Menüden başını kaldırıp, iki kaşını da kaldırdı. "Ben..."

"Bugün antrenman beni mahvetti, Dimples. Buraya gel ve beni rahatlat."

Ona ifadesiz bir bakış attım, ama sevimli gülümsemesi beni gülümsetip onun yanına geçmemi sağladı. "Yaralandın mı yoksa sadece sana dokunmamı mı seviyorsun?"

"İkisi de aynı anda doğru olabilir."

Gözlerimi devirip masanın altında bacağını ovuşturuyorum. "Kerian, ben seni..." Kerian parmaklarını saçlarımin arasına geçirip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor

sanki halka açık bir restoranda değilmişiz gibi ağzımı yalar. Ve ben de ona karşılık vermezsem yazıklar olsun bana. Parmaklarımin saçlarına gider, dokunduğumda ipeksi ve yumuşak saçları hissederim. Beni o kadar derin öper ki nefes almayı unuturum, ona ne söyleyeceğimi hatırlamam bile.

Siktir, ağzı çok tehlikeli.

Dudaklarımin bırakır ve ben daha fazlasını istemek için onu kovalamaya çalışırım. Kerian gülümser ve garson gelmeden önce bir kez daha dudaklarıma hafifçe öper.

Garson siparişlerimizi alıp gittikten sonra, Kerian hafifçe bana dönerek sorar, "Bir sonraki maçın ne zaman?"

Gülümsüyorum. "Önümüzdeki Cumartesi. Meridian'a karşı, hatırladın mı?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Seninki ne zaman?"

"Bu Cuma. Sonra gelmek ister misin?"

"Gece için mi?"

Omuzlarını silkiyor, ama gözlerinin etrafındaki deri, endişelendiğinde olduğu gibi geriliyor. "Evet. Hep senin yurt odandaki küçük yatağında yatıyoruz. Benimki daha rahat." Eğilip gevşek dudaklarımı öpüyor. "Ve benim çarşaf larım daha pahalı."

Şaşkınlığımı bastırarak kahkaha attım. Kerian'ın evinde asla uyumayız. Antrenmandan sonra, rahatlamaya ihtiyacı olduğunda bana gelir ve benim yatağ ımda göğüs göğüse uyuruz, kolumu ona sık ıca sararım.

Kerian'ın benimle kalmamı istemesi büyük bir şey. Bana elinden gelenin en fazlasını yapıyor ve ben onu bunun için seviyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Kerian."

"Evet, Dimples?"

Bana bakar ve ben ona gerçeği söylemek için ağzımı açarım, ama dudakları ince bir çizgiye dönüşür ve beni duraklatır. Ses tonumda bir şey beni ele veriyor olmalı.

Şimdi ona söylersem nasıl tepki verecek? Beni reddedecek mi? Bana da beni sevdiğini mi söyleyecek? Beni terk mi edecek?

Aniden, ona söylemek o kadar da iyi bir fikir gibi gelmez. Şu anda değil. Burada değil. Belki biraz daha zaman tanıyayım. Beklemek beni öldürmez.

Derin bir nefes alıp, "Evet. Maçından sonra seninle kalacağ ım" diyorum.

Sıkıntılı ifadesi yumuşak bir gülümsemeye dönüşür, ama gözlerinde hâlâ o bakış vardır. Kahretsin, beklemeliydim.

Bölüm
Otuz

ZANDER

ÇARŞAMBA

Ben: Günaydın

Ben: Nasıl uyudun?

Ben: Ders berbat geçti. Gerçekten diploma almam gerekiyor mu lol

Ben: Antrenman nasıldı?

Ben: Kerian, iyi misin?

Bölüm
Otuz Bir

ZANDER

PERŞEMBE

Ben: Günaydın

Ben: Kerian, ne oluyor lan?

Ben: Beni görmezden mi geliyorsun?

Ben: Okundu bildirimlerini görebiliyorum pislik

Ben: Onları kapatmak bir işe yaramaz

Ben: Pislik

Bölüm
Otuz İki

ZANDER

CUMA

Ben: Sana bir daha g n ydu n demeyeceğim.

Ben: Bir Şey mi yaptım?

Ben: Bu Kerian'ı gerçekten sevmiyorum

Ben: Bana iyi olduğunu söyle yoksa yemin ederim oraya gelip
senin  lmediğinden emin olmak için oraya gelirim

Kerian: İyiyim. Sadece biraz zamana ihtiya ım var.

    gün sonra, bu pislik bana mesaj atıp biraz zamana ihtiya ı olduğunu mu söylüyor? Bunu bana  ar amba günü söyleyebilirdi.

"Siktiğimin pisliliği," diye mırıldanarak bir sonraki dersime doğru yürürken, Kerian'ın     gün sonra bana attığı altı kelimelik mesajı izliyorum.

Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum. Partinin olduğu gece olanlardan sonra, bana artık bok gibi davranmayacağı konusunda konuŗtuėumuzu sanıyordum. Kerian'ı tanırıysam, bana bok gibi davranmanın bana bağırmak ya da kötü Şeyler söylemek olduğunu düşünüyor olmalı.

"Siktir, spoiler uyarısı, bu," diyorum, baŗparmaėım ekranın üzerinde uçarken.

Ben: Kerian, yemin ederim. Sinir bozucusun.

Sinirimi ifade eden baŗka bir mesaj g nderemedem, biri omzuma çarptı, telefonum uçtu ve onun kitabı ayağıma d ŗt .

"Orospu çocuğu," diyorum, bana çarpan suçluya bakarak. "Ne oluyor lan?"

Profesör Levine'in gözlerine baktığımda sözler dudaklarımda donuyor. O tiyatro profesörlerinden biri, ki bu garip çünkü vücudu lanet olası bir futbolcu gibi — muhtemelen milyonlarca yıl önce Evergreen'de futbolcu *olduğu içindir*. Yakıŗıklı ve yaptığı her Şeyi en doğal Şey gibi gösteren bir havası var. Bu yüzden tiyatro

olması hiç de olağandışı görünmüyor. Onu çevreleyen biraz karanlık bir hava da var. Kerian'ın karanlığı gibi değil, ama sanki kimseye anlatmadığı bir sırrı varmış gibi.

"Bay Braithe," diyor, derin sesi neredeyse ürpertici.

"Kahretsin, özür dilerim Profesör. İyi misiniz?"

Dudakları seğirerek eğilip kitabını ve telefonunu alır, bana atar. "Evet, Bay Braithe. İyiyim. Siz nasılsınız? Dikkatiniz dağınık görünüyor."

Oyunum ve tiyatro dersine giren Megan ile çıktığımdan başka benim hakkımda pek bir şey bilmiyor. Bazen derslerden sonra sohbet ederdik, bana O hattımı nasıl daha iyi kullanabileceğime dair ipuçları verirdi. Hücum konusunda iyi bir gözü var, bu yüzden onun tavsiyelerinden bazılarını kullandım.

İç çekip saçlarımı elime alıyorum. "Evet, efendim. İyiyim. Dikkatim dağınık, ama biraz uykuyla geçecek bir şey."

Gözlüklerini düzeltirken başını sallar. "O zaman başını dik tut ve nereye gittiğine dikkat et, evlat." Sözlerinin acısını hafifletmek için bana hafifçe gülümser.

"Evet efendim. Özür dilerim. İyi günler, Profesör." "Sana da, Bay Braithe."

Neredeyse bir yabancıya sırrımı açığa vurmadan önce aceleyle uzaklaşıyorum. Profesör Levine ile sohbet edebiliriz, ama sorunlarımı ona anlatamam.

Kerian'ın zamana ihtiyacı var. Ne için zamana? Benden uzaklaşmak için mi? Birlikte geçirdiğimiz zamanı sorguluyor mu? *Bizi* sorguluyor mu?

Hayır. Öyle olamaz, değil mi? Harika zaman geçiriyoruz. Bana davranışından, bana dokunuşundan, öpüşmesinden, sevişmesinden anlaşıyor. İkinci kez düşünmüş olamaz. Bana sevdiğini söylemeye hazır olmayabilir, ama aramız iyi.

Değil mi?

Günün geri kalanında ve gece boyunca Kerian'ın mesajından başka bir şey düşünemiyorum.

Sadece biraz zamana ihtiyacım var.

Evet, siktir et. Zaman ihtiyacı siktir et. En son böyle bir şey olduğunda, korkunç bir kavga etmiştik. Bundan sonra bir daha eskisi gibi olamayacağımızı düşünmüştüm.

Bunu bir daha yaşayamam. Kerian bitti ise, bunu yüzüme karşı söylemesi gerekir. Bu gizemli mesajlar falan yok.

Bugün Kerian'ın maç günü ama umurumda bile değil. Cevaplara ihtiyacım var ve hemen şimdi istiyorum.

Tabii antrenmandan sonra. Antrenmana erkek arkadaşımın pislikliği yüzünden gelemediğimi söylersem koç beni parçalar.

Kerian benim erkek arkadaşım mı? Hiçbir şey bilmiyorum ve cevaplara ihtiyacım var.

Antrenmanı bitirip duş aldığımda, Meridian ilk yarıyı bitiriyor. Kerian'ı aramak için saha kenarına gizlice iniyorum, ama o sahada. Maç saatine baktım ve ilk yarıya bir dakikadan az kaldığını gördüm, bu yüzden soyunma odasına gidip kapının yanında bekledim. Onu böyle köşeye sıkıştırmak aptalca, ama yapamıyorum... Neler olduğunu anlamaya çalışırken deliye dönüyordum. Üç gün boyunca haber yok mu? Evet, bu benim için iyi değil.

Kalabalık tezahürat yapıyor ve ilk yarı bittiğini anlıyorum. Umarım bu, Kerian'ın touchdown yaptığı anlamına da gelir. Beni kızdırsa bile, yine de onu destekliyorum.

Evet, durumum kötü.

Bir dakika sonra, tünelin sonunda krampon sesleri duyuyorum, daha fazla oyuncu soyunma odasına doğru yürüdükçe gürültü daha da artıyor.

Duvardan iterek soyunma odasının girişinden bir iki adım uzaklaşıyorum, oyunculara yer açmak için.

Kerian'ın ekibinden biri gözlerime bakarak "Burada ne halt ediyorsun?" diyor. Kaşlarımı kaldırıp onu tanımaya çalışıyorum. Ama bu adamı hayatımda hiç görmedim. "Burası senin okulun değil, Braithe. O yüzden siktir git..."

"Cümleleri bitirirsen seni geberdiririm," diyor Kerian, küfür eden adamın etrafından dolaşıp önüme geçerek.

"Senin saçmalıklarından bıktım artık, Easton. Siktir git."

Adam, Easton, Kerian'a bakmadan önce bana sert bir bakış atar. "Her neyse."

Gürültücü pislik Easton soyunma odasına girdikten sonra Kerian arkasını dönüp bana bakar. "Burada ne işin var, Braithe?"

"Ne demek ne yapıyorum? Ne demek istiyorsun? Seninle neler olduğunu bilmem gerek. Zamana mı ihtiyacın var? Neden?" Durup, boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Eğer bir şey yaptıysam..."

Kerian, aniden yorgunmuş gibi iç çekiyor. "Yapmadın. Evine git, Zander."

O arkasını dönerken kolunu tutarım ve bana ne olduğunu söylemeden gitmesini engellerim.

"Lanet olsun, Kerian!" diye bağıriyorum, sesim tünelde yankılanıyor. "Sana söyledim, bana bok gibi davranamazsın. Yapmayacağını söylemiştin! Bunu konuşmuştuk lan!"

O iç geçirir, terli saçlarını eliyle okşar. "Zander. Ben..."

"Öylesin. Üç gün. Lanet olası üç gün, Kerian! Hiçbir haber yok. Sonra bana zamana ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun? Ne zamanı lan? Bitti mi? Sen... bunu bitirmek mi istiyorsun?"

"Ne zaman söyledim ki... Hayır, Zander, öyle değil..."

"Ne değil?" diye soruyorum, nefesim hızlanıyor. "Ne değil? Bıraktıysan, söyle gitsin!"

Kerian beni omuzlarımdan tutup duvara itti, mavi gözleri öfkeyle ve... başka bir şeyle yanıyordu. "Lanet olsun, Zander. *Bittiğini* hiç söylemedim. Sana kötü davranmaya çalışmıyorum. Sana *seni sevdiğimi nasıl* söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum."

Bölüm
Otuz Üç

KERIAN

ZANDER'İN GÖZLERİ o kadar genişler ki, içini görebileceğime eminim. Ağzı açılır ve kapanır.

"Ben... ah. Oh." Nefesini verirken, sesi içimdeki titreme kadar titriyor. "Oh."

"Tamam o zaman." O hala şaşkınlık içindeyken onu itip geçip soyunma odasına giriyorum, umarım o da eve gitme akıllılığını gösterir, ya da en azından benim daireme gidip beni bekler, madem ki o sözleri ağzımdan zorla çıkardı.

Lanet olsun.

Böyle söylemek istememiştim.

Planlarım vardı... ama şimdiye kadar öğrendiğim bir şey varsa, o da *planlarımın*

onunla birlikteyken asla işe yaramadığını biliyordum.

Lanet olsun, onu evime davet etmişim, anlayacağını *düşünmüştüm*. Ama tabii ki bu, Zander'ın...

Zander.

Yumuşak, tatlı ve çok muhtaç.

"Siktir." Soyunma odasının arkasına gidip bir şeyler içmek için homurdanıyorum. Koçumuzun muhtemelen bize moral konuşması yapmak isteyeceğini biliyorum - kazandığımızda devre arasında her zaman daha hafif konuşur - ama konsantre olamıyorum.

Tek düşünebildiğim, Zander benim adıma kendinden ayrılıyor gibi görüldüğü için yapmam gereken şeyi tamamen mahvettiğim ve bunun olmasına izin veremeyeceğimdi.

Onu *asla* bırakmayacaktım.

"Küçük erkek arkadaşına, incinmeden önce bizim alanımızdan uzak durmasını söylemelisin." Easton'ın sesi kulağımda bir tıslama gibi yankılanıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Elim bir anda uzanıyor ve onu boğazından yakalayıp kendime doğru çekiyorum.

"Onu bir daha tehdit et de ne olacağını gör, Easton. Ben..." "Slade!

Kirby!" Koçun sesi sinirli bir kükremeye beni bırakmaya zorluyor gidiyorum, ama Easton'ın boğazındaki parmaklarımı bir saniye esneterek tehdidimin baskısını hissettiriyorum.

İkimiz de hızlıca "*Üzgünüm koç, sadece şakalaşıyorduk*" deriz, ama Easton odanın diğer tarafına geçerken gözlerimi ondan ayırmam.

Kahretsin. Zander gerçekten kafamı karıştırıyor, ama önemli değil. Ondan vazgeçemem, o sözleri geri alamam.

Seni seviyorum.

Planlarım vardı. Ve şimdi sahaya geri dönebilmemiz için kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ve lanet olsun, o da tam orada bekliyor, yüzünde kaybolmuş bir ifadeyle takımımızın yanında yürüyor.

"Kerian?"

Kim birini sahanın kenarına kadar takip eder *ki*?

"Kerian!" Bu sefer bağılıyor ve onu görmezden gelemiyorum. Topuklarımın üzerinde dönerek, adımlarımdaki her öfkeyi, beni bunu yapmaya zorladığı için hissettiğim her hayal kırıklığını hissediyorum.

Zander Braithe her şeyi mahvediyor.

Onu gömleğinin önünden sertçe yakaladım ve öpücüğüm o kadar sertti ki ağzımda bakır tadı hissettim. Umurumda değildi ve stadyumdan gelen seslere ya da çevremdeki insanlara dikkat etmedim. Bir an için dünyam o öpücüğe daraldı; elma ve bakır.

Zander. *Her şey Zander.*

İlk öpücüğümüzden bu öpücüğe kadar hep öyleydi.

Bu, tamamen geri çekilmeden önce ona yaslanmamı sağlıyor, dilimin nazik bir dokunuşu acıyı silip süpürüyor. "Dinle, Zander... Lütfen tribüne gidip beş saniye boyunca normal bir erkek arkadaş gibi beni destekler misin? Kazandıktan *sonra* konuşabiliriz."

Ve yine o geniş ifade, ardından yanaklarında açan bir kızarıklık ve üstümüzdeki projektörlerden daha parlak bir gülümseme geliyor.

"Erkek arkadaş mı?"

"Aman *Tanrım*. Zander..."

"*Erkek arkadaş* dedin."

"Lanet olsun, git otur." Onu benden uzaklaştırıyorum, ama gözlerim, alt dudaklarını ısırp başını sallarken yüzündeki aptal sırıtışı takip ediyor, sonra yarı sendeleyerek, yarı koşarak tribünlere doğru gidiyor.

Kahretsin, bu *farklı*. Bu sefer sahayı geçip onu öpen bendim ve bunu kasıtlı olarak yaptım.

Bunu bir amaç için yaptım.

Bunu yaptım çünkü buradaki herkese onun *benim* olduğunu göstermek *hoşuma* gitti.

Belki saçma gelebilir, ama umurumda değil.

Zander'ın tribünde beni desteklediğini bilmek, kendimi lanet bir süper kahraman gibi hissettiriyor.

Onun benim adımı haykırdığını *duyduğuma* eminim ve bu beni hiç olmadığı kadar iyi oynamamı sağlıyor. Burada benim için tezahürat eden biri olduğunu hiç hissetmemiştim — benden bir şey elde etmek için ya da maçtan heyecanlandıkları için değil.

Sırf benim için.

Tanrım, o tamamen benim için var.

Maç sonrası tebrikleri ve alabildiğim kadar hızlı bir duşu atlatıyorum ve soyunma odasından çıktığımda, koridorun sonunda beni bekliyor.

Yüzündeki o gülümseme hala duruyor.

Ona ulaştığımda neredeyse titriyordu ve bana çarptığında, kollarıyla beni sardığında neredeyse düşüyordum.

"Siktir, *ateş* gibiydin." Durur ve dudaklarını çeneme bastırır, yüzünü boynuma gömdüğünde yüzü *sıcak* gelir. "*Erkek arkadaşım* ateş gibiydi."

"Bu senin yeni favori kelimen mi?" diye homurdanıyorum, ama kollarımı ona doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, sadece yürümeye başlayabilmemiz için vücudunu benden yeterince uzaklaştırıyorum.

"Belki." Gülümser ve ifadesinin yumuşadığını görürüm. "Belki de söylediğin başka bir şeydir."

Evet, söylediğim başka şey. Dudaklarım sinirli bir çizgiye bükülür. "Maçtan sonra dairemde sana söyleyecektim. Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum."

Gözleri büyüdü. "Üç gündür *beni görmezden* geliyorsun, Kerian. Ne düşünmem gerekiyordu?"

"Düşünmem gerektiğini söyledim." Kaşlarım daha da çatılır.

"Çoğu insan birinden ayrılacağı zaman böyle der." Oh.

"Bunu bilemem. Ben kimseyle çıkmıyorum."

"Ben..." Yine sözünü keser ve beni baştan aşağı süzer. Kavga etme isteğinin bir anda kaybolduğunu anlarım, çünkü bana doğru eğilir. "Yani *hiç* flört etmedin *mi*?"

Düşük bir kahkaha kaçıyor. "Evet, her şeyi mahvettin, Dimples."

"Ama bunun için beni seviyorsun." Sözlerinde melodik ve tatlı bir ton var; bunu söylediğim için ne kadar *mutlu* olduğunu. Bu onu içten dışa ne kadar aydınlattığını.

"Evet..." Omuz silkiyorum. "Evet, seviyorum."

Bu sefer beni zorla sürükleyen Zander, beni tünelin geri kalan kısmında sürükleyip duvara bastırıyor.

"Biliyor musun, sen gerçekten bir pisliksin." Ağzım açık kalır, ama o dudaklarını benim dudaklarıma bastırarak, vücudumu ısıtan bir öpücükle bu ifadeyi yakalar. "Sana ilk önce söyleyecektim."

"Biliyorum." Dudaklarımdan hafif bir gülümseme kaçıyor. "Seni durdurmak için dilimi boğazına sokmak zorunda kaldım."

"*Göt herif.*" Yine tısladı, ama ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi. "Ama sen benimsin, değil mi?"

Daha önce hiç birine ait olmak istemedim. Hiç bağlı hissetmek *istemedim*. Her zaman tuhaf bir atmosferde sürüklendim, yerin altımda olduğunu biliyordum ama insanların neden yere dokunmak istediklerini anlamıyordum. Ama Zander var ve o bana nedenini fark ettiriyor.

Ben kir için
yaratılmamıştım. Güneş
için yaratılmıştım.
Onun ışığına.
Onun
gülümsemesi
için.

"Evet, Zander. Ben seninim."

Ağzı yine benimkine dokunuyor, yumuşak, tatlı... ve ona söylemesine izin vermediğim sözleri söylüyor.

"Ben de seni seviyorum, Kerian. Lanet olsun, seni çok seviyorum." Elimi tutup göğsüne bastırıyor, orada çılgınca atan kalbini hissedebiliyorum. "Kalbim senin. Sadece senin."

Bunu söylediğinde başımın dönmesi mantıklı değil, omuzlarımin duvara yaslanıp onu kendime çekmem ise daha da mantıksız. O, tenimde sıcak bir battaniye gibi ve ben onun içinde güneşlenmek istiyorum — göğsümdeki soğuğu biraz eritmeye razıyım. Küçüklüğümden beri ilk kez, birinin bana o kadar yaklaşmasına izin vermeye razıyım ki, isterse beni parçalayabilir — çünkü onun bunu yapabileceğini biliyorum. Zander o bağı kesip beni soğuk, yalnız ve nefessiz bir şekilde uzayda süzölmeye bırakabilir. Kaybolmuş.

Ama o bunu yapmaz. O... *güvenilir*.

Ve o, beni sevgisinin çekiminde tuttuğu sürece, yıldızların arasında sürüklenmeye razıyım.

Bölüm
Otuz Dört

ZANDER

KERIAN'IN çok daha büyük yatağında olsak_{da}, onu sıkıca sararken hala saçları burnumu gıdıklayarak uyanıyorum. Onu içime çekiyorum, sabununun ve... benim kokumu alıyorum. Kokumun ve tadımın elma gibi olduğunu iddia ediyor. Belki de doğrudur, ama ben hiç fark etmedim.

Maçtan sonra onunla eve geldim ve Kerian beni yavaşça ve tatlıca becerdi, sadece onun yapabileceği şekilde vücudumu okşadı. Elleri dolaştı, dişleri ısırıldı, dudakları emdi ve tüm bu sırada bana ne kadar çok sevdiğini söyledi. Bana verdiği orgazmlardan daha çok, bunu tekrar tekrar duymaktan zevk aldım.

Gerçi orgazmlar da çok iyiydi.

Kollarımı beline doladım, ona yeterince yakınlaşarak onun derisinde yaşamak istedim.

Uykulu bir sesle Kerian, "Bana biraz yer açar mısın, Dimples?" dedi.

"Pek değil." Daha da yaklaştım ve boynunun arkasını öptüm. "Çok seksisin."

"Teşekkürler, bebeğim. Sen de öylesin."

O gülerek poposunu bana doğru itti ve beni güldürdü. "Yani beni terletiyorsun, tuhaf şey. Çekil üstümden."

Onun ensesine bir kez daha öpücük kondurup yatağın diğer tarafına geçiyorum. Yatağın bu kadar geniş olması, yuvarlanmam için çok iyi.

Kerian bana dönerek dirseğiyle kendini destekler. "Günaydın mesajı yok mu?"

"Git buradan, pislik," diye mırıldanıyorum esnerken. "Bana kötü davranıp, iyi günler mesajı bekleyemezsin."

"Çok fazla kuralın var, Dimples. Sana kötü davranmam, sabahları sana nazik davranmam gerekiyor. Bu ilişki işinin bana göre olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Ona soğuk bir bakış atarak, "Bunlar normal insanlar için normal kurallar, Slade. Sen lanet bir uzaylısın," diyorum.

"Uzaylı ve köpek yavrusu. Bu bir Disney filmi olabilir."

"Benden uzak dur." Gülümsemem sözlerimin sertliğini yumuşatıyor.

Kerian sırt üstü yatıyor ve ben onun üzerine oturuyorum. Elleri otomatik olarak kıcıma gidiyor ve sıkıca sıkıyor. "Bugün ne yapmak istersin?" diye soruyorum. "Okulundan arabamı almam lazım. İçinde sırt çantam var."

"Sırt çantan neden lazım?"

"Ödevimi yapmak istiyorum. Sadece bir kağıt, ama bitirmek istiyorum. Dizüstü bilgisayarını ödünç alabilir miyim?"

"Alabilirsin," diyor omuz silkerek. "Hadi. Seni arabana götüreceğim, sonra bütün gün burada takılabiliriz."

Dışlerimizi fırçalıyoruz ve Kerian bana giymem için kendi kıyafetlerinden veriyor. Bana Meridian kapüşonlu sweatshirt giydirmeye çalışıyor, ama okul kıyafetlerini giymeyi kesinlikle reddediyorum. Omuz silkiyor ve bana başka bir sweatshirt veriyor, ama eminim ki baştan aşağı Meridian kıyafetleri giymemi tercih ederdi. Dışarıdayken kahvaltı alıyoruz. Okuluma yakın bir kafe tercih ederdim, ama Kerian sırf yemek için o kadar uzağa gitmek istemiyor gibi görünüyor.

Karnımızı doyurduktan sonra, ben ödevlerime başlıyorum, Kerian ise çamaşırlarını yıkıyor ve evi temizliyor. İşini bitirince yatağa uzanıyor ve futbol maçlarının özetlerini izlemeye başlıyor. Arada sırada Kerian'ın bazı oyunlarını görmek için başımı kaldırıyorum.

Kerian'ın maçı kazandıran pasını gösteren bir klip ekranda gösterildiğinde gülümsüyorum. Dün çok iyiydi, zahmetsizce oyunlar yaptı, top kaybını önledi ve sahayı iyi okudu. Kabul etmek istemiyorum ama o da benim kadar iyi olabilir. Ama kesinlikle benden daha iyi değil.

Bir süre sonra, kağıdımı bitirirken Kerian sol kulağımı çimdikledi.

Sıçrayarak ona deli mi oldu diye bakıyorum. "Bu da neydi lan?"

"Sıkıldım."

Ona soğuk bir bakış attım, ama onun cevap olarak yaptığı sırıtış beni gülümsetti. "Tamam mı? Televizyon izliyorsun. Lanet olası maç özetleri dışında izleyecek başka bir şey bul."

"Ama beni eğlendirmeni istiyorum," diyor somurtarak. Tanrım, böyle şakacı olduğunda çok yakışıklı oluyor.

Dizüstü bilgisayarını çekip kitaplarımı yatağın ucuna atıyor. Son derece rahatsız olmuş gibi nefes alsam da, Kerian üzerime çıkıp beni yumuşakça öpüyor. Kollarımı ona dolayarak, o benim ağzımı yalarken onu kendime çekiyorum. Öpücük sıcak ve tatlı, normalde beni öpüşme şekline göre tam bir zıtlık. Ona yaslanıp dudaklarına karşı iç çekiyorum.

Kerian uzaklaşır ve ben daha fazlası için onun ağzını kovalarım. O gülerek başını sallar. "Bana ilgi gösterene kadar daha fazla yok." Ona gülümserim, sonra onu sırt üstü çeviririm. Kerian yüksek sesle güler, yüzü değişir, cildinin altında bir ışık parlar. Buna ilk başladığımızda, bana bu yönünü asla göstermezdi. Onu daha iyi hale getirdiğimi söylemek istemem, ama benim açık sözlülüğümün ona da biraz olsun bulaştığını düşünmek isterim.

Bacaklarının arasına yerleşip, onu hızlıca öperim. "Bu ilgi yeterli mi?"

"Hayır, daha iyisini yapabilirsin, Braithe."

Onu daha derin öpüyorum, bacaklarından birini belime daha yükseğe kaldırıyorum. Sert penisi benimkine sürtünüyor ve ben de ona sürtünüyorum, onu bu şekilde tatmin etmeye çalışıyorum.

Kerian bana karşı inliyor, sert avuçları pantolonumun arkasından aşağı kayarak kıcımı kavırıyor. Beni tekrar tekrar kendine çekiyor, yaptığımızdan fazlasını istemiyor.

Ona doğru ittiğimde, ağzına sertçe saldırdığımda, penisim acı verecek kadar sertleşir. Kerian parmaklarını saçlarıma geçirir, beni ağzına yakın tutar. Dilini benimkine hevesle sürter, dudaklarına inlememi sağlar.

Ağzımı onunkinden çekip, boynuna çılgınca öpücükler ve emme izleri bırakarak saldırıyorum. Kerian sesli, ona ne kadar iyi hissettirdiğimi haykırıyor. Daha fazlasını istiyorum, ona daha fazla dokunmak, onunla ten tene olmak istiyorum, ama yaptığımız şeyi durdurmak istemiyorum.

Her zaman daha sonra da vardır.

Kerian inliyor, bacaklarını bana daha sıkı sarıyor. "Yaklaştık, bebeğim. Yaklaştım."

Bana bebeğim dediğinde, penisim uyarı vermeden patlar ve pantolonumun önünü ıslatır. Ondan Dimples, Zandy veya Braithe dışında başka bir isimle hitap etmesini beklemiyordum. Bana en derin şekilde girmiş olsa bile, bana başka bir isimle hitap etmez. Bana bebeğim demesi beni çılgına çevirir.

Pantolonumu ıslatmış olsam da, onu boşaltmak için ona sürtünmeye devam ediyorum. Çok uzun sürmüyor, Kerian küfür ederek uçurumdan düşüyor. Penisi benimkine sürtünürken vücudu titriyor.

Onun üzerine çöküyorum, başımı döndüren kokusunu içime çekiyorum. Kerian beni sıkıca tutarken, ben de onun boynunu öpüyorum, cildinin tuzlu tadını alıyorum.

"Bu kadar ilgi yeterli miydi?" diye soruyorum boğazına.

Onun kahkahasının gürültüsü dudaklarımı titretir. "Evet, Dimples.

Bu ilgi yeter."

Ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Çukurlar mı? Bebek değil mi?"

Kerian bana kaşlarını çatmaya çalışır, ama bunu yapamayacak kadar bitkindir. "Bunu sorun etme, Zander."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup, bacaklarının arasından kalkıp banyoya doğru sendeleyerek yürüdüm. Yedek bir havlu aldım, ıslattıktan sonra odaya geri dönüp onu temizledim. Aynı şeyi kendim için de yaptım ve havluyu komodinin üzerine attım.

Yatağa tırmanıp yanına uzanıyorum, başımı göğsüne yaslıyorum. Kerian iç çekerek kollarını bana doluyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama karnının gurultusu söylemek istediği her şeyi bastırıyor.

"Beni besle, Zander," diye inliyor. "Beni delirtiyorsun ve aç bırakmak istiyorsun. İlişki böyle bir şey mi?"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, göğsüne gülümseyerek. "Hadi ama. Yeni bir vejetaryen restoran açılmış..."

"Sheila'nın yeri değilse, gitmiyorum. Ama yağlı bir hamburger istiyorum. Az önce bir oyun kazandım, Zander. Bir hamburgeri hak ettim. Sadece bu seferlik diyet kuralını çiğneyebilirsin."

"Peki."

Giyinip Kerian'ın arabasına doğru yola çıkıyoruz. Artık yemek yemeye gidiyoruz, benim de midem guruldamaya başladı. Kahvaltıdan bu yana çok zaman geçtiğini düşünmüyordum, ama telefonuma baktığımda, neredeyse dört saat önce geri döndüğümüzü görüyorum. En azından ödevimi bitirdim.

Kerian, Meridian'dan yaklaşık on dakika uzaklıktaki yerel bir hamburgerciye yanaştı. Burası rahat görünüyordu, sanki buraya gelen herkes aile gibi kabul ediliyordu.

İçeri girip, sipariş vermek için tezgaha doğru yürüyoruz. Siparişimiz hazır olduğunda Kerian'ın evine dönmek isteyeceğini düşünürüm, ama o beni restoranın arka tarafındaki bir masaya çekiyor.

"Buraya sık gelir misin?" diye soruyorum, patates kızartmalarından birini ağzıma atarak.

O başını sallar ve hamburgerinden büyük bir ısırık alır. Yutkunurken, "Sadece iki ya da üç kez geldim. Yağlı bir şeyler yemek istediğimde genellikle pizzacıya giderim" der.

Mırıldanarak hamburgerimden bir ısırık alıyorum. Çok lezzetli, baharatları iyi ayarlanmış ve Kerian'ın sevdiği kadar yağlı.

Yemek yerken sıradan şeyler hakkında konuşuyoruz, ben daha çok dünkü maçını övüyorum. Kerian kendini beğenmiş görünüyor ama benim orada olmamın onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum, çünkü orada olmak *istedim*, bana geleceğini borçlu olduğu için değil.

Bana ailesinden daha fazla bahsetti, babasının profesyonel olduğunda ona borçlu olacağını söylediğini anlattı. Şu anda futbolu bıraksam bile, Kerian'ın bana bir şey borçlu olduğunu düşünmem. Onu *kendisi için* seviyorum, gelecekte bana verebileceği şeyler için değil.

Son patates kızartmasını ağzıma atıp karnımı ovuşturuyorum. "Vay canına, çok lezzetliydi."

"Yağlı yiyecekleri sevmeyen biri için," diyor Kerian, ağzı hamburgerle dolu halde, "tabağını tamamen bitirmiştin."

"Bu... ses tonunda bir yargılama mı var?"

Gülümser ve bir patates kızartmasını ketçapa batırır, sonra bana uzatır. Karnım patlayacak kadar dolu olsa da, Kerian'ın sevimli ve evcimen halinin tadını çıkarma fırsatını asla geri çevirmem.

Patates kızartmasını alırken, parmaklarını çekmeden önce ısırmaya özen gösterdim.

Gülümseyerek tıslar. "Aptal."

"Belki." Ben de gülümserim ve masaya eğilip ona hızlıca bir öpücük veririm. "Gitmeden önce tuvalete gideyim."

Kabinden çıkıp tuvalete doğru yöneliyorum. Köşeyi dönmeden önce Kerian'a bakıyorum, ama o zaten bana bakıyor. Başımı eğip gülümserken yanaklarım kızarıyor. Kerian gibi birinin ilgisini çekmek baş döndürücü bir deneyim. Özellikle de beni canlı canlı yemek ister gibi bakarken.

Tuvaletin köşesini dönerken birine çarpıyorum. Dikkat etmediğim için özür dilemek üzereyim, ama başımı kaldırdığımda onun Justin olduğunu görüyorum.

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Yürümeye dikkat et, sürtük." Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Çekil."

Onun yanından geçmeye çalışıyorum ama Justin yolumu kesiyor. "Burada ne işin var, Zander? Yeni erkek arkadaşınla mı geldin?" *Erkek arkadaş* kelimesini alaycı bir şekilde söylüyor.

Çenemi kaldırıp, "Evet, öyle. Sen ise yalnız gelmişsin. Megan'la işler yolunda gitmedi galiba? Şaşırdığımı söyleyemem. O benimle yatarken seninle de yatıyorsa, eminim aynı muameleyi görmüşsündür."

Bu alçakça bir hareket, ama Justin ve onun saçmalıklarından bıktım artık.

Beni itti, tökezlememe neden oldu ve duvara çarptım. "Ne dedin sen, sürtük?"

Evet, siktir et bu gürültüyü. Ben kavga etmem, ama o etmez...

Kerian birdenbire ortaya çıkıyor, Justin'i duvara itiyor, elini boğazına koyuyor. "Az önce sevgilime sikini soktuğunu mu gördüm?"

Gözlerimi devirerek Kerian'ın yanına gidip kolunu çekerim. O kıpırdamıyor ve Justin'in yüzü kızarıyor, Kerian'ın elini tırmalarken boğazından çaresizce nefesler çıkıyor.

"Yeter, bebeğim," diye fısıldarım. "Onu bırak. O buna değmez. Biz profesyonel olurken o ne yapacak biliyor musun? Lanet olası, başarısız bir üniversite futbolcusu olacak ve keşke farklı şeyler yapsaydım diye pişman olacak. Onun için geleceğini mahvetme." Bu sefer Kerian kolunu çekmeme izin verir. "Hadi."

Justin öksürür, boğazındaki kızaran cildi ovuşturur. "Bu iş bitmedi," der boğuk bir sesle, Kerian'ın etrafında dolanarak bana ölümcül bir bakış atar.

Justin için endişelenmiyorum. O sadece lafçıdır. Ayrıca, takımla arası bozuk, yani bir şey yapmaya kalkışırsa, onu dövmek isteyecek tek kişi ben olmayacağım.

Masaya geri dönmeden önce, Kerian beni duvara iterek köşeye sıkıştırır. "O orospu çocuğu sana bir daha dokunursa, onu geberdiririm. Anladın mı?"

Gözlerindeki tutkuyu görerek yavaşça başımı sallıyorum. Benim için her şeyi feda ederdi. Beni korumak için elinden gelen her şeyi yapardı. Tıpkı benim onun için yapacağım gibi. "Evet, bebeğim. Anlıyorum. Hadi. Gidip uzanalım. Sırtını ovayım ya da başka bir şey yapayım. Tüm o hayal kırıklığını at.

Kerian kollarını bana doluyor, popomu okşuyor. "Ya da bu seksi deliğe boşalabilirim."

Gülümserim ve onu hızlıca öperim. "Bunu asla reddetmem."

Bölüm
Otuz Beş

KERIAN

Annemin apartmanımın kapısında ne işi var, hiç bilmiyorum, ama bu beni durduruyor. Burada gerçek bir güvenlik olsaydı, ona içeri girmesine izin vermemelerini söyledim. Kamera bile yok. Burası boktan bir yer değil, ama lüks de değil.

Sinirlenerek parmaklarımı sırt çantamda sıkıştırıyorum. Dersten çıkıp onunla karşılaşmak bugünkü planlarım arasında yoktu. Duş almak, belki Zander'ı arayıp gelmesini istemek istiyordum.

İstiyordum...

"Kerian burada yaşamıyor." Asher'in sesi beni hazırlıksız yakaladı. Yalan söylediği için değil... Yalanı çok *inandırıcı* olduğu için. Genelde insanların yalan söylediğini anlayabilirim, çünkü dünyanın içimdeki boşluğu görmemesi için çoğu zaman kendim de o sahte maskeyi takmak zorunda kalırım.

Ama...

Asher'ı *tanımıyorsam*, bunu anlayamazdım. Köşeden onun yüzündeki ifadeye bakıyorum ve onu *tanıyorum*.

Siktir.

Bu konuda biraz fazla iyi.

"Burada yaşadığını biliyorum. *Az önce buradaydım.*" Annemin sesi, babam etrafta olmadığında aldığı o yumuşak tonda. Hatta biraz özür diler gibi. Muhtemelen beni geri dönmeye ikna etmek için buraya gelmiştir ve bunun samimi olduğunu biliyorum. Ama fark etmez.

Ona bittiğini söyledim ve ciddiydim. O günden beri göğsümden kalkan yük, beraberinde gelen acıya rağmen...

Bu bir şey ifade
ediyordu. Geri
dönmeyeceğim.

Asher'in sesi beni önümdeki çatışmaya geri getiriyor. Kapı çerçevesine yaslanmış, başını yana eğmiş, böylece ifadesini mükemmel bir şekilde görebiliyorum. "Dinle, daha önce nerede olduğun umurumda değil. Belki seni tanıyorum. Belki seni burada birkaç kez görmüşümdür. Belki Kerian'ın, sen ve kocan ortaya çıktığında yaşadığı zorlukları görmüşümdür." Ben nefesimi tutarken, onun yüzü düşüyor.

Onun o kadar dikkat ettiğini düşünmemiştim.

Sanırım yanılmışım.

"Oğlum..."

"Burada. Yaşamıyor." Asher sözünü keser ve bu sefer sesinde yeni bir ton vardır.

Soğuk.

Umursamaz.

Hesaplayıcı.

Annemin gözleri benimkiler gibi büyüdü. Asher'ın daha önce taktığı kayıtsızlık maskesi artık düşmüş, yerine saf bir hor görme ve tiksinti dolu bir ifade gelmişti.

"O..."

"Burada değil. Eğer geri dönersen..." Yaklaşır ve sesi alçak bir fısıltıya dönüşür. Neredeyse mırıldanır gibi. "O boktan kocana geri döneceğine dair söz veremem. Şimdi siktir git."

Ağzım açık kalır.

Bunca zamandır bir psikopatla mı yaşıyordum ve bunun farkında değil miydim?

?

Hm.

"Ben... Seni ön büroya bildirmeliyim." Zayıf bir sesle söylüyor ve göğsümün küçük bir kısmı sıkışıyor.

Zayıf.

Annem her zaman zayıftı, ilk sorun belirtisinde hemen pes etmeye hazırdı. Daha fazla kanıta ihtiyacım varsa, işte burada.

Benim için savaşacağı bir dünya hiç olmadı — babama karşı değil, görünüşe göre Asher'a karşı da değil.

"Hangi yönetim kurulu? Burada bizden başka kimse yok." Asher geriye yaslanıp başını eğdi ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bu... güvenli gelmiyor mu?"

Yüzünde bir gülümsemeyle bir tehdit.

Annemin yüzü biraz daha soluyor. Göğsümde bir şey hissedecek miyim, bir tür öfke mi, yoksa onu bu kadar uzun süre bana bağlı tutan o ihtiyaç mı...

Ama..

.

Hayır.

O bir adım geri çekilip koridora doğru ilerlerken, ben sadece hafif bir eğlence hissediyorum. O asansöre binene kadar kendimi merdiven boşluğuna itiyorum

Asansörün kapısı kapandığını duyduğumda, dışarı çıkıyorum.

Asher kapıda beni bekliyor ve bana baktığı ilk birkaç saniye boyunca vücudunda gerginlik olduğunu görebiliyorum. Yaptığı şeyden dolayı kızgın *olmadığımı* anladığında omuzları düşüyor ve kapı çerçevesine yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Duymadın mı? Artık burada yaşamıyorsun." Birkaç saniye daha ciddi ifadesini korumayı başardıktan sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Başımı eğiyorum. Asher'ı neredeyse bir yıldır tanıyorum, ama sanki onu ilk kez görüyor gibiyim.

"Kahretsin, bu kadar iyi bir bekçi köpeği olduğunu bilseydim..." Onun yanından geçerken omzuna hafifçe çarparım ve kapıyı kapatırken boğazından çıkan alçak gülüş, onun alınmadığını anladığımı gösterir.

Çantamı masanın üzerine atıp mutfağı karıştırmaya başlayana kadar bekledi, sonra konuştu.

"Sınırı aşmış olabileceğimi biliyorum..."

"Sorun değil." Sessizliği onun sözleri kesilirken dolduruyorum, kalan makarnayı bir kaba koyup mikrodalgaya atıyorum. "Onunla ne konuştuğun umurumda değil."

"Evet, ama o senin annen..."

"Bu seni onu tehdit etmekten alıkoymamış gibi görünüyor."

Yanakları kızardı ve ben de biraz şaşırdım. *Bu* Asher mi, yoksa annemi sanki onu seve seve parçalayacakmış gibi tehdit eden adam mı? Hangisi? Genelde insanları iyi anlarım, ama o beni şaşırttı.

"Ben sadece... Onlarla kavga ettikten sonra seni birkaç kez gördüm. Ve ben... Yani, bazen telefon konuşmalarını duydum. Morluklar fark ettim."

Telefonumu kırıp onun telefonunu aldığımda o da dairedeydi, bu yüzden iki ile ikiyi toplayıp sonuca varmış olması mantıklı.

"Sorun yok." Tekrar söylüyorum ve gerçekten ciddiylim. Göğsümdeki hafiflik hala orada — bir daha asla ailemle uğraşmak zorunda olmadığımı bilmek.

Onlarla uğraşma *ihtiyacı* hissetmediğimi.

Ve...

"Sen üzülmeyiñin sürece. Ben... Sen benim için önemlisin, biliyor musun?" Asher'ın sesi yumuşak çıkıyor ve ben omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmış, yüzünde yarı acı, yarı öfkeli bir ifadeyle orada duruyor. Birkaç kez seviştik, ama bunun onun için o kadar önemli olduğunu düşünmemiştim. Sadece benim sikime takıntılı olduğunu düşünmüştüm. Sanki yüzümden okumuş gibi, "Öyle değil. Artık değil. Sadece... Benim pek arkadaşım yok, Kerian."

Arkadaşlar.

Arkadaş sahibi olmanın ne anlama geldiğini, bunun ne kadar normal veya önemli olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ama lanet olsun, Zander'ın arkadaşları var. Onu onlarla birlikte gördüm... Bazen onun zamanını aldıkları için onları canlı canlı derilerini yüzmeyi düşündüm... ama...

"Tamam." Farkında olmadan bu sonuca vardım ve bu kelime Asher'ı gerçekten şaşırtmış gibi görünüyor.

"Tamam mı?"

"Evet," mikrodalgadan kaseyi çıkarıp tezgahın üzerine attım. "Biz arkadaşız. Yani annemi beni rahat bırakması için öldürmekle tehdit etmen... iyi bir şey."

Yüzü daha da kızardı, ama tezgahın diğer tarafına gelip eğildi ve bana baktı.

"Öyle mi?"

Bir parçam, Zander'a geçmişimi anlattığımdan beri, Asher'a bakıp ona biraz gerçeği söylemenin artık o kadar da zor olmadığını fark ediyor. *Arkadaşlar*. Hm. Zander'ı mutlu edebilecek türden bir insan olmak için buna *ihtiyacım var* mı?

"Evet. Dikkatini verdiğini söyledin, Ash, o yüzden... Kesik ve çürüklerle geri geldiğim zamanları fark etmişsindir. Duvara çarpmadım." Sözlerim ciddiydi ve yüzünde yine bir şey gördüm — anneme bakarken fark ettiğim aynı soğukluk. O öfke.

Bana yönelik değil, benim için.

"Bunu hiç düşünmemiştim çünkü sen, istemediğin *bir şeyi* kimsenin yapmasına izin verecek gibi görünmüyorsun." Yargılayıcı bir tonu yoktu ve sözlerinde görmezden gelemeyeceğim bir sevgi vardı.

Sadece omuz silkiyorum. "Ben... izin vermedim... ya da vermedim. Benim için normal bir şeydi. Bunun böyle olmak zorunda olmadığını anlamam biraz zaman aldı."

Asher'ın ifadesi yumuşadı ve gözleri, Zander'ın son geldiğinde kanepemin arkasına astığı cekete kayd.

"Anlıyorum."

Bakışlarım ceketin üzerinde, onu burada bırakan adamın düşünceleri üzerinde kalır.

Hayatımın sadece darbe alıp bununla başa çıkmaktan ibaret olmak zorunda olmadığını, umursamayan insanlara onların asla olamayacakları kadar değerli olduğumu kanıtlamak için fark ettiğim şeyi.

"Anlamam biraz zaman aldı, eğer bu yardımcı olursa."

Asher tezgahın etrafından dolaşp çekmecedan iki çatal alır, sonra bana birini uzatırken makarnadan biraz alıp ağzına atar.

"Yardımcı olmadı, ama artık anladığın için sevindim." Omzuyla hafifçe omzuma çarptı. "Ama merak etme, sanırım onu korkuttum."

Onu korkutup uzak durması için tehdit etmek iki farklı şey... ama bunu belirtmeyecektim. Bunun yerine, makarnayı bırakıp odanın diğer tarafına geçtim, Zander'ın ceketini alıp omuzlarıma geçirdim. Onun kokusu burnumu doldurur ve kanepeye oturup, elinde hala çatalı olan ve beni tam olarak anlayamadığım bir ifadeyle izleyen adama bakarken, vücudumdaki son gerginliğin de kaybolduğunu hissederim.

"Evet, öyle görünüyor." Sonra, parmaklarımla Zander'ın ceketinin kolundaki yıpranmış iplikleri ovuşturarak, "Teşekkürler" diyorum.

Asher'ın ifadesi hâlâ okunamıyor, ama elini sallayarak beni uğurladığında yüzünde beliren gülümseme samimi görünüyor. Sanırım biriyle arkadaş olacaksam, bir saniye önce bir iltifata kızaran, bir saniye sonra bir kadını öldürmekle tehdit eden adam muhtemelen doğru seçimdir.

Bölüm
Otuz Altı

ZANDER

"^{Adamın} bugün onları yenmemize kızdı mı?" diye sorar Russ, yanımda ayak parmaklarının ucunda zıplayarak havaya girmeye çalışır. Ev sahibi takımın taraftarlarının tezahüratları beni de heyecanlandırıyor. İçimde gergin bir enerji dolaşıyor ve bugün Meridian'la oynadığımız için bu enerji daha da yüksek.

Dün Kerian ile yaptığımız mesajlaşmayı düşünerek gülümsüyorum.

Ben: İyi şanslar derdim ama Meridian berbat. Biz kazanacağız.

Yarın

Kerian: Sana bunu söylemek istemem ama kendi seyircilerin önünde sizi mahvedeceğiz. Çok utanç verici olacak.

Ben: Bebeğim, sizi yenince oraya gelip öpücüklerimle iyileştireceğim.

Ben: İkimiz de benim daha iyi bir QB olduğumu biliyoruz.

Ben: Kabul et gitsin.

Ben: Kendini daha iyi hissedeceksin.

Kerian: LMAO! Siktir git, Braithe.

Ben: Seni neşelendirmek için çok sevdiğin o iç çamaşırını giyeceğim.

Ben: Kaybın acısını hafifletecek.

Kerian: Ya da benim zaferimi kutlamak için giyebilirsin.

Ben: Siktir git Slade.

Kerian: Ben de seni seviyorum, Dimples.

Kerian'ın beni sevdiğini söylemesi hiç eskimez. Artık bunu söylediğine göre, bu kelimeleri söylemekten çekinmiyor. Benim kadar sık söylüyor, tereddüt etmeden. O psikopatı gerçekten seviyorum.

Kaskımı Russ'inkine vuruyorum. "Öyle, ama atlatacaktır. En iyi oyun kurucunun kim olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Russ, saçlarının kıvrılmasını önlemek için saten astarlı şapkasını takmadan önce elini buklelerine geçirerek kıkırdar. "Meridian'a bu evin kimin olduğunu gösterelim."

Ben cevap veremeden ko soyunma odasına girer ve bizi coşturan bir konuşma yapar, bu konuşma beni çıplak ellerimle dünyayı paralayabileceğimi hissettirir.

Tünelde sıraya gireriz, herkes tezahürat yapar ve bağıırır, sesler bize yankılanır. Hepimiz havadayız. Herkes heyecanlı ve her şeyi mahvetmeye hazır.

Justin hariç herkes.

Bana alaycı bir şekilde sırtarak, somurtarak kaskını takıyor. Koç, homofobik saçmalıkları yüzünden yedek kulübesine gönderildiğini söyledi. Sanırım Justin, onu ispiyonladığını düşünüyor, ama o önemsiz biri, neden koa söyleyeyim ki? Her halükarda, bütün hafta boyunca bana sataşıp durdu, ama başkalarının duyamayacağı bir şekilde.

Lanet olası pislik.

Yüksek alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde sahaya koşuyoruz, kalabalık çılgına dönmüş. Evet, bu iyi bir maç olacak.

Sahanın karşısındaki Kerian'ı gördüğümde bundan daha da emin oldum. Ciddi, *benimle uğraşma* yüzünü takınmış. Çok seksi. Bunun sadece dünyaya gösterdiği bir maske olduğunu biliyorum. Onun ötesini, yumuşak ve duygusal yanını gördüm.

En azından bana karşı yumuşak.

Ona el sallayıp öpücük gönderiyorum. O engelleyemeden, yüzünde bir gülümseme yayılıyor, buradan bile görebileceğim kadar parlak. Düdük çaldığında kafamız maçta olacak, ama şu anda sahanın diğerk ucundaki erkek arkadaşımla flört edebilirim.

En azından yapabileceğimi sanıyordum. "Kafanı kıçından çıkar ve lanet olası maça hazırlan, Braithe!" Koç, beni huddle'a katılmam için bakarak bağıırıyor.

"Evet, ko!" derim ve koşarak yanına giderim.

Koç kısa bir motivasyon konuşması daha yapar ve beni saha ortasına madeni para atışı için gönderir. Kerian ve ben hem takımlarımızın kaptanları hem de oyun kurucularıyız, bu yüzden madeni para atışını bizim denetlememiz gerekiyor.

Sahanın ortasına geldiğimizde, ona gülümser ve elimi uzatırım. "İyi şanslar, Slade."

"İhtiyacın olacak, Braithe," diye cevap verir ve elimi sıkarken sallayarak. Onun kazandığını hissetmesine izin verirken gülümsemem genişler. Takımını yenip ondan daha fazla pas yardası elde ederken, onun elde edebileceğ en fazla şey budur.

"Kararını ver," der hakem ve madeni parayı havaya atar. Rakip takım olarak, Kerian yazı tura atışını yapar.

"Tura," der ve bunu söylerken bana dik dik bakar.

Madeni para çimlere düşer ve üçümüz ona bakarız. "Yazı," der hakem ve ben küfür ederim. Kerian'ın sırtışı ruhumu rahatsız eder. "Top Meridian'da. İyi şanslar beyler."

"Evet, ihtiyacı olacak," der Kerian, bana parmak silahı çekerek geriye doğru koşarken. Boğazımdan çıkan kahkahayı tutamıyorum.

Kerian'ın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Bu sezon onlarla oynadığımız ilk maçtan sonra, çok sıkı antrenman yapmış ve bizim maç kasetlerimizi defalarca izlemiş olmalılar. Kerian, onların ilk hücumunda bir touchdown yaptı ve bizim sideline'a koşarken bana kendini beğenmiş bir bakış attı. Onu bu kadar sevmeseydim ve pasörün üzerine sert girip oyundan atılmaktan korkmasaydım, onu ayağından çelerdim.

Bir sonraki hücumda bir touchdown yaptık, ama Meridian bunu geçip bir touchdown ve bir field goal daha yaptı. Savunmamız zar zor ayak uydurabiliyor.

Ve her zamanki gibi, Kerian çok formda. Cepte koşuşturuyor, sack'leri atlatıyor, gerektiğinde koşuyor ve sahayı okuyor.

Onunla gurur duyuyorum ama aynı zamanda bu kadar iyi oynamasından nefret ediyorum.

"Lanet olsun," diyor koç, Meridian maçın son çeyreğinde bir başka first down elde edince oyun kitabını yere atıyor. Saatte yedi dakika kaldı. Durum bizim için iyi görünmüyor. "Bu Meridian pislikleri kazanırsa, hepiniz şafaktan gün batımına kadar intihar koşusu yapacaksınız!"

Neyse ki, Russ sezonun ilk top çalmasını yapar ve tackleden önce otuz yard çizgisine kadar koşar.

"İşte ben de bunu diyordum!" diye bağıriyorum ve takım arkadaşlarımla birlikte Russ'ın üzerine atlıyoruz.

"Erkek arkadaşın bana kızacak," diye bağıriyor, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

Kıkırdayarak sahaya girerim ve Russ'ın bize kazandırdığı pozisyonu iyi değerlendiririm. Otuz yarda hiçbir şey değildir. Kısa paslar veya koşu rotaları bizi touchdown yapmaya yetecek kadar yaklaştırır. Sadece topu hareket ettirmeye devam etmem ve sack'lenmemem gerekir.

Terli ellerimi pantolonumun önündeki havluyla silerim ve merkezin arkasında sıraya girerim. "Yetmiş iki Batı. Yetmiş iki Batı. Hazır olun."

Top atılır ve hemen blitz yapılır. Küfrederek geri çekilir ve çimlere düşmeden önce topu atarım. Tight end'im topu parmak uçlarıyla yakalar ve ilk down'ı alırız. Touchdown için yirmi yard kaldı.

Yine, merkezimin arkasında sıraya girip oyunu başlatıyorum. Chuck topu atıyor ve ben cepte hareket ederek bir açıklık arıyorum. Tight end'imın açık olduğunu görüyorum. Ona pas atıyorum ve bu sefer hiç zorlanmadan topu yakaladığını izliyorum. Sanki ona özel olarak teslim edilmiş gibi, açık ellerine düşen güzel bir pas. Bir Meridian oyuncusu onu yere indirmeye çalışıyor ama bunun hiçbir önemi yok. İlk ve gol durumundayız. Hedefe çok yaklaştık.

Sonrasında olanlar neredeyse ağır çekimde gerçekleşir. Yakalamayı kutlamak için ellerimi kaldırırım, ama gözümün ucunda bir hareket dikkatimi çeker. Sadece nefes almaya vaktim olur, sonra bir kask benimkine çarpar ve beni çimlere yuvarlar.

Yere düşmeden önce karanlık beni sarar.

Bölüm
Otuz Yedi

KERIAN

HAREKET ETMİYOR.

Kenarda durduğum yerden bunu görebiliyorum. Easton bana çarptığında

Easton ona çarptığında çarpışmanın etkisini *hissettim*. Lanet olası geç vuruş.

Kalkıp Easton'ı *öldürmeliyim*, ama yapamıyorum. Yapamıyorum, çünkü *Zander hareket etmiyor*.

Sırt üstü yatıyor ve takımı etrafını sarıyor... ve öfkeli bağırışların aynı adamlardan geldiğini anlamam bir saniye sürüyor, onları kenara itip, yerde yatan adamın yanına dizlerimin üzerine çöküyorum. Onun yanındaki çimlere ulaşana kadar, ayağa kalkıp sahayı koşarak geçtiğimi fark etmemiştim bile.

"Zander?" Adını yumuşak bir sesle söylüyorum, kaskımı çıkarıp alnımı onun alnına dayayıp fısıldıyorum, "Siktir, bebeğim? İyi misin?"

"Onu bırak Slade, o..."

"Bana dokunursan, lanet kolunu kırarım." Beni oradan uzaklaştırmayı düşünen takım arkadaşlarına dişlerimi gıcırdatarak bağırıyorum. Ama altımda küçük bir hareket hissedip Zander inleyince, sözlerimdeki öfke yok oluyor.

"Koç, ona bir daha böyle konuşursan kışını tekmeler." Sesi zayıf, tonu sersemlemiş... ama gözleri yavaşça açılır ve bana gülümsemeye çalışır.

Yüzünde beliren acı ifadesi, düşündüğüm kadar sert bir darbe aldığını gösteriyor.

Umarım beyin sarsıntısı değildir.

Kırk olup olmadığını bilmiyorum.

Bunun önemsiz bir şey mi, yoksa draft edilme şansını mahvedecek bir şey mi olduğunu bilmiyorum.

Sadece Easton'ı ona bu kadar sert vurduğu için *öldürmek* istediğimi biliyorum.

Gözlerimi Zander'ın yüzünden ayırmak neredeyse imkansız, ama yeterince uzun süre ayırıp yukarı bakıyorum... ve o pisliğin *gülümsediğini* görüyorum. Easton sanki Noel erken gelmiş gibi görünüyor ve bileğimde parmakların hafif bir dokunuşunu hissedene kadar hareket ettiğimin farkında değilim.

Zander'ın eline bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Ben iyiyim." diye mırıldanıyor, ama sesi o kadar sersemlemiş ki, *iyi olmadığını* anlıyorum. Easton'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, başından beri *planı* buydu. Ona zarar vermek istemişti.

O pislik kendi ölüm fermanını imzalamış sayılır.

Zander yavaşça gözlerini açıp bana baktığında onun yanında kalıyorum ve oturmaya çalıştığında yüzünde beliren küçük bir acı ifadesi, cesur bir yüzün arkasında daha fazlasını sakladığını gösteriyor.

"Slade, geri dönmelisin..."

Gözlerimi kısarak koçuma döndüm ve ifadesinin endişeden korkuya, sonra da aşağıya bakıp parmaklarımın Zander'ın parmaklarıyla birbirine kenetlendiğini görünce anlayışa dönüştüğünü gördüm. Birlikte olduğumuzu fark ederse nasıl tepki vereceğini pek umursamamıştım, ama başını eğip kaşlarını çatı.

"Onunla kalacağım."

"Ben iyiyim, bebeğim. Gerçekten." Bunu söylerken bile, Zander'ın parmakları benimkilerle kavuşuyor, sanki vücudu itiraz etmek istiyormuş gibi.

"Doktora görünmesi lazım. Üstünü değiştirdikten sonra onu takip edebilirsin, evlat

." *Onu takip et.*

Bana siktir git ya da beni rahat bırak demiyor.

Bana sadece duş alıp kıyafetlerimi çıkarmamı söylüyor.

Gözlerim yine etrafımıza, bize bakan tüm gözlere kayıyor.

Easton'ın kendini beğenmiş sırtışına.

Ve koçun haklı olduğunu anlıyorum. Zander'la gitmeden önce yapmam gereken bir şey *var*.

Özellikle de onu arabama bindirip hastaneye kendim götürmeme izin vermeyeceklerini hissettiğim için.

"Tamam." Bir kez başımı sallıyorum, Zander'ın parmaklarını tekrar sıkıyorum. "Haklısın.

Üzgünüm, Koç."

Neyse ki bu olay maçın sonlarına doğru oldu, böylece onu sedyeyle götürüp muayene ederken ben de formaliteleri yerine getirmek zorunda kalmayacağım.

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyor Zander, elimi bir kez daha sıkıyor. "Sadece..." Gülümserken yüzünü buruşturuyor, sanki bu hareket ona acı veriyor gibi. "Kazanırsan övünme. Adil olmaz."

Çenemi sıkıyorum, çünkü ayağa kalkıp sahadaki yerime dönmek zorundayım, sanki kalbimi lanet olası çimlerin üzerinde bırakıp lanet olası sporcu antrenörünün gelmesini beklemiyormuşum gibi.

Sonunda, kimin kazandığı *umurumda değil*. Tek umurumda olan, yanından geçerken Easton'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifade ve sanki övgüye değer bir şey yapmış gibi sahayı süzen bakışı.

Maçın bitmesi için geçen dakikalar saatler gibi geliyor ve ilk kez kazandığımızı *umursamıyorum*. Koçuma gidip onu nereye gönderdiklerini sorduğumda, Zander çoktan gitmiş. Beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmak için onu taramaya göndermek istemişler. İlk içgüdüm onu takip etmek, ama muhtemelen büyük bir makinenin içindeki bir odaya geri döneceğini ve içgüdüsel olarak ve sinirlerinden dolayı hemşirelerle flört edeceğini biliyorum.

Ve bunu yapmaya niyetliyim, gerçekten. Ama önce bir şeyi görmem gerekiyor. Çünkü Easton hakkında şüphelerim olsa da, beni rahatsız eden bir şey var. Maç bittiğinde başını sallama şekli, sanki birine bir şey işaret ediyormuş gibi.

Zander'a bir mesaj atıyorum ve muayene bittiğinde bana haber vereceğini söylüyor. Hemen yanına gitmek *istiyorum*, ama doktorla işi bitene kadar beklemem konusunda ısrar ediyor.

Bu, yapmam gereken şeyi biraz kolaylaştırıyor, çünkü ona *vuran* piç, telefonuna "*Geri döndüğümde buluşabiliriz*" diye cevap verirken sırıtıyor.

Kendini *beğenmiş* gibi konuşuyor.

Okula geri dönerken Easton'ı gözümün önünden ayırmadım... ve fırsatını bulur bulmaz ayrıldığını gördüm. Omuzlarının duruşu ve telefonuna bakışları, hayal görmediğimi *gösteriyor*.

Ve içgüdülerim asla yanılmaz.

O yakındaki bir restorana girerken sessizce onu takip ediyorum ve arkasındaki masayı kapmak çok kolay oluyor.

Orada yalnız oturmadığını fark etmek daha da kolay.

"Siktir, düşündüğümde daha iyi işe yaradı. Slade'in yüzünü *gördün* mü?" Easton kendini beğenmiş bir sesle konuşuyor ve çenem sıkışıyor. Kendime, halka açık bir yerde olduğumu ve şu anda yapmak istediğim şeyi yapamayacağımı hatırlatmam gerekiyor. Zander'ı kontrol etmek için hastaneye gitmem gerektiği için yapamam.

"Evet, şey... Onu yeterince sert vurmadın bence, pislik. Ayağa kalkıp *yürüdü*. Onu mahvetmen gerekiyordu, ona sevgi dolu bir tokat atman değil."

İkinci sesin kim olduğunu anlamaya çalışırken, Easton benim yerime bunu ben yapıyor.

"Hadi ama Justin. Sert bir vuruştun. Ben anlaşmamızı yerine getirdim."

Anlaşma.

Justin... Justin, tüm bunları başlatan pislikti.

Zander'ın kızıyla yatıp onu sahadan karşıya geçip beni öpmesi için kışkırtan pislik. Başka bir dünyada, ona sırtını sıvazlayıp, onun yaptığı hatanın başıma gelen en iyi şey olduğunu söyledim.

Başka bir dünyada, ona ikinci bir bakış bile atmazdım.

Başka bir dünyada, *o* kadar da batırmazdı. Çünkü ikisinin konuşmalarından anlaşıldığı kadarıyla... Bunu bir süredir planlıyorlardı, ikimizi de incitmek *istediler*. Easton'ı anlayabiliyordum, o pislik tanıştığımız andan itibaren benimle bir sorunu vardı.

Ama Justin'in neden Zander'la uğraşmak istediğini anlamıyorum.

Aslında pek de önemli değil. Sonuçta ikisi de boku yediler ve bunun farkında değiller. Bir yanım, arabalarının yanında bekleyip *bu gece* bunun bedelini ödemelerini sağlamak istiyor. Zander'a gitmem gerekmeseydi, bunu planlamam gerekmeseydi, bunu yapardım.

Sanırım aşık olmak beni gerçekten daha iyi bir insan yaptı, çünkü eski ben masanın etrafından dolaşıp, bana ait bir şeye dokundukları için o orospu çocuklarının gözlerini oyup çıkarırdı.

O iyi. Eğer beyin sarsıntısı varsa, o kadar hafif ki hiçbir şey görünmüyor. Kırık yok, kaburgalarındaki çürükler ve ayak bileğindeki burkulma bir hafta geçmeden çoktan geçmeye başladı. Neyi hedeflediklerini *görebiliyorum* —düşük vuruş, Easton'ın onu yere indirirken vücudunu bükme şekli.

Bir şeyi kırmaya çalışıyordu.

Gerçekten Zander'ın kariyerini bitirmeye çalışıyordu — bacağını veya kolunu mahvetmeye çalışıyordu, böylece fizik tedavi gördüğü için draft sırasında gözden kaçacaktı.

Bu düşünce, Zander'ın iyileşene kadar çantalarını toplayıp benim daireme gelmesini ısrar etsem de, zihnimin arkasında kara bir bulut gibi dolanıp duruyor. İlk başta gülüyor, ama oda arkadaşı yurda tek başına kalmaktan memnun görünüyor, ancak Zandy'nin durumunu bize haber vermemizi istiyor.

Zander'ı yatağıma yatırıp yüzündeki koyu saçlarını tararken tek düşünebildiğim, Easton ve Justin'in bu işten paçayı sıyrabilecekleri bir dünya olmadığı.

Açıkçası, işleri çok kolaylaştırıyorlar. Easton'ı Justin'i araması için ikna etmek için karmaşık bir plan yapmam gerekeceğini düşünüyordum, böylece ikisini de yakalayabilecektim... ama o pisliğin telefonla konuştuğunu duydum, maçtan bir hafta sonra birlikte içmeye çıkmak için plan yapıyordu.

Dikkatli davranıyorum, telefonumu dairemde bırakıyorum ve Zander'ı yatağımda uyuyor. Çıkmak üzereyken Asher'ın sesi beni hazırlıksız yakalıyor. Onu mutfakta *görmemişt*im bile.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Bakışlarım oda arkadaşına kayıyor. Bu konuda bir şey söyleyecek olursa onu bu geceki listeme eklemeye hazırım, ama ifadesinde... yumuşaklık var.

Biraz hüzünlü.

"Evet.

Seviyorum."

Asher beni bir kez süzdü, gözleri elimdeki anahtarlara düştü, sonra tekrar yüzüme yükseldi.

"Dışarıda dikkatli ol. Belki benim arabamı al... daha az dikkat çeker. Ve arabamı sokağına park ettim, kimse fark etmez."

Ne yapacağımı *biliyor* mu? Yüzümden mi anlaşılıyor? Hiç giymediğim büyük beden kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giydiğim için mi? Belki de omzuma astığım siyah çanta yüzündendir. Bilmiyorum.

Umurumda değil.

Sadece bu iki pisliğin nerede buluşacağını biliyorum ve onları hazırlıksız yakalamak istiyorum. Asher bana anahtarlarını attığında onları alıyorum ve yine merak ediyorum...

Daha önce annemi tehdit ederkenki ifadesini düşünüyorum... Asher'ın da benim kadar berbat bir yanı var mı?

Bu, daha sonra düşünülmesi gereken bir şey. Şimdilik, anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakıp dışarı çıkıyorum.

Şansıma, seçtikleri köhne bar birkaç kasaba ötede ve sefil bir bölgedeydi — belki de küçük komplocular gibi birlikte görülmek istememişlerdir. Sebep ne olursa olsun, bu, park yerinde onların çıkmasını beklerken tanıdığım kimseye rastlamamalıyım anlamına geliyor.

Birkaç saat geçiyor ve kapıdan çıktıklarında sendeleyerek, biradan kafaları güzel bir halde, park ettikleri yerin arkasına doğru tökezleyerek yürüyorlar. Muhtemelen dikkat çekmemeye çalışıyorlardı, ama bu da onları karanlık bir sokağa çekmeme gerek olmadığı anlamına geliyor. Gördüğüm kadarıyla, hiçbir yerde kamera yok, bu da daha da iyi. Olsa bile, giydiğim siyah Halloween maskesini gizlemek için koyu renkli ceketimin kapüşonunu takmış durumdayım. Boş bir binaya bakacak şekilde park etmişler, arkamızda kimse yok, kimsenin benim yapacağım şeyi görmesi için bir neden yok.

Sadece dikkatli olmam

gerekiyor. Hızlı.

Hızlı bir saldırı.

Arabadan inerken sessizim ve onların fısıldadıklarını duyabiliyorum.

"Belki de bir dahaki sefere onu köşeye sıkıştırmalıyız. Dizine beyzbol sopasıyla vurursan, kırılabilir." Bu Easton, sanki hiç içki içemiyormuş gibi geveliyor. Bu da, homurdanan ve cevap veren sesin Justin olduğu anlamına geliyor.

"Ya da kolunu, böylece bir daha hiçbir şeyi yakalayamaz. Sonra ben..."

Arkalarından yaklaştığımda hiçbir şey söylemiyorum, ama elimdeki eski antrenman kaskı Justin'in kafasının arkasına iniyor ve o anında yere düşüyor. Easton dönmeye başlıyor, ben de kaskı bırakıp uzanıyorum ve kolunu arkasına doğru çekip hareket edemeyecek kadar sertçe büküyorum.

"N-ne... ne istiyorsun lan?" Kafasını çevirip beni göremez ve ona, erkek arkadaşımı mahvedebileceğini *düşündüğü* için onu mahvetmeye geldiğimi kulağına fısıldamak istesem de, dikkatli olmam gerektiğini biliyorum.

Şu anda futbol kariyerimi mahvedersem, Zander'ın beni asla affetmeyeceğini biliyorum.

Bu yüzden kolunu yukarı doğru sertçe çekiyorum ve kolunun kırıldığına dair yüksek bir *ses* duyuyorum. Boğazından çıkan çığlık, fazla zamanım olmadığını gösteriyor, bu yüzden kolumu boynuna doluyorum ve sertçe sıkıyorum.

Saniyeler içinde gevşiyor ve onu dikkatsizce yere atıyorum. Gözlerini tekrar açtığında, eldivenli ellerimi yumruk yapıyorum ve ilk yumruk çenesine isabet ediyor.

Göğsünden çıkan acı dolu ses yeterli değil — bu, Zander'ın çıkardığı sesin *yankısı* ve yeterli değil.

Asla yeterli olmayacak.

Üç yumruk yetmez. Altı yumruk yetmez.

Ve o anda Easton'ı öldürmenin benim için ne kadar *kolay* olacağını anlıyorum. Ellerimi boğazına dolayıp onu boğarak öldürmeyi ne kadar *istediğimi*.

Ama...

Justin onun yanında inliyor ve ben düşük bir homurtu çıkarıyorum. Elim bir kez daha Easton'ın yüzüne iniyor ve o bayılırken burnundan fışkıran kanın tatmin edici sıçraması yeterli olmalı.

Kırık kol.

Kırık yüz.

Justin bana bakarken, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yalvarırcasına bana bakar. Bana bakışından, kim olduğumu bilmediği belli.

İyi.

“Cüzdanım cebimde. Ben... araba anahtarlarımı alabilirsin. Sen —” Onun yalvarışlarını dinlemeye bile tenezzül etmiyorum. Dikkatlice nişan alıp dizine bir tekme atıyorum, o kadar sert ki dizinin normalde olmaması gereken bir şekilde büküldüğünü görebiliyorum. Çatlama sesi içimi sevinçle dolduruyor ve nişan alıp bir tekme daha atıyorum, bu sefer o kadar sert ki, çarpmanın etkisi uyluklarımdan yan tarafıma kadar yayılıyor.

Boğazından çıkan ses, yakalanmak istemiyorsam gitmem gerektiğini söylüyor. Kusuyor, vücudu acı ve mide bulantısından titriyor.

Yeterli değil.

Asla yeterli olmayacaktı.

İyice emin olmak için harap olmuş uzvuna bir kez daha sertçe basıyorum, sonra Easton'ın yerde yatan vücudunun üzerinden atlayıp kaçıyorum. Koşarken başımı eğip maskeyi çıkarıyorum, yüzümü yere dönük tutarak herhangi bir kamera olup olmadığına bakarken maskeyi cebime tıktırıyorum.

Asher'ın arabasına atlayıp eve doğru yola çıkarken uzaktan siren sesleri geliyor.

Geri dönüşte dikkatliyim, hız sınırına uyuyorum ve trafik ışığı olmayan arka sokaklardan gidiyorum. Bir yanım, Justin ve Easton'ın *benim* tarafımdan dövüldüklerini itiraf etmek için fazla gururlu olduklarından emin. Bunun bir önemi yok, beni tanımadıklarından eminim. Ama bu, dikkatli olmayacağım anlamına gelmez.

Yine de, Asher'ın arabasını birkaç blok ötede park ediyorum, kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıp eldivenler, maske ve kask ile birlikte siyah sırt çantasına koyuyorum. Arabadan inip apartmana dönüyorum — kıyafetleri yarın ona söyleyeceğim. Ya o benim için atar ya da ben kendim atarım.

İçeri girdiğimde ortalık sessiz ve gözlerim Asher'ın kapısına kayıyor. Kapı sıkıca kapalı.

Dışarıda ne yapacağımı bilseydi, muhtemelen geri döndüğümde nasıl bir ruh hali içinde olacağımı da bilirdi.

Sessizce odama giriyorum ve Zander hala yatağымda, sanki son birkaç saati onu incitmeyi düşünen birinden intikam almakla geçirmemişim gibi uyuyor.

Onların her şeyi mahvettikleri ve onun şimdiden kendini daha iyi hissettiği önemli değil. Önemli olan, benim olan şeye dokunabileceklerini düşünmeleri.

Bu asla olmayacak.

Eğer benim istediğim gibi olsaydı, yatağa girip Zander'ı ters çevirir, parmaklarımla onu açar, sonra çığlık atana kadar onu sikerdim.

Ama...

Hala iyileşme sürecinde. Bir sonraki maça kadar hafif antrenman yapmasına izin veriyorlar, bu da demek oluyor ki, içimde biriken enerjiyi boşaltmak için onu duvara yapıştırıp becermemeliyim.

Bu yüzden biraz daha az... sert bir şeyle yetinmek zorunda kalacağım.

Şimdilik.

Yorganın altına girip, uyanmadan önce basketbol şortunu aşağı indiriyorum ve odada olduğumu fark ettiğinde, dudaklarım çoktan onun sikini sarmış ve ağzımda sertleşmeye başlamış durumda.

O inliyor, parmakları çarşafı tutmaya çalışıyor ve altına dalarak saçlarımı okşuyor. Saçlarımı çekmesi boğazımdan düşük bir homurtu çıkmasına neden oluyor ve onu arkama alıp yutuyorum.

"Siktir... Kerian. Beni bütün olarak yutmaya mı çalışıyorsun?" Soruyu nefes nefese sorar, ama hiçbir fikri yoktur. Ateşler içindeymişim gibi hissediyorum—daha önce ona dokunduğu için otoparkta o adamı mahvettim, ama bu...

Bu farklıydı.

Onun için kendimi tehlikeye attım. Tehlikeli olduğunu biliyorum.

Ve *umurumda değil*. Zander Braithe için tüm dünyayı yakardım ve ona zarar verebileceklerini düşünen iki pislikle başlamak zorunda kalsaydım, onlar çığlık atarken bedenlerinin üzerinde marshmallow kızartırdım.

Bu düşünce beni tekrar homurdanmaya itti ve Zander'ın kalçaları yukarı doğru kıvrılıp ağzıma girdi.

"En azından... mmmfuck, Kerian." Elimi kaldırıp avucumda testislerini yuvarladığımda, sözleri iniltiyle kesildi. Diğer elim yukarı kayarak, *hala* kafamı karıştıran tüm duyguların cevabını bulabilecekmişim gibi çıplak göğsünde gezindi, kalçalarının çukurunda ve sert karın kaslarında.

Burnum pelvisine değene ve boğazım daralana kadar onu ağzıma alıyorum, bu da beni tekrar yutmaya ya da öğürmeye zorluyor. Tadı güzel - sabun gibi temiz ve dev yorganımın altında kaldığı için biraz tuzlu. O kıvrınana kadar, parmakları saçlarımda acı verici bir şekilde düğümlenene ve bacakları yukarı kalkıp beni daha yakına çekebilecekmiş gibi omuzlarımla üzerine atana kadar onu emiyorum.

Vücudum, boşalmak için ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissederek titreyene kadar onu emiyorum... ve tuzlu sperminin ilk damlası dilime değdiğinde inliyorum. "Kerian, oh... oh *lanet olsun*, bebeğim. Bu konuda çok iyisin. Ben istedim...

mmm... oh, *durma*."

Yanaklarım çökmüş ve dilim onun orgazmıyla kaplanana ve duyularım onun tadından sersemleyene kadar onun sikini emiyorum. Ağzımı çekip, son bir damla spermin karnına dökülmesini izliyorum... ve sonra

kalçalarına biniyorum ve ağızımdan avucuma dökülen sıvıyı kendimi tatmin etmek için kullanıyorum.

"Oh, *lanet olsun.*" Zander'ın uykulu ifadesi saf ateş, saf şehvete dönüşüyor... ve sırtım kavislenip vücudum gerilmeden bir saniye önce, patlayıp avucuma, beline dökülene kadar onun spermleriyle kendimi mastürbasyon yaparken beni izliyor... onu işaretliyor.

Onu *benim* yapıyorum.

"*Siktir.*" Tekrar fısıldıyor ve sonra elimi kaldırıp parmaklarımdan ikimizin tadını yaladığımda sikini seğiriyor. Beni öne doğru çektiğinde dokunuşu açgözlü, dilini ağızıma daldırıp ikimizin tadını alabilmek için daha da açgözlü.

Onu sertçe öpüyorum, onu yalarken, o sıcaklıkta itirafımı yazabilir miyim diye merak ediyorum - *Senin için iki erkeği mahvettim, Zander. Yaptım ve yine yapardım* - Dilimle ağızının tavanına yazabilirdim ve o benim sırrımı sakladığını asla bilmezdi.

Nefesim kesilene, neredeyse başım dönene kadar öpüşüyoruz, sonra yanındaki yastığa yığılıyorum, parmaklarımı onun karnında yaptığım dağınıklığın üzerinde boş boş gezdiriyorum.

"Şimdi bir duş daha almam gerekecek," diyor, sesi uykudan ve arzudan boğuk, ben de saçlarımdan arasından ona bakıyorum.

"Şikayet mi ediyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden "Hayır" diyor. Zander bir an durup, sanki orada bir şey görebilecekmiş gibi yüzümü inceliyor. "İyi misin, Kerian?"

Senin için geleceğimi tehlikeye attım.

"Evet, iyiyim Dimples. Sadece... mmm..." Parmaklarımı bir kez daha belindeki dağınıklığın içinden geçirip dudaklarına sürüyorum. "Dokunulmayacak kadar güzel görünüyordun."

En azından bir dereceye kadar yalan söylediğimi bildiğini düşünüyorum. Ama sanırım beni yeterince iyi tanımaya başladı ve şimdi ona yalan söylüyorsam, bunun iyi bir nedeni olduğunu biliyor. Kalkıp onu öptüğümde, o da beni öper.

"Mmm... Eminim sonunda bana söyleyeceksin." Öpüşmeyi bitirdiğimde fısıldadı, sonra beni kendine çekti ve ikimiz de tekrar geriye düştük.

"Duş alman gerektiğini düşündüm," diye boynuna mırıldanıyorum ve gülüşünü hissediyorum.

"Önümüzdeki üç gün için motivasyonumu sikimden emdin, Slade. Duşumu sonra alırım."

"İyi. Bir sonraki maımızdan önce sana oral seks yapmamı hatırlat." O tekrar güldüğünde, onun tenine karşı sırtıyorum.

"Yine de kıcını tekmelerim." Zander'ın kolları beni sararken, ben onun omzunu ısırıyorum ve o kıvranıyor.

"Tabii, Braithe. Hayal kurmaya devam et."

Beni bir öpücük için kendine çektiğinde, bunun *iyi* olduğunu anlıyorum. *Bizim iyi olduğumuzu.* Zander'ın artık içimdeki tüm karanlık yerleri, tüm kırılmaları ve hırınlıkları, karışıklıkları ve gölgeleri ve kusurları gördüğünü... ve yine de beni sevdiğini.

Beni bu yüzden seviyor.

Ve ben, hayatımın geri kalanında bu sevgiyi korumak için *her* şeyi yapacağım.

Epilog

ZANDER

İki yıl sonra...

Kalabalığın sesi kulakları sağır ediyor, hem benim hem de Kerian'ın adını haykırıyorlar. Adlarımız tire ile birleştirildiği için kimi alkışladıklarını kim bilir. Hangimizin adının haykırıldığını bilmemek onu rahatsız ediyor, ama ikimizin de kabul görmesinden gizlice hoşlandığını biliyorum.

NFL'de yeni başlayan çeyrek oyunculara sıkça rastlanır, ama sıra dışı *olan*, başlangıç çeyrek oyuncularının birbirleriyle evli olmalarıdır.

Mezun olduktan kısa bir süre sonra Kerian evlenme teklif etti ve iki ay sonra evlendik. Bu, olabilecek en kısa sürede gerçekleşti. O, her şeyin mükemmel olmasını isteyen ve istediği çiçekler ya da benim beğendiğim mekan yoksa bana sızlanan lanet bir damat canavarıydı.

Dürüst olmak gerekirse, benim için ayırdığı hafta sonu bizim istediğimiz binayı onların rezerve ettiğini öğrendiğinde, o çifti randevularından vazgeçirmeye çalıştığını düşünüyorum. Bir dakika önce mekan sahibi bana önümüzdeki üç ay için tüm rezervasyonların dolduğunu söylüyordu, ama ertesi gün — Kerian'ın şüpheli bir şekilde bütün gün ortadan kaybolmasının ardından — o günün boşaldığını ve hemen rezervasyon yapabileceğimizi söyleyen bir telefon aldık.

Gerçekten çok güzel bir tören oldu, Kerian kendini aştı. Hazırlıklarla hiçbir ilğim yoktu. Sadece oraya gittim. Tüm planları, konuk listesini ve yemek menüsünü o hazırladı. Çift olarak yaptığımız tek şey pasta tadımıydı. Şikayet ettiğimden değil. Düğünler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve Kerian çılına döndüğünde ona engel olmak istemedim. Onu seviyorum, ama o tam bir terörist.

Ama bana aldığı iç çamaşırlarını giyip ona modellik yaptığımda sakinleşti. O anda tüm dikkatini bana verdi.

Sanırım Kerian, sürprizlerle karşılaşmamak için her şeyi kontrol etmek istedi. Mesela, konuk listesindeki ebeveynleri gibi.

Kerian, Asher'ın annesini nasıl korkuttuğunu anlattı. Asher bana psikopat tipli biri gibi gelmemişti, ama işte buradayız. Annesi haftalarca onu aramaya devam etmiş. Kerian, annesinin telefonunu bombardımana tutmasını engellemek için ona uzaklaştırma emri çıkarmakla tehdit etmek zorunda kalmış. O günden beri ailesinden haber almamış.

Annem ikimizin de en ön sıradaydı ve yeminlerimizi okurken gözlerini mendille sildi. Kerian'ın gözleri, damadın annesi olarak her iki tarafta da oturamadığı için özür dilediğinde yumuşadı.

Resepsiyonda Kerian'ın yüzünü ellerinin arasına alarak ona "Yeni bir oğlum oldu" dedi. "İkiniz için çok mutluyum. Kerian, istersen bana anne diyebilirsin. İstemiyorsan, Beth de olur."

O anda ona anne demek için çok duygulanmıştı ama son iki yılda birkaç kez ağzından kaçırdı ve her seferinde annemin gözleri yumuşadı.

Annem ve Colson'ın hemen yanında babamın bir fotoğrafı vardı. Onun gülümseyen yüzüne bakınca, benim için mutlu olduğunu söylüyormuş gibi hissettim. Bence Kerian'ı severdi.

Luca, en sevimli Luca tarzında birbirine uyan kravatlarıyla eşiyile birlikte geldiğinde şok oldum. Davetiyeyi kabul ederken bana bir isim vermedi ve birini getireceğini söyledi, bu yüzden koluna takıldığı için şaşırdım, ama Luca o kadar mutlu görünüyordu ki - gözleri parlıyordu ve gülümsemesi genişti - ona bir şey söylemedim.

Onu kenara çekip, bunun nasıl olduğunu ve benim nasıl kaçırdığımı sordum. "Uzun hikaye," dedi, yanakları pembe ama gözleri berraktı. "Biraz senin hatan." Kerian, onu düğün töreninde terk ettiğim için çıldırmaya başlamadan önce, ondan hikayeyi öğrenemedim.

Becca da düğüne geldi. Kerian bunun için bana kızmaya çalıştı ama umursamadım. O ve ben partiden beri iyi arkadaş olduk, LGBTQ dünyasındaki deneyimsizliğimiz sayesinde birbirimize bağlandık.

Kerian'ın pek arkadaşı olmadığı için yanında çok fazla insan yoktu, ama bu önemli değildi. Asher gururla oturmuş, sanki benim en büyük hayranımmış gibi, tabii benim dışımda, erkek arkadaşına gülümsüyordu. Kerian onun sağdııcı olacağını söylemişti, ama törenimiz küçük ve samimi olduğu için düğün partisi yapmadık.

Asher'ın Russ'a sürekli bakış attığını ve gözlerinin biraz tehlikeli bir şekilde parladığını fark etmedim değil. Russ'ın psikopat Asher'ı neyle kızdırdığını bilmiyorum, ama en iyi arkadaşıma ona dikkat etmesini söyledim. Russ sadece sırıttı. "Ben 1,95 boyunda, 100 kilo ağırlığındayım. *O ise 1,70 boyunda, ıslak ıslak 73 kilo ağırlığında.* Sanırım ben iyiyim."

Omuz silktim, ama Asher dikkat edilmesi gereken insanlardan biri.

Evlendiğimiz zaman iyi oldu, böylece draft edildiğimizde formalarımızın arkasında aynı soyadını taşıyabildik.

Kerian, ben New York Stallions'a birinci sıradan seçilirken, o ikinci sıradan Buffalo Cavaliers'a seçilince çok sinirlendi. Meridian sezonu Evergreen'den daha iyi bir skorla bitirmiş olsa da, Kerian'dan sadece beş ve yedi yard farkla daha iyi pas ve koşu yardımları elde ettim. Başa baş gidiyorduk, bu yüzden kimin birinci olacağı belirsizdi.

Ama bunun önemi yoktu. O hala çok rekabetçi. Kerian, draft edildikten sonra bir hafta boyunca bana oral seks yapmadı. Ben de tüm engelleri kaldırıp, iki stadyumumuzun tam ortasında bulunan dairemizde, ilk randevumuzda bana aldığı kırmızı iç çamaşırlarını giyip dolaşmak zorunda kaldım. O gece kıcımlı mahvetti, tüm öfkesini benim deliğimde çıkardı.

Ben şikayet etmedim.

Colson ve annemi arayıp, o gün dairemize ziyarete gelmemeleri için kendimizi iyi hissetmediğimizi söylemek zorunda kaldım. İlk maaşımı aldıktan sonra, ikisini de Virginia'dan New York'a taşındım ve aynı binada ayrı daireler satın aldım.

Onların bu kadar yakın olması hem iyi hem de kötü bir şey. Kerian ve ben onların ziyaret etmesini seviyoruz, özellikle de annem bizim için yemek pişirdiğinde, ama Kerian içimdeyken takılmak istediklerinde pek eğlenceli olmuyor. Bu gerçekten havayı bozuyor.

Zihnim geçmişe çok fazla dalmadan önce, kicker'ım Brett Moone omzuma çarptı. "Görünüşe göre kocan ilk topu aldığımız için mutlu değil."

Jumbotron'a bakıyorum ve Kerian'ı ellerini forması önünde tutarken görüyorum, kaşlarının arasındaki çizgi bana onun gerçekten memnun olmadığını gösteriyor. Moone ve benim burada, New York'ta aynı takımda oynamamız tamamen şans eseri oldu.

O onuncu turda seçilmişti ve profesyonellerde bir kez daha benim için gol attı.

Evergreen'in yedek kicker'ından iyidir.

Zaten Justin seçilemezdi. Meridian ile oynadığımız son maçta ben sakatlandıktan bir hafta sonra saldırıya uğradı. Beni geç tackle ile vuran pislikle birlikte oradaydı. Her kim yaptıysa, onları iyice mahvetti — Easton'ın kolu o kadar kötü kırıldı ki hareket kabiliyeti azaldı ve Justin'in bacağı neredeyse üç yerinden parçalandı.

Belki dıştan bakıldığında iyileşmiş olabilirlerdi, ama fizik tedavi onları eski hallerine asla döndüremezdi.

Harika.

Hiç itiraf etmedi ama Kerian'ın onların yaralanmalarıyla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Teknik olarak rakip olduğumuz için Justin ve Easton'ın neden birlikte olduklarını hepimiz merak ettik ve Justin'ın Easton'a beni incitmek için öyle bir faul yapmasını sağladığı ortaya çıktı.

Polisler, onlar bulunduktan sonraki gün antrenmanda bizimle konuştu ve bir şey görüp duymuş muyuz diye sordu, ama hepimiz hayır dedik. Maçta aldığım darbe sonrası bana şüpheyle bakıldılar, ama başımdan yaralanmış ve baş dönmesi nedeniyle yere yığılmış olduğum için beni şüpheli listesinden çıkardılar. Kerian'ı sordular, ama ben ona tüm zaman boyunca benimle olduğunu ve Asher'ın evinde film izlediğimizi söyledim. Yalanıma Asher'ı da dahil ettiğim için gergindim, ama o da aynısını yapmış olmalı ki polis Kerian'ın mazereti doğrulandı dedi.

Aslında bana tuzağı Megan anlattı.

Kerian'ın dairesinde yaklaşık iki hafta geçirdikten sonra nihayet kampüse döndüğümde, Megan gözleri kızarmış bir şekilde odamın önünde beni bekliyordu.

Gözlerimi devirdim, arabası hakkında saçma sapan bir şey duyacağımı ya da Justin'ın yaralanması hakkında ağlayacağını düşündüm, ama söylediği şey beni şaşırttı.

"Ne?" diye sordum, odama topallayarak girerken.

O da arkamdan içeri girdi ve endişeli bir şekilde beni süzdü. "Çok üzgünüm, Zander."

İç geçirdim ve yatağa oturup ayakkabılarımı çıkardım. "Bunu konuştuk. Aldattığın umurumda değil. Ben..."

"Hayır," diye fısıldadı, önümde diz çökerek, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sana ne olduğunu biliyorum. Ve üzgünüm. Justin... o..." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Artık bitti. Bana sadece dün gece yaptıklarını anlattı. Yemin ederim, hala seninle uğraştığını bilmiyordum. Slade ile birlikte olduktan sonra, beni geri kazanmaya çalışmadığını anlayacağını düşünmüştüm. Neden yaptığını bilmiyorum. Ama buradan ayrıldığımda dekanın yanına gideceğim. Sadece..."

"Yok, merak etme," dedim ona. Dizi mahvolmuştu. Bu yeterince cezaydı. "Söylediğin için teşekkürler."

Justin ve Easton'ın peşine düşecek başka kimse yoktu, sadece kocam.

Kerian tam bir psikopat.

Ve onu hayatımdan daha çok seviyorum.

Moone'a sırtarak, "Bugün onları yenersek daha da sinirlenecek," dedim.

Maçı kazanamadık. Cavaliers bizi 30-12 yenerek dersimizi verdi. Tek bir touchdown bile yapamadık, Moone fazla mesai yaparak bize field goal kazandırdı, böylece skor tahtasında birkaç puanımız oldu. Benim oyunum kötü değildi, ama Kerian ve Cavaliers harika bir maç çıkardı. Her zamanki gibi formundaydı ve bu gece onun daha iyi bir quarterback olduğunu inkar edemezdim.

Sadece bu gece için. İkimiz de benim ondan çok daha iyi olduğumu biliyoruz.

Maçtan sonra, muhtemelen Braithe-Slade'lere birbirlerine karşı oynamak nasıl bir his olduğunu sormak isteyen, benden veya Kerian'dan bir açıklama almak için sabırsızlanan birkaç televizyon kanalı var. Ama önce, takımımızla sıraya girip el sıkışıyoruz ve Cavaliers'tan kendini beğenmiş tebrikler alıyoruz. İkimiz de New York takımları olduğumuz için, aramızda dostane bir rekabet var, ancak birbirimize karşı kötü hislerimiz yok.

Bu sefer kazansalar da, Stallions'ın New York'un en iyi takımı olduğunu biliyorlar.

Kerian'ın kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana yaklaştığını gördüğümde, ona kaşlarımı çatıp, elini sıkarken gözlerimi deviriyorum. Elimi sıkmak yerine, beni formamdan çekip, uzun ve sert bir şekilde öpüyor. Televizyonda olduğumuzu, maçın üç kanalda yayınlandığını biliyorum, ama ona karşı kendimi tutamıyorum.

Kerian ve ben tam bir döngü tamamladık. Tüm dünyanın gözü önünde, bir futbol sahasında öpüştük.

İkimizin de istediği buydu. Bu bizim hayalimizdi: profesyonel ligde oynamak. Ama zamanla, hayalim Kerian'ı da içerecek şekilde değişti. Onsuz hayatımın nasıl olacağını bilmiyorum ve bunu öğrenmek zorunda olmadığım için mutluyum. Kerian sonsuza kadar benim. Onu asla bırakmayacağım.

Tıpkı onun da beni asla bırakmayacağını bildiğim gibi.

Cidden, bu adam bir psikopat. Dünyadaki tüm para ve şöhret için bile beni bırakmaz.

Kerian öpücüğü kesip bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Bu gazetelere manşet olur."

Gülerek bir kez daha onu öperim. "İyi oyundu, bebeğim. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum." Beni kendine yaklaştırır ve kulağıma,

"Ve bu gece bana ne kadar sevdiğini göstereceksin. Sanırım mavi takım uygun." der

Geçen hafta sonu bana aldığı iç çamaşırı setiyle aynı renkteki mavi formayı işaret ediyor. Gözlerimi deviriyorum ama başımı sallıyorum.

Evet, mavi takım mükemmel olacak.

SON

Luca'nın hikayesini okuyup kiminle eşleştiğini görmek ister misiniz? Ön sipariş vermek için bağlantıya tıklayın!

<https://mybook.to/callbacklm>

Lee McCormick hakkında

Lee McCormick çok küçük yaşlardan beri yazıyor ve sonunda en sevdiği fikirlerini dünyaya sunma cesaretini buldu. İki harika çocuk ve üç muhteşem köpeğin ebeveyni olan McCormick, her zaman karanlık romantizm ve zamanı ve mantığı aşan aşka hayran olmuştur.

Romanları üzerinde çalışmakla meşgul olmadıkları zamanlarda, genellikle queer romantizm önerilerini incelerken veya video oyunu oynarken bulabilirsiniz. Lee'yi okuyucu grubu Lee McCormick's Lovelee Readers'da veya @authorleemccormick adresindeki sosyal medya hesaplarında bulabilirsiniz.

RS McKenzie hakkında

RS McKenzie (o/ona) aşkı sever ve erkeklerin mutlu sonlara ulaştığı kitaplar yazmaktan hoşlanır. Çocukluğundan beri şiir ve kısa öykü yazmayı sever, bunları arkadaşlarına gösterir. Yazmadığı zamanlarda kitap okur, sesli kitap dinler veya çocuğunun ona sorduğu bitmek bilmeyen soruları yanıtlar.

Sosyal medyada ona katılarak yeni yayınlarla ilgili tüm güncellemeleri alabilir veya nadiren gönderdiği haber bültenine abone olabilirsiniz.

The Lovelee Misfits'in diğ er eserleri

Always

Her Zaman İzliyor

Her Zaman

Bekliyor

Evergreen Üniversitesi

Blitz'd Geri

Arama

Lee McCormick'in diğ er eserleri

Ötesinde

[Zamanın Ötesinde](#)

[Kaderin Ötesinde](#)

[Aklın Ötesinde](#)

[Nefretin Ötesinde](#)

Bükülmüş Kader

[Aşkın Ası Ölü m n](#)

[Öpücüğü](#)

Bağımsız

[Derinin Altında](#)

RS McKenzie'nin Diğer Eserleri

Yeniden Hayal Edilen Hikayeler Serisi

Vahşi'yi

Evcilleştirmek

Güvenmek Quin'i

Değer Vermek

Michael

Adil Düşüşler Kader

Kaderin Sürprizi

Beklenmedik

Kader Tatil Kader

Şeytanın Kargaşası MC

Mahkum

Yaptırımcı

Başkan

Aday

İşbirliği/Bağımsız

Profesörüm Tatlım Şeytan

Eşim

Aile Bağları

Blu, Koruyucum

Leo, Ortağım

Stormi Reed

Aygırı Kabartmak

Zıt Kutuplar Çekilir

Bu Yüzükle Sahip

Olmak ve Tutmak

Ork Eş Seçimi

Ork İmparatoru Tarafından Talep Edildi

Antoloji

Beklenmedik Yerlerde Aşk

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[İçerik ve Uyarılar Uyarılar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37 Epilog](#)

[Lee McCormick](#)

[Hakkında RS McKenzie](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca The Lovelee Misfits](#)

tarafından [Ayrıca Lee](#)

[McCormick](#) tarafından [Ayrıca](#)

[RS McKenzie](#) tarafından

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

